

**REFERAT
FRA
MØTE I REGULERINGSRÅDET**

18. OG 19. DESEMBER 1989

Fiskeridirektoratet

REFERAT FRA MØTE I REGULERINGSRÅDET 18. OG 19. DESEMBER 1989.

Møtet ble holdt i Fiskeridirektoratet og verte fra kl 0900 til kl 1930 18. desember og fra kl 0900 til kl 1300 19. desember 1989.

Følgende av rådets medlemmer møtte:

Fiskeridirektør Viggo Jan Olsen, formann
Assisterende Fiskeridirektør Hallstein Rasmussen
Direktør Odd Nakken, Havforskningsinstituttet
Fisker Reidar Johnsen, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Edvin Bakkevik, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Anton Leine, Norges Fiskarlag
Disponent Kjartan Arctander, Norges Fiskarlag
Fiskeskipper Thor Wold, Norges Fiskarlag
Sekretær Per Alf Andersen, Norsk Nærings- og nytelsesmiddel-
arbeiderforbund (18. desember, 19. desember kl 0900-1000).
Direktør Svein A. Krane, Norsk Nærings- og nytelsesmiddel-
arbeiderforbund (19. desember kl 1000-1300).
Avdelingsleder Olav Bjørklund, Norsk Sjømannsforbund
Direktør Petter Ludvig Fladmark, Fiskeindustriens
Landsforening
Direktør Kåre Bolstad, Fiskeindustriens Landsforening
Forskningssjef Bror Johnson, Norsk institutt for
naturforskning

Som observatører møtte:

Fiskeskipper Ole Strand, Norske Fabrikkskips Forening
Direktør Svein A. Krane, Fiskeindustriens Landsforening
Ekspedisjonssjef Jon Wessel Hegg, Fiskeridepartementet
Byråsjef Gunnar Trulssen, Fiskeridepartementet
1. konsulent Roald Paulsen, Fiskeridepartementet
Formann Didrik Veaa, Sør-Norges Trålerlag
Direktør Per Lohne, Sildemelfabrikkens Landforening
Generalsekretær Arent M. Henriksen, Norges Fiskarlag

Som sekretærer for rådet møtte konsulent Terje Halsteinsen og
Konsulent Stein-Åge Johnsen

Dessuten møtte:

Forsknings sjef Johannes Hamre, Havforskningsinstituttet

Forsknings sjef Arvid Hysten, Havforskningsinstituttet

Forsker Tore Jakobsen, Havforskningsinstituttet

Seksjonsleder Lisbeth W. Plassa, Fiskeridirektoratet

Seksjonsleder Terje Løbach, Fiskeridirektoratet

Kontorsjef Arne Wåge, Fiskeridirektoratet

Avdelingsdirektør, Arthur Holm, Fiskeridirektoratet

Konsulent Gunn Karin Karlsen, Fiskeridirektoratet

Konsulent Truls Konow, Fiskeridirektoratet

1. konsulent Einar Ellingsen, Fiskeridirektoratet

Kontorsjef Ove Midttun, Fiskeridirektoratet

Konsulent Dag Paulsen, Fiskeridirektoratet

Konsulent P. M. Larsen, Fiskeridirektoratet

1. konsulent Modulf Overvik, Fiskeridirektoratet

Kontorsjef Peter Gullestad, Fiskeridirektoratet

Avdelingsdirektør, Per L. Mietle, Fiskeridirektoratet

1. konsulent Cato Isvik, Fiskeridirektoratet

1. konsulent Aksel Eikemo, Fiskeridirektoratet

Konsulent Eilif Sund, Fiskeridirektoratet

V. J. Olsen åpnet møtet og spurte om det var merknader til
innkallingen. Det var ingen merknader til denne. Han refererte
deretter forslaget til saksliste:

Forslag til saksliste:

Sak 14/89 - Orientering om kvoteforhandlinger med andre
land.

Sak 15/89 - Regulering av fisket etter norsk-artisk torsk
og hyse i 1990, herunder regulering av
garnfisket.

- Sak 16/89 - Regulering av fisket etter sei i 1990.
Sak 17/89 - Regulering av fisket etter reker i 1990.
a) Ved Grønland
b) I Nordsjøen/Skagerrak
Sak 18/89 - Regulering av fisket etter vassild i 1990.
Sak 19/89 - Regulering av linefisket ved Island i 1990.
Sak 20/89 - Regulering av fisket etter rognkjeks i 1990.
Sak 21/89 - Regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1990.
Sak 22/90 - Regulering av ringnotfisket i 1990:
a) Sildefisket i Nordsjøen
b) Sildefisket i Skagerrak
c) Sildefisket vest av v 4°
d) Havbrislingfisket
e) Makrellfisket i EF-sonen vest av V 4°
f) Loddefisket i Nafo-området
Sak 23/89 - Eventuelt

V. J. Olsen sa at informasjonsvideo "sortering av uønsket bifangst i havrekestrål" laget av FTFI fangstseksjonen ville bli fremsynt til orientering på møte første dag.

Leine ba om at det ble gitt en orientering om praktisering av dispensasjon fra siste startdato i ringnotfisket.

Wold ba om en orientering om situasjon for uer og blåkveite. Videre ba han om en orientering om praksisering av bifangstene i torskefisket.

Fladmark viste til telefax av 12.12.89 hvor han hadde bedt om å få tatt opp

1. Skjellskraping ved Jan Mayen
2. Kontroll med torskefisket i Barentshavet.

Olsen sa at regulering av fangst av skjell i fiskerisonen ved Jan Mayen var forberedt tatt opp under sak 23/89.

Strand ba om å få tatt opp innholdet i en artikkel i Fiskeribladet den 12. desember 1989 hvor Fiskerisjefen i Troms og Kontrollverket i Troms lanserte forslag til nye kontrollformer med sikte på forbedring av ressurskontrollen.

Sakslisten ble godkjent med ovennevnte endringer.

SAK 14/89

ORIENTERING OM KVOTEFORHANDLINGENE MED ANDRE LAND.

V. J. Olsen ga ordet til Wessel Hegg for orientering om kvoteforhandlingene med andre land.

Wessel Hegg sa at han ikke ville gå i detaljer med hensyn til forhandlingene med EF. Han sa at forhandlingene i alt hadde bestått av fire runder, og at det hadde oppstått brudd etter tredje runde. Resultatet etter fjerde runde hadde imidlertid vært svært positivt. Når det gjaldt nordsjøsild hadde Norge oppnådd en andel på 29%. Det hadde vært uenighet om TAC, og det var mulighet for revurdering av denne i forbindelse med ACFM møte i mai 1990. Han sa videre at det for makrell var en økning av TAC på 24,3%, og at hele denne økningen tilfalt Norge.

Han sa videre at Sovjet-forhandlingene hadde vært preget av godt forhandlingsklima og samarbeidsvilje, og at man fra norsk side hadde følt at man oppnådde mye. Når det gjaldt maskeviddespørsmålet var en på bakgrunn av forskningen kommet til at det var tilnærmet lik selektivitet i norske og sovjetiske trålposer. Han sa at det var vanskelig rent politisk å fortsette denne diskusjonen overfor russerne, og at departementet var av den oppfatning at man ikke var tjent med å ta opp maskeviddespørsmålet til stadighet. Man burde heller konsentrere bestrebelsene om minstemål og stenging av felt. Det kom imidlertid frem at russerne ikke var forberedt på en diskusjon om minstemål.

Når det gjaldt påstandene om russernes overfiske sa han at Kystvakt Nord's dokumentasjon i hovedtrekk var sammenfallende med russernes informasjon, og at man derfor ikke fant det naturlig å gå videre med dette.

SAK14RU.SAJ

Leine spurte om det ble forandring i områdebegrensning på makrell.

Wåge svarte at området var det samme som i 1989, og at den eneste endringen var at Norge kunne ta hele kvoten vest av 4 graden.

Wold spurte om hvorfor TAC på norsk-arktisk torsk ble satt til 200.000 tonn og om begrunnelsen for forholdet mellom norsk-arktisk torsk og kysttorsk.

Gullestad svarte at sjøgrenseutvalget valgte å redusere norsk-arktisk torsk istedenfor kysttorskandelen.

Andersen spurte om det var realistisk med et uttak på 40.000 tonn kysttorsk eller om dette var brukt for å oppnå økt kvote.

V. J. Olsen svarte at det hele var et teknisk spørsmål. TAC var redusert fra 172.000 tonn til 162.000 slik at kysttorsk andelen forble 40.000 tonn.

Andersen spurte om man hadde lagt seg på et for høyt nivå når det gjaldt uttak av hyse.

V. J. Olsen svarte at tilrådingen (TAC) var lavere, men at man måtte opp på et visst kvantum for å kunne avvikle annet fiske.

Han ga så ordet til Rasmussen for en orientering om forhandlingene med Færøyene.

Rasmussen sa at utgangspunktet fra norsk side var å prioritere bunnfisk. Han sa videre at det viktigste for Færøyene var torsk i Barentshavet etter at de måtte tåle vesentlige

reduksjoner som resultat av forhandlingene med russerne.

Færøyene oppnådde en kvote fra Norge på 850 tonn torsk. Dette innebar en reduksjon på 50% i forhold til 1989. Det var videre enighet om at 1500 tonn av torskekvoten fra russerne kunne taes i norsk sone.

Norge oppnådde kvote på 5600 tonn bunnfisk i færøysk sone. Dette var en reduksjon på 400 tonn i forhold til foregående år. Det var videre enighet om at det ikke skulle være begrensning i antallet lisensierte fartøy, og at det kunne maksimalt være tolv norske fartøyer i sonen samtidig. I tillegg ble det åpnet adgang for et fartøy til å drive forsøk med teiner.

Fladmark spurte om det var noe nytt i forbindelse med fiske ved Canada.

Rasmussen svarte at man hadde kvote ved Labrador i Nafo område 2GH, men at det var svært vanskelige isforhold i det aktuelle område.

Gullestad presiserte at Norge ennå ikke formelt var tildelt kvote for 1990.

Fladmark spurte om det var mulig å få til en bedre avtale med Canada enn tidligere år.

Rasmussen svarte at det hadde vært prøvd hvert år uten at man hadde lykket.

Gullestad sa at det var mulig at forhandlingene fra norsk side ikke hadde vært nok offensive.

SAK 15/89

REGULERING AV FISKE ETTER NORSK-ARKTISK TORSK OG HYSE I
1990, HERUNDER REGULERING AV GARNFISKE.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" I NORSK-ARKTISK TORSK.

1. FANGSTEN I 1989.

Den norske totalkvoten på 178.000 tonn fordelt med 113.000 tonn til konvensjonelle redskap og 65.000 tonn til trålerne. Inntil 80%, dvs. 96.000 tonn av kvoten for konvensjonelle redskaper kunne fiskes før 1. september, mens 17.000 tonn var avsatt til fiske etter denne dato. I tillegg var det fastsatt maksimalkvoter for de enkelte fartøy og det var innført to stopp-perioder à to uker. En i forbindelse med påsken og en på slutten av året. Som kjent ble fisket med konvensjonelle redskap stoppet allerede 18. april da kvoten på 96.000 tonn som kunne fiskes før 1. september var beregnet oppfisket.

Foruten at tilgjengeligheten for kystflåten ble bedre enn antatt, var også innsatsen i fisket langt større enn forventet.

Selv om kvoten som var avsatt for fiske i første del av 1989 var oppfisket, ble det åpnet for et begrenset juksafiske på 7.000 tonn. Dette ble muliggjort ved at 4.000 tonn av høstkvoten ble forhåndsdisponert og at det ble tatt 3.000 tonn fra distriktskvoten. Dette betydde at totalkvoten for konvensjonelle redskap ble økt fra 113 til 116.000 tonn.

Gjennom det begrensede juksafisket og bifangster av torsk i fiske etter andre fiskeslag, var det allerede pr. 1. september tatt så mye av totalkvoten at det ikke ble vurdert som forsvarlig å åpne for et direkte torskefiske. For å ta det

oppfisket og tillatt bifangstprosent ble for to uker siden redusert til 10.

2. Bestandssituasjonen.

ACFM har i sin rapport sagt følgende om situasjonen for norsk-arktisk torsk:

2. STOCKS IN NEAFC REGION 1

2.1 North-East Arctic Cod

Source of information: Arctic Fisheries Working Group report, September 1989 (C.M. 1990/Assess:4).

Year	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	Max ²	Min ²	Mean ²
Recomm. TAC ³	<434	<380	150	170	<446	<645	530 ⁴	300-370	-	-	-
Agreed TAC ³	300	300	220	220	400	560	590 ⁴	300	-	-	-
Actual landings ³	364	290	278	308	430	523	432	-	1,197	278	621
Sp. stock biomass	373	326	281	289	242	262	197	150 ¹	677	151	327
Recruitment (age 3)	158	170	389	474	801	199	156	199 ¹	1,818	112	451
Mean F (5-10,u)	0.74	0.74	0.88	0.78	0.88	0.95	0.84	-	0.95	0.56	0.75

¹ Predicted or assumed. ² Over period 1969-1988. ³ Norwegian coastal cod not included. ⁴ New advice May 1988: 325,000 - 363,000 t. Agreed TAC reduced to 451,000 t. Weights in '000 t, recruitment in millions.

Catches: After reaching the lowest level in 39 years in 1984, landings increased rapidly in response to improved recruitment, but a new sharp decline started in 1988 (Tables 2.1.1 and 2.1.2). In 1989, landings are expected to decrease by about 100,000 t, and the spawning fishery in Lofoten was still at a historic low level. The available information indicates that discard rates were high in 1986 and 1987.

Data and assessment: Analytical assessment based on catch-at-age data, including estimates for 1989. VPA tuned using 6 time series of trawl and acoustic surveys and commercial CPUE data. Recruitment estimated by combination of data from 16 index series.

Fishing mortality: Reached the highest level on record (0.95) in 1987, but decreased to 0.84 in 1988 (Figure 2.1). A further decrease to 0.68 is expected in 1989, which is 1.5 x F_{med} (0.46).

Recruitment: After a series of poor year classes, recruitment was considerably improved with 1983 as an outstanding year class. However, the estimates of the year classes 1982 and later have been gradually reduced as more indices become available. All the year classes after 1983 are now estimated to be well below the long-term average.

State of stock: Stock biomass has decreased from about 1.5 million t in 1986 to 689,000 t in 1990. Spawning stock biomass estimates are considered to be uncertain, but 181,000 t is indicated in 1990 and the recent level may have been the lowest in the stock history.

Forecast for 1990: Assuming F(89) = 0.68 Catch(89) = 330,000 t.

Option	Basis	F(90)	Predicted			Consequences/implications
			SSB(90)	Catch(90)	SSB(91)	
A	F _{0.1}	0.15	181	88	285	SSB increasing
B	F _{0.24}	0.24		134	259	SSB increasing
C	F _{max}	0.32		172	238	SSB increasing
D	F _{low}	0.46		233	205	SSB moderately increasing
E	F(89)	0.68		312	163	SSB decreasing

Weights in '000 t.

Continued fishing at current fishing mortalities will lead to a decline in spawning stock biomass. Catches will be decreasing in 1991.

Recommendation: At current fishing mortalities the spawning stock biomass will in 1991 fall close to the lowest previously recorded level, and there is no evidence of good year classes recruiting to the stock in the near future. The stock may, therefore, be in danger of recruitment overfishing. ACFM recommends that the fishing mortality in 1990 is reduced to F_{low} , corresponding to a TAC of 172,000 t. As in previous years, this TAC includes all cod caught except the Norwegian coastal cod.

Special comments:

1. In the Working Group assessment, the VPA was tuned with 4 series of survey indices and one series of catch-per-unit effort which was a combination of data from the Norwegian and the USSR commercial trawl fleets. ACFM felt that it was more appropriate to keep the data from the two fleets separate in the VPA tuning. The assessment was, therefore, revised, giving a reduction in fishing mortalities in 1989 and accordingly higher stock numbers and predicted catches in 1990.
2. An examination of the biological reference points for the North-East Arctic cod shows that the estimates of F_{max} and, to a lesser extent, $F_{0.1}$ are not very reliable and that F_{med} is much more robust. However, the estimate of $F_{0.1}$ used last year was too high and has been revised. ACFM reiterates that F_{med} is a more appropriate reference point for the North-East Arctic cod which may be used as a target level of fishing mortality for a healthy stock. In the current stock situation, however, a lower fishing mortality is needed to ensure a recovery of the stock, and F_{low} is recommended as a suitable level.
3. In the period 1986-1989, there have been major changes in the assessments of the North-East Arctic cod stock and consequently in the management advice from ACPM. The reasons are as follows:

Based on recruitment surveys, the 1983, 1984, and 1985 year classes were in 1986 estimated to be very abundant, especially the 1983 year class. From historic weight-at-age data and previously assumed natural mortality, the prospects for the stock to increase were good.

Surveys during the years 1987, 1988, and 1989, however, showed the 1983, 1984, and 1985 year classes to be less and less abundant compared to the levels estimated in the assessment in 1986.

The reduction in number of the three year classes compared to the previous assessments might be explained by the following:

- a) The cannibalism observed in the cod stock during these years was higher than in other years and has caused a larger decrease in numbers of young cod than expected in the predictions.
- b) The growth rates of these year classes have in later years been only approximately 50% compared to what was forecast in 1986. The lower weights-at-age thus observed have induced a higher fishing mortality, because it was necessary to catch a larger number of fish to achieve the TAC.
- c) Discarding is known to have taken place, but it is not possible to assess the extent of this reliably. However, discarding in 1986-1987 was probably increased by the poor by the poor condition of the young fish.

A regulation to ban discarding was introduced in 1988, and more frequent closing of areas with much undersized fish might have reduced discarding substantially in 1988 and 1989.

En nærmere orientering vil bli gitt i møtet.

3. KVOTESITUASJONEN.

I den norsk-sovjetiske fiskerikommisjonen er det blitt enighet om følgende: Totalkvoten inklusiv murmansk torsk og norsk kysttorsk fastsettes til 200.000 tonn. Av denne kvoten avsettes 14.000 tonn til tredjeland. (Tredjelandskvoten utgjør 8,75% av totalkvoten av norsk-arktisk torsk, dvs. at norsk kysttorsk holdes utenom). Det resterende deles likt mellom de to parter. Sovjet har videre overført 20.000 tonn av sin kvote til Norge slik at norsk kvoteandel inkl. kysttorsk blir 113.000 tonn. Dette gir følgende fordeling av torskekvotene nord for 62:

Norge	113.000 tonn
Sovjet	73.000 tonn
Tredjeland	<u>14.000 tonn</u>
Samlet	<u>200.000 tonn</u>

Totalkvotene og fordelingen på land og områder de siste årene fremgår av vedlagte tabell.

4. FORDELING AV DEN NORSKE KVOTEN MELLOM TRÅL OG KONVENSJONELLE REDSKAP.

Trålernes andel av norsk fangst har de siste 10 år variert mellom 20,8% i 1984 og 58,4% i 1987, jfr. tabell 2. Trålernes gjennomsnittlige andel i 80-årene er 30,5%.

Landsstyret i Norges Fiskarlag, jfr. vedlegg, går inn for at trålernes andel fastsettes som en andel som øker med økende norsk totalkvote:

Norsk kvote	Trålandel
Under 100.000 tonn	20%

100.000-150.000 tonn	25%
150.000-200.000 tonn	28%
200.000-300.000 tonn	31%
Over 300.000 tonn	35%

Fiskeridirektøren vil foreslå at trålernes andel av totalkvoten på 113.000 tonn fastsettes til 25.000 tonn. Til disposisjon for konvensjonelle redskap har en da 88.000 tonn.

22,12%

5. REGULERING AV FISKET MED KONVENSJONELLE REDSKAP.

5.1. GENERELLE DELTAKELSESKRITERIER.

Reguleringsrådet har tidligere i høst tilrådd at det for 1990 ble etablert en fartøykvoteordning i torskefisket. Alternative forslag til deltakelseskriterier m.h.t. oppfisket kvantum har vært ute til høring. En har i skrivende stund ikke fått endelig avklart hvilket alternativ som vil bli fastsat av Fiskeridepartementet. I det følgende vil en forutsette at alternativ III i Fiskeridirektørens høringsnotat legges til grunn. Se også vedlagte tabell 3. I utgangspunktet antar en at i overkant av 3.000 fartøy vil tilfredstille deltakelseskriteriene. En må imidlertid regne med at en kan komme ut med høyere tall etter klager og dispensasjoner. På den annen side kan en ikke se bort fra at det er fartøy som tilfredstiller kriteriene som i mellomtiden faktisk har gått ut av fisket uten å være strøket av merkeregisteret. En kan i denne forbindelse nevne at Fiskeridirektøren har bedt tilsynsmenn i alle merkedistrikt om å gå igjennom registeret for sitt distrikt for å stryke fartøy som ikke lenger tilfredstiller kravene til å stå i merkeregisteret.

5.2 FARTØY MED ALTERNATIVE DRIFTSMULIGHETER.

Holdningen til utelukkelse/reduisert kvote for fartøy med driftsalternativ vil etter Fiskeridirektørens oppfatning ha sammenheng med hvilke generelle deltakelseskriterier som

fastsettes. Fiskeridirektøren har altså her lagt til grunn alternativ III i høringsnotatet. Etter dette vil Fiskeridirektøren foreslå at følgende fartøygrupper utelukkes fra fartøy- og maksimalkvoteordningen selv om de tilfredstiller de generelle deltakelseskriteriene:

- Fartøy med ringnotkonsesjon
- Fartøy med rekestrålkonsesjon og som er over 27,5 meter lengste lengde.

Videre foreslås det at følgende fartøygrupper tildeles 50% fartøykvote av torsk:

- Fartøy som velger å fiske bunnfisk med garn/line i andre lands soner.
- Fartøy med rekestrålkonsesjon under 27,5 meter lengste lengde.
- Fartøy under konsesjonsgrensen som velger å fiske reke.

5.3. MAKSIMALKVOTEORDNING.

De fartøy som ikke tilfredstiller de generelle deltakelseskriteriene, vil kunne delta i et direkte fiske på en maksimalkvote innenfor en gruppekvote.

I treårsperioden 1987-89 er det i alt ca. 7.500 fartøy i dagens merkeregister som har fisket torsk men som ikke tilfredstiller de generelle deltakelseskriteriene til fartøykvoteordningen. Det enkelte år varierte antallet mellom 5.200 i 1987 og 3.700 i 1989.

Den totale deltakelsen var i 1987 8.300 fartøy, i 1988 vel 7.100 og hittil i 1989 knapt 6.500.

Å anslå deltakelsen i 1990 under maksimalkvoteordningen byr på problemer. Som en ser har den vanskelige situasjonen i kystfisket medført en reduksjon i den totale deltakelsen fra

1987 til 1989. I 1990 forventer en imidlertid bedre tilgjengelighet for kystfisket. Videre må en se i øynene at innføring av kvoteordningene i seg selv vil kunne stimulere til økt deltagelse, og en må også forvente, innenfor maksimalkvotene, at oppfisket kvantum pr. fartøy vil øke.

Dersom en forutsetter at fartøykvoteordningen vil omfatte ca. 3.000 fartøy bør en derfor i utgangspunktet regne med at omtrent 5.000 vil delta under maksimalkvoteordningen.

Norges Fiskarlag foreslår at det for fartøy under 12 meter avsettes en gruppekvote på 7.000 tonn og at det fastsettes en maksimalkvote på 3 tonn rund vekt. For fartøy over 12 meter foreslås en gruppekvote på 2.000 tonn og en maksimalkvote på 4 tonn pr. fartøy. Fiskarlagets forslag er utarbeidet under forutsetning av at alt I ble lagt til grunn m.h.t deltagelse i fartøykvoteordningen.

Når alternativ III legges til grunn vil deltagelsen under maksimalkvoteordningen øke med anslagsvis 1.000 fartøy. Gruppeknoten bør derfor settes høyere enn 9.000 tonn totalt.

Fiskeridirektøren vil derfor foreslå at det avsettes 12.000 tonn som gruppekvote for fartøy som ikke kommer inn under fartøykvoteordningen. I og med usikkerheten m.h.t. deltagelse finner en det uhensiktsmessig å splitte gruppeknoten opp på fartøy over og under 12 meter. En slik oppsplitting vil i tillegg øke problemene med å holde løpende oversikt over oppfisket kvantum i forhold til kvoten.

Dette innebærer ikke at en ikke kan differensiere maksimalkvoten etter fartøystørrelse slik som Fiskarlaget foreslår. Ved fastsettelsen av maksimalkvotene må en imidlertid være tilbakeholdene så en ikke risikerer at gruppeknoten er oppfisket før en på alle deler av kysten har fått tatt del i fisket. Med en antatt deltagelse på ca. 5.000 fartøy hvorav anslagsvis rundt 600 er over 12 meter vil

maksimalkvote på henholdsvis 3 og 4 tonn gi et samlet fangspotensiale på 15.600 tonn som utgjør 130% av en gruppekvote på 12.000 tonn. Selv om en ikke kan forutsette at alle deltakende fartøy er istand til å ta maksimumkvoten synes en overfordeling på 30% å være i meste laget. Maksimumkvotene bør derfor reduseres noe i forhold til Fiskarlagets forslag. I tillegg bør gruppekvoten periodiseres.

Fiskeridirektøren foreslår på denne bakgrunn at det for fartøy som kommer inn under maksimumkvoteordningen fastsettes en gruppekvote på 12.000 tonn og at maksimumkvoten settes til 2,5 tonn rund vekt for fartøy under 12 meter lengste lengde og 3,5 tonn rund vekt for fartøyer over 12 meter lengste lengde.

Gruppekvoten på 12.000 tonn foreslås periodisert med 60% i første 4-måneders periode, og 20% i hver av de to påfølgende 4-måneders perioder.

5.4. BUFFERKVOTE - BIFANGST.

På bakgrunn av erfaringene i inneværende år var Reguleringsrådet i sitt møte 20. og 21.09 enig om at det burde avsettes et visst kvantum som bufferkvote til dekning av uforutsette behov i løpet av året. I og med at den endelige deltakelsen både i det fartøykvote- og maksimumkvoteregulerte fisket pr. i dag heller ikke er kjent, taler dette også for at en holder igjen en del av kvoten for konvensjonelle redskap. Et tredje element er dekning av bifangster i andre fiskeri. Fiskeridirektøren forutsetter at bifangsten generelt skal dekkes av fartøyets maksimal-/fartøykvote, men det er nødvendig å avsette et kvantum til dekning av uungåelige bifangster etter at maksimal-/fartøykvotene er tatt.

Fiskeridirektøren foreslår at det avsettes 11.000 tonn som en bifangst-/bufferkvote. Videre at det tillates 10% innblanding av torsk regnet i rund vekt ved fiske etter andre fiskeslag etter at fartøyets maksimal-/gruppekvote, eventuelt fartøykvote er oppfisket, og for fartøy som er utelukket fra

et direkte torskefiske. Til fartøykvoteordningen vil det da gjenstå 65.000 tonn.

5.5. FARTØYKVOTEORDNINGEN.

Norges Fiskarlag har foreslått en kvotenøkkel for fartøykvoteordningen som kombinerer fartøystørrelse og bemanning. Som redegjort for i saksdokumentene til Reguleringsrådets møte den 20. og 21.09 vil en ordning der kvote pr. fartøy knyttes til faktisk mannskapsstørrelse være administrativt nærmest umulig å håndtere.

Ved kvotetildeling måtte en da som utgangspunkt bygge på søknad fra det enkelte fartøy med angivelse av det antall mann som skal være med. Hovedproblemet ville bli å kontrollere at fartøyet trenger så stort mannskap som oppgis og at de oppgitte personene befinner seg om bord og er fiskere. Videre kan en stille spørsmål om hva som skal skje med de fartøy som har behov for forskjellig mannskap ulike deler av sesongen og sist, men ikke minst kan en stille spørsmål om hvordan det skal kontrolleres at ikke de samme personene går fra fartøy til fartøy etterhvert som kvotene blir oppfisket. Mannskap kan gå fra fartøy til fartøy i dag, men det kan neppe være intensjonen dersom det innføres en reguleringsform som nevnt ovenfor.

På denne bakgrunn kan Fiskeridirektøren ikke gå inn for en kvotenøkkel som baserer seg på faktisk bemanning. En nøkkel basert på fartøystørrelse vil imidlertid indirekte også reflektere bemanning i det fartøy av ulike størrelser har ulik bemanning.

I tabellen på side 12 har en tatt utgangspunkt i en deltakelse i fartøykvoteordningen etter alternativ III, dvs. 3.021 fartøy, (se tabell 3). Tabellen viser antall fartøy i de ulike lengdegruppene, gjennomsnittlig årsfangst pr. fartøy i perioden 1987-89 og en nøkkel basert utelukkende på fangst i

perioden der faktoren for den minste fartøyguppen er satt til 1,0. Lengdegruppene mellom henholdsvis 15 og 18 meter og mellom 18 og 27,5 meter har svært like gjennomsnittlige årsfangster og er derfor slått sammen til 2 grupper. Vi ser at en nøkkel basert utelukkende på fangst i perioden 1987-89 vil stige fra 1,0 for de minste fartøyene til 56,3 for fartøyene over 34 meter.

.

Fiskarlagets forslag til kvotenøkkel er knyttet opp til maks. bemanning pr. fartøy. I tabellen har vi tillatt oss å se på forslaget uavhengig av bemanningens størrelse. Videre har vi regnet om nøkkelen til samme skala som den "historiske nøkkel", fra 1,0 til 12,4 for de største fartøyene.

Basert på en deltakelse på 3.021 fartøy gir Fiskarlagets forslag en sum av enhetskvoter på 9.683. Med en totalkvote på 65.000 tonn gir dette en enhetskvote på 6,7 tonn rund vekt. Etter Fiskarlagets forslag vil således fartøyskvotene variere mellom 6,7 tonn for de minste fartøyene og 83,1 tonn for fartøy over 34 meter.

De 3.021 fartøyene har en gjennomsnittlig årlig totalfangst de 3 siste år på 96.300 tonn. I gjennomsnitt må således fartøyskvotene reduseres til 67,5% av dette nivået. I tredje kolonne har vi beregnet hva Fiskarlagets forslag til kvoter utgjør i prosent av historisk fangst. Vi ser at fartøy under 10 meter vil få større kvoter enn deres gjennomsnittlige fangst i perioden, og at fartøy mellom 7 og 8 meter kommer spesielt gunstig ut med 178% av historisk fangst. Vi ser videre at samtlige grupper over 12 meter kommer svakere ut enn gjennomsnittet på 67,5%. Kvote i % av gjennomsnittsfangst i perioden 1987-89 synker, med visse uregelmessigheter, med økende fartøystørrelse og utgjør 31% for fartøy over 34 meter.

Fiskeridirektøren er enig i at de mindre fartøyene bør bære en forholdsmessig mindre del av reguleringsbelastningen enn de større. Dette kan bl.a. begrunnes ut fra mindre mobilitet og

omstillingsmuligheter. Videre kan det med rette hevdes at referanseperioden 1987-89 gjør at de minste fartøyene kommer relativt dårligere ut med hensyn til historisk fangst enn om en hadde valgt en annen referanseperiode.

Med den betydelige reduksjon en har i norsk totalkvote og kvote til konvensjonelle redskap finner imidlertid Fiskeridirektøren det vanskelig å gå inn for at enkelte grupper skal få økt sitt fangstgrunnlag i torskefisket i 1990.

Fiskeridirektøren har derfor fremmet et eget forslag til kvotenøkkel. Fiskeridirektørens forslag tar utgangspunkt i den historiske nøkkelen, og en foreslår at denne nøkkelen avtrappes i henhold til prosentatsene i kolonnen ytterst til høyre i tabellen. Etter forslaget vil fartøy under 10 meter få beholde 100% av historisk nøkkel mens fartøy mellom 10 og 12 meter får 80% av den historiske nøkkelen. Avtrappingen øker gradvis med økende fartøystørrelse og slik at fartøy over 27,5 meter får 50% av historisk nøkkel.

Forslaget resulterer i en sum av enhetskvoter på 13.741. Dette innebærer en enhetskvote på 4,7 tonn rund vekt.

For de minste fartøyene blir fartøykvoten marginalt mindre enn gjennomsnittlig fangst i 3-års perioden mens fartøykvoten for de største fartøyene utgjør 132,5 tonn eller 49% av gjennomsnittlig fangst. Etter forslaget vil fartøy under 15 meter komme bedre ut enn gjennomsnittet på 67,5% mens fartøy over denne størrelsen må tåle en noe større avkortning enn dette.

Fiskeridirektøren vil foreslå at kvotenøkkelene i det fartøykvoteregulerte fisket fastsettes i samsvar med Fiskeridirektørens forslag. Enhetskvoten kan justeres av Fiskeridirektøren når deltagelsen, herunder delttagelsesvilkår for fartøy med alternative driftsmuligheter, er klarlagt.

ALTERNATIVE FORSLAG TIL KVOTENØKKELE I TORSKEFISKEET. TOTALKVOTE FOR
 FARTØYKVOTEORDNING 65.000 TONN. DELTAKELSE ETTER ALT. III I HØRINGSNOTATET

FARTØYGRUPPE METER L.L.	ANTALL FARTØY	HIST. GJ.SNITT 1987-1989		NORGES FISKARLAGS FORSLAG			FISKERIDIREKTØRENS FORSLAG		
		FANGST PR. FARTØY	NØKKELE	NØKKELE	FARTØYKVOTE	KVOTE I % AV HIST. FANGST	NØKKELE	FARTØY- KVOTE	NØKKELE I % AV HIST. NØKKELE
0 - 6,9	342	4,8	1,0	1,0	6,7	140	1,0	4,7	100
7 - 7,9	390	6,0	1,3	1,6	10,7	178	1,3	6,1	100
8 - 8,9	461	8,8	1,8	1,8	12,1	138	1,8	8,9	100
9 - 9,9	570	12,3	2,6	2,4	16,1	131	2,6	12,2	100
10 - 10,9	437	20,4	4,3	2,6	17,4	85	3,4	16,0	80
11 - 11,9	69	29,1	6,1	3,2	21,4	74	4,9	23,0	80
12 - 12,9	142	36,8	7,7	3,6	24,1	65	5,4	25,4	70
13 - 13,9	73	47,3	9,9	4,4	29,5	62	6,9	32,4	70
14 - 14,9	81	62,2	12,3	5,2	34,8	56	8,6	40,4	70
15 - 15,9	116			6,0	40,2	52			
16 - 16,9	41	77,0	16,0	6,8	45,6	64	10,4	48,9	65
17 - 17,9	36			7,6	50,9	62			
18 - 20,9	105			8,8	59,0	49			
		115,6	24,1				14,5	68,2	60
21 - 27,4	68			10,0	67,0	62			
27,5 - 33,9	50	219,8	45,8	11,2	75,0	34	22,9	107,6	50
34 -	40	270,1	56,3	12,4	83,1	31	28,2	132,5	50
SUM FARTØY 3.021									
SUM ENHETSKVOTER				9.682,8			13.740,5		
ENHETSKVOTE				6,7			4,7		

5.6. PERIODISERING AV FARTØYKVOTENE.

I Reguleringsrådets møte den 20. og 21.9. konkluderte en med at:

"Fordeling av kvoter på perioder (periodisering) vil bli benyttet for å trekke fisket ut over året slik at en sikrer jevnere råstofftilgang. Men det ble ikke tatt standpunkt til antall perioder eller fordeling av kvanta innen periodene."

Med den stramme fartøykvoteregulering som her er foreslått, samt de begrensninger i garnbruken som foreslås under pkt. IV, har en fjernet mye av grunnlaget for et styrtfiske av det slaget en opplevde på ettervinteren i år. Dette, sammenholdt med at en begrenset totalkvote under alle omstendigheter vil medføre totalt sett reduserte sysselsettingsmuligheter i industrien, gjør at Fiskeridirektøren vil be rådet vurdere på nytt behov og ønskelighet av å periodisere fartøykvotene.

6. REGULERING AV TRÅLFISKET ETTER TORSK I 1990.

6.1. OVERSIKT OVER REGULERINGEN I 1989.

Totalkvoten for trålerne ble i utgangspunktet satt til 65.000 tonn. Av denne kvoten ble det avsatt 8.000 tonn som distriktskvote. Det gjensto da 57.000 tonn for direkte fordeling blant trålerne som ga 11.400 tonn til småtrålerne og 45.600 til stortrålerne.

Kvotefordelingen blant stortrålerne ble da følgende:

A. Ferskfisktrålerne over 250 BRT og 115' l.l. (lengst lengde).	581 tonn torsk rund vekt
B. Rundfrysetrålere over 400 BRT.	627 tonn torsk rund vekt
C. Saltfisktrålere over 400 BRT.	627 tonn torsk rund vekt
D. Fabrikkrålere	668 tonn torsk rund vekt

Kvotene til småtrålerne varierte fra 134 til 436 tonn torsk rund vekt.

I forbindelse med stoppen i kystfisket i april, kom spørsmålet om hvor bifangster i trålfisket skulle "bokføres" på spissen. Det ble da gitt uttrykk for at et anslag over disse bifangstene burde vært tatt med fra årets begynnelse, og da inkludert i den totale trålkvote. Da dette ikke var gjort, ble det besluttet å belaste deler av distriktskvoten. Det ble stipulert at bifangstene ville utgjøre 2.000 tonn. Videre ble det av distriktskvoten overført 3.000 tonn til delvis dekning av et begrenset juksafiske, se for øvrig ovenfor under pkt. 1.

Det gjensto da 3.000 tonn av distriktskvoten. Denne ble fordelt 19. oktober slik at 2.000 tonn skulle leveres i Finnmark, mens 1.000 tonn skulle leveres i Troms og den nordlige delen av Nordland.

6.2. REGULERINGENE I 1990.

6.21. BEGRENSNING I DELTAKELSEN.

Det er kommet forslag om at trålerne skal utelukkes fra torskfisket i 1990. Dette kan gjelde i forhold til trålergruppen som helhet, eller det kan gjelde grupper av trålere, f.eks. fartøy som driver ombordproduksjon.

I henhold til § 5, tredje ledd i lov om saltvannsfiske m.v., kan fartøy utelukkes fra enkelte kvoteregulerte fiskerier når fartøyene i andre fiskerier samlet får en rimelig fangstordning. Med de dårlige utsikter det er for fiskemuligheter også i annet fiske enn torskefiske, kan en stille spørsmål om det er hjemmel for å utelukke trålerne som gruppe. Problemstillingen blir da om alternativet fartøyene har gjennom annet fiske kan være grunnlag for å utelukke fartøyene fra torskefisket. Spørsmålet blir med andre ord om fartøyene ved å drive annet fiske får et utbytte som noenlunde tilsvare

det sammenlignbare fartøy får gjennom torskefiske. En har vurdert det slik at en ikke vil foreslå å utelukke trålerne som gruppe. Det er imidlertid en fartøygruppe som kommer rimelig godt ut i en vanskelig situasjon og det er fartøyene med både reke- og torsketrålkonseksjon. Ifølge foreliggende opplysninger har 2 rundfrysetrålere, 7 ferskfisketrålere og i overkant av 30 småtrålere reketrålkonseksjon. Situasjonen vil i 1990 bli svært vanskelig for alle fartøygrupper. De som kommer absolutt best ut, vil være de som kan kombinere reke- og torskefiske. For å stille trålerne noenlunde likt, vil en foreslå at fartøy over 27,5 meter lengste lende, med reketrålkonseksjon ikke får delta i direkte torskefiske i 1990. For fartøy under 27,5 meter foreslåes halvkvote i forhold til de ellers ville oppnådd.

6.22. DISTRIKTSKVOTE.

Som kjent er det de senere år avsatt et kvantum til senere fordeling dersom det skulle oppstå behov for råstoff i næringssvake distrikter.

Med den lave torskeknoten som er satt for 1990 og de spesielle problemer som er i Finnmark, vil det etter Fiskeridirektørens mening være behov for å avsette en del av trålknoten for levering i Finnmark.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det av trålknoten på 25.000 tonn avsettes 3.000 tonn for levering i Finnmark.

6.23. KVOTEFAKTORENE.

Det ble på slutten av 1988 foretatt endringer i saltvannsfiskelovens § 5, 3. ledd som omhandler kriterier for fastsetting av fartøyskvoter. Det kan nå tas hensyn til sysselsettingseffekten ved tilvirkning av fangsten om bord og i land. Fiskeridirektøren vil vise til Fiskerikommitteens merknader hvor det fremgår at i situasjoner med små

totalkvoter, bør det kunne legges særlig vekt på sysselsettingskriteriet.

Med de svært lave kvoter som er satt for 1990, vil Fiskeridirektøren foreslå at samtlige stortrålere behandles likt ved fordelingen, mens småtrålerne får tildelt kvoter etter samme faktor som i 1989 (se dog under pkt 6.26.

6.24. BIFANGST.

Som sagt under punkt 6.1. ovenfor har det i 1989 vært en del diskusjon om bifangstregelene i trålfisket.

Tidligere hadde trålerne en svært liberal bifangstbestemmelse. Denne lød:

"Det kan ved trålfiske etter sei, blåkveite og uer tas bifangster av torsk med totalt inntil 10% i rund vekt av fangsten av sei, blåkveite, uer og hyse i hver landing. Ved fiske etter flyndre nord for 73° n.br. og vest for 30° ø.l. kan det tas bifangst av torsk med totalt inntil 25% i rund vekt av fangsten av flyndre i hver landing. Torsk tatt som bifangst i hysefisket kommer til fradrag på fartøyets torskekvote".

Fartøy kunne da gjennom hele året fiske bifangst utenom kvote. At denne regelen ble overholdt var også svært vanskelig å kontrollere. På denne tiden var det adgang for den konvensjonelle flåten å fortsette fisket etter at totalkvoten var tatt. Bifangster utenom trålkvote gikk inn i det totale kvoteregnskap. Det forsvant med andre ord i "det store sluket".

I Reguleringsrådet ble spørsmålet om å stramme inn bifangstbestemmelsen tatt opp flere ganger. En fikk først gjennomslag for dette på møte i desember 1986 og fra 1. januar 1987 har regelen vært slik den lyder i dag:

"Bifangst av torsk og hyse ved fiske etter andre fiskeslag skal regnes med i kvotene etter §§ 3 og 5.

Fartøy som har fisket opp tildelte kvoter av torsk og hyse, kan ved fiske etter andre fiskeslag ha inntil 10% bifangst av torsk i rund vekt og inntil 10% bifangst av hyse i rund vekt av hele fangsten ved landing".

I 1987 og 1988 var trålernes fartøykvoter av en slik størrelse at bifangstbestemmelsen bare i unntakstilfeller kom til anvendelse. I tillegg holdt torskefisket seg innenfor totalkvotene.

Spørsmålet om hvor bifangster i trålfisket skal "bokføres" kom altså på spissen i år. Med det begrensede torskefiske som kan tillates neste år, vil spørsmålet om bifangst måtte avklares allerede nå. Dette kan gjøres ved å gi et anslag over bifangsten og inkludere dette i trålkvoten. En annen måte å løse dette på kan være å utforme regelverket slik at all bifangst av torsk går inn i fartøykvoten.

Fiskeridirektøren vil foreslå at en anvender sistnevnte alternativ. Det betyr at den enkelte tråler vil måtte legge opp sitt fiske slik at den hele tiden har kvote igjen til dekning av bifangst i eventuelle andre fiskerier. I motsatt fall vil den torsk som landes etter at kvoten er tatt være gjenstand for inndragning.

6.25. HØSTKVOTE.

Siden 1981 har det vært avsatt 20% av ferskfisktrålernes kvoter til fiske etter 1. september. Noe av bakgrunnen for å innføre en slik periodisering var hensynet til fiskeindustrien. En har sett det som en målsetting at landanleggene til en viss grad sikres leveranser gjennom hele året. Som et kompromiss mellom de forskjellige interesser er

en da kommet fram til av 20% av kvoten skal fiskes etter 1. september.

Det synes klart at med de små kvoter som er til rådighet i 1990, vil det være svært vanskelig å sikre landanleggene jevne leveranser. Det kan da være spørsmål om den andelen som skal fiskes på høsten bør økes. Etter en totalvurdering er en imidlertid kommet til at en vil foreslå en videreføring av den ordningen en har hatt de senere år.

6.26. OVERFØRING AV KVOTER.

I forbindelse med reguleringsopplegget for inneværende år, var det en diskusjon om hvilke regler som skulle gjelde for overføring av kvoter. Det ble blant annet holdt et møte i Fiskeridirektoratet hvor de berørte parter deltok.

Spørsmålet har også blant annet vært behandlet i Norges Fiskarlags arbeidsutvalg, sak 18/89. I vedtaket heter det:

"Norges Fiskarlag viser til at det foreliggende forslag om et system med en utvidet adgang til overføring av kvoter reiser en rekke prinsipielle spørsmål, og at det er behov for en nærmere utredning av de konsekvenser et slikt system vil har før det kan tas et endelig standpunkt. Fiskarlaget vil i denne forbindelse vise til at det er nedsatt et utvalg som skal utrede struktur- og konsesjonsspørsmålene. På denne bakgrunn finner Fiskarlaget ikke å kunne gå inn for at det innføres et slikt system på det nåværende tidspunkt.

Fiskarlaget vil for 1989 tilrå at det som ad-hoc løsning gis anledning for rederisammenslutninger til å disponere fartøykvote som rederikvoter f.o.m 1. mars 1989, og at det fartøy det overføres kvote fra, trekkes ut av alt fisket fra samme tidspunkt.

Fiskarlaget forutsetter at det arbeides videre med spørsmålet

om overføring av kvoter med sikte på å finne sfram til mer permanente løsninger for senere år."

Fiskeridepartementet fastsatte så følgende regel:

"Fiskeridirektøren kan etter 1. april 1989 samtykke i at et fartøys kvote kan fiskes av annet fartøy tilhørende samme rederi eller administrasjonsenhet og som er tildelt kvote. Kvoter som er tildelt fartøy som har konsesjon for reketrålfiske, kan ikke overføres til annet fartøy. Fartøy som det overføres kvote fra skal samtidig trekkes ut av alt fiske."

Det vil i løpet av relativt kort tid bli tatt standpunkt til delinnstillingen fra strukturutvalget. Videre vil eventuelle opplags- og støtteordninger bli avklart i forbindelse med fiskeriavtalen. En vil anbefale at spørsmålet om kvoteoverføring avventes til det foreligger nærmere avklaring på disse punktene.

II NORSK-ARKTISK HYSE OG KYSTHYSE.

1. FANGSTEN I 1989.

Etter avtalen med Sovjet var den norske kvoten på 35.500 tonn. I tillegg kom et kvantum kysthyse, slik at norske fiskere i alt disponerte 40.000 tonn hyse nord for 62° N. 15.000 tonn ble fordelt med fartøyskvoter til trålerne, mens 25.000 tonn kunne fiskes av den konvensjonelle flåten. Det ble tidlig satt som klar målsetting å prioritere fløytelinefisket i Finnmark. For å ha igjen et kvantum til dette fisket, ble det satt inn begrensinger i fisket i perioden mai - juli. Da fisket startet opp utenfor Finnmark i midten av juli, hadde en således et kvantum på rundt 16.000 tonn til rådighet. Fisket ble regulert gjennom en differensiert maksimalkvoteordning som ble utarbeidet i samarbeid med fiskernes organisasjoner. Det ble også satt visse begrensinger i deltagelsen ved at blant annet størstedelen av den såkalte banklineflåten ble utelukket.

Fløytelinefisket fikk heller ikke den utvikling som var forventet. Dette hadde tildels med tilgjengeligheten å gjøre, men en skal ikke se bort fra at de maksimalkovotene som ble satt gjorde at enkelte ikke fant det lønnsomt å delta i fisket.

Kvoten er nå på det nærmeste oppfisket. Ved utgangen av uke 48 gjensto det rundt 1.300 tonn.

2. BESTANDSSITUASJONEN.

ACFM har i sin rapport sagt følgende om norsk-arktisk hyse:

2.2 North-East Arctic Haddock

Source of information: Arctic Fisheries Working Group report, September 1989 (C.M. 1990/Assess:4).

Year	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	Max ²	Min ²	Mean ²
Recomm. TAC	110	77	20	50	100	160	<240	<103	-	-	-
Agreed TAC	-	-	-	50	100	250	240	83	-	-	-
Actual landings	47	22	17	41	97	151	92	-	320	17	122
Sp. stock biomass	103	68	40	33	61	34	110	89 ¹	300	33	136
Recruitment (age 3)	8	4	7	288	402	74	16	14 ¹	1,018	4	148
Mean F (4-7,u)	0.51	0.42	0.34	0.46	0.51	0.60	0.51	-	0.84	0.26	0.54

¹ Predicted or assumed. ² Over period 1969-1988. Weights in '000 t, recruitment in millions.

Catches: Landings increased from 17,000 t, the lowest level on record, in 1984 to 151,000 t in 1987, but are now rapidly declining (Tables 2.2.1 and 2.2.2). In 1989 landings are expected to decrease to 57,000 t, which is 26,000 t below the agreed TAC.

Data and assessment: Analytical assessment based on catch-at-age data, including estimates for 1989. VPA tuned using 4 time series of trawl and acoustic surveys. Recruitment estimated by combination of data from 11 index series.

Fishing mortality: Increasing from 1984 to 1987, but decreasing in 1988 (Figure 2.2). A further decrease to 0.40 is expected in 1989. This is $1.15 \times F_{med}$ (0.35) and $3.1 \times F_{0.1}$ (0.13).

Recruitment: After a series of poor year classes which recruited to the fishery in 1980-1984, recruitment was good in 1985-1987. The 1985-1989 year classes, recruiting in 1988-1992, appear to be very poor.

State of stock: The spawning stock biomass reached a recent peak level of about 110,000 t in 1988 and is now declining. Because of the poor recruitment, this decline will continue unless the fishery is stopped.

Forecast for 1990: Assuming $F(89) = 0.40$, $Catch(89) = 57,000$ t.

Option	Basis	F(90)	Predicted			Consequences/implications
			SSB(90)	Catch(90)	SSB(91)	
A	FO.1	0.13	84	14	80	SSB slightly decreasing
B	F _{med}	0.35		35	61	SSB decreasing
C	F(89)	0.40		39	58	SSB decreasing

Weights in '000 t.

Continued fishing at current fishing mortalities will lead to reduction in spawning stock biomass which in a few years may be the lowest on record.

Recommendation: The low abundance of the year classes 1985-1989 will keep the stock at a low level in the next few years. Fishing mortalities are moderate but in excess of F_{med} . The spawning stock biomass is declining and will fall to extremely low levels if fishing mortality is not substantially reduced. To halt the decline, catches in 1990 must be reduced to less than 10,000 t, but unavoidable by-catches of haddock in the cod fisheries are likely to exceed this level. ACFM, therefore, recommends that no directed fishery for haddock be allowed in 1990.

Special comments: The most recent information indicates that the growth has returned to a normal level. As for cod, a reduction in survey indices for the year classes 1983-1985 is observed, giving higher fishing mortality in 1989 than estimated for the actual level of landings.

The fact that haddock is to some extent an unavoidable by-catch in the cod fishery, makes it difficult in practice to restrict catches to biological safe levels when the stock is at a low level. The level of these by-catches is difficult to predict, but if fishing mortality on haddock is reduced by the same ratio as the recommended TAC implies for cod, catches of about 20,000 t may be expected, and this is likely to represent an upper level of by-catches.

En nærmere orientering om bestandssituasjonen vil bli gitt i møtet.

3. REGULERING AV FISKET I 1990.

I kvoteavtalen mellom Sovjet og Norge er det enighet om at Norge skal kunne fiske 12.000 tonn norsk-arktisk hyse.

Med et så begrenset kvantum til disposisjon, vil det ikke være tilrådelig at det fra årets begynnelse tillates et direkte fiske etter hyse. Etter Fiskeridirektørens mening bør det være en målsetting å prioritere et fløytelinefiske i Finnmark. For å kunne gjøre dette vil en foreslå at det i første halvdel av 1990 kun tilates at hyse tas som bifangst i annet fiske.

Når det gjelder trålerne vil en foreslå at det av totalkvoten på 12.000 avsettes 3.000 tonn som skal dekke bifangster av hyse. Dette utgjør da i overkant av 10% av den totale trålkvote av torsk. For å ha kontroll med kvantumet, vil en foreslå at dette fordeles på den enkelte tråler etter samme nøkkel som for torsk.

Det gjenstår da 9.000 tonn. I tillegg kommer et kvantum kysthyse som de senere år har vært anslått til 3 - 5.000 tonn.

En vil foreslå at det foreløpig settes forbud mot direkte hysefiske og at det inntil Reguleringsrådets maimøte blir adgang til kun å ha hyse som bifangst. En vil anbefale av det settes en begrensning på 10%. Det kvantum som gjenstår etter at vinter- og vårfisket er avsluttet, vil da kunne disponeres til et fløytelinefiske.

III ANDRE REGULERINGSTILTAK.

1. PÅKESTOPP.

Flere ganger på åttitallet, har en hatt utvidet fiskestopp i forbindelse med påsken. Stoppene har omfattet den konvensjonelle flåten og har i hovedsak vært brukt som et kvantumsregulerende tiltak. Trålere har ikke vært omfattet av slike stopperioder ut fra den begrunnelse at disse er fartøykvoteregulert.

I henhold til fiskeriavtalen mellom Sovjet og Norge har den norske part forpliktet seg til å iverksette tiltak for å bedre gyteforholdene. Fiskeridirektøren vil anbefale at det innføres stopp i torskefisket i to uker i forbindelse med påsken, fra 7. april til 23. april. En slik stopp vil måtte omfatte samtlige redskapsgrupper.

2. OMRÅDEBEGRENSINGER.

I forbindelse med reguleringsopplegget for 1989, ble det i desembermøtet i fjor diskutert ulike forslag om fredning av diverse felt. Det ble da, til tross for manglende biologisk dokumentasjon, anbefalt å stenge Valbergfeltet (snurrevadfeltet utenfor Stamsund) for bruk av snurrevad fra 22. mars til Lofotoppsynet heves. Det ble videre anbefalt å stenge Henningsværstraumen (vest for Stampen) for alle redskapstyper fra 22. mars og til Lofotoppsynet heves.

Det var fiskerne og deres organisasjoner som selv hadde reist krav om denne reguleringsformen. Resten av Reguleringsrådet hadde derfor ingen store motforestillinger mot forslaget.

Dersom det er ønskelig at en tilsvarende reguleringsform gjennomføres i 1990, vil Fiskeridirektøren ikke gå imot dette.

IV REGULERING AV GARNFISKET.

Som kjent har det i løpet av året vært diskutert i flere møter hvordan garnfisket bør reguleres i 1990. Blant annet ble spørsmålet tatt opp på møte i Reguleringsrådet 20. og 21. september 1989. Rådet samlet seg da om følgende:

"Det var i prinsippet enighet om at det bør være en øvre grense for antall garn, men at dette kunne variere utfra distrikt, driftsform og fartøystørrelse. Det var enighet om at det skal arbeides videre med disse spørsmål i en arbeidsgruppe med representanter fra Norges Fiskarlag og Fiskeridirektoratet for å forberede konkrete forslag til garnbegrensinger før neste møte i Reguleringsrådet".

Notat fra møte i arbeidsgruppen følger vedlagt (./.).

Som det framgår av notatet var det enighet om følgende:

- Krav om daglig røkting.
- Hjemmel til Fiskeridirektøren for på kort varsel å innføre helgefredning.
- Krav om at fartøy over 7 meter oppbevarer fisken i container eller iset i kasser.

Fiskeridirektøren viser til dette og vil anbefale at arbeidsgruppens forslag på disse punktene blir gjennomført.

Når det gjelder spørsmålet om garnbegrensing har ikke arbeidsgruppen kommet til enighet. En vil her vise til det som er sagt i notatet og til særmerknadene gitt av representantene fra Norges Fiskarlag i eget vedlegg.

Fiskeridirektøren vil anbefale at forslag B fra Fiskeridirektoratets representanter legges til grunn for reguleringen i 1990. Den konkrete garnbegrensningen blir da følgende:

Fartøyet lengde	garn pr. fartøy	Garn pr. mann
Under 9 meter	20	20
9 - 11,9 meter	40	18
12 - 14,9 meter	60	16
15 - 17,9 meter	80	14
18 - 27,5 meter	100	12
27,5 og over	120	10

"

V. J. Olsen ba deretter om synspunkt på fordelingen av den norske kvoten mellom trål og konvensjonelle redskaper.

Bakkevik refererte Norges Fiskarlags forslag som fremgikk i saksdokumenter og konkluderte med et forslag om at trålernes andel ble satt til 25% av totalkvoten.

Krane sa at dette punktet var det viktigste for Reguleringsrådet å ta stilling til. Dette fordi resultatet ville styre detaljene i den øvrige reguleringspolitikk, ikke bare i 1990, men også videre i årene fremover.

Han hevdet at forslaget innebar et signal om vern av de minste fartøyene i fiskeflåten på bekostning av fartøy med stor kapitalinvestering. Han sa videre at han hadde ønsket at fordelingen hadde var snudd motsatt slik at de minste fartøyene måtte tåle størst belastning.

Han kunne ikke se begrunnelsen for å redusere kvoten for den delen av flåten som hadde størst betydning for kontinuitet i leveranse til fiskeindustrien.

Han hevdet at det fremsatte forslaget ikke var i samsvar med det som hadde fremkommet under tidligere møter høsten 1989. Han fremsatte derfor forslag om å opprettholde den samme relative prosenten, 36%, for trålerne som inneværende år.

Henriksen sa at det var legitimt å ivareta de hensyn man er satt til å ivareta, og at Kranes forslag innebar et rent industristandpunkt.

Bjørklund sa at utgangspunktet for forslaget var den prosenten trålerne fikk ifjor. Han sa videre at det var bred enighet både faglig og politisk om at alle grupper måtte ta sin del av belastningene. Han hevdet at det foreliggende forslag fra Bakkevik innebar en nedgang på 14% fra ifjor samt en vesentlig

endring utfra historisk fordeling. Han påstod videre at Fiskeridirektøren gjennom sitt forslag hadde "tatt parti".

På bakgrunn av at Krane i kraft av observatør ikke hadde forslagsrett fremsatte han på vegne av Norges sjømannsforbund forslag om at 36% av totalkvoten ble tildelt trålerne.

Krane kommenterte Henriksens innlegg ved å presisere at hans overordnede mål var å skaffe råstoff for å sikre arbeidsplassene i land.

Leine sa at man ikke kunne legge opp til en struktur som brøt ned kystkulturen ved å radere ut de minste fartøyene, og at det var umulig for Norges Fiskarlag å gå inn på en slik diskusjon.

V. J. Olsen poengterte at han ikke hadde forhåpninger om et enstemmig råd i dette spørsmål.

Wold sa at de største problemene lå på kystflåten, og at trålerne ikke var privateid og finansiert med pant i hus og hjem.

Andersen sa at alle snakket om økt verdiskapning og høy bearbeidingsgrad, og at den mest avanserte delen av industrien var avhengig av trålerne. Han hevdet videre at forskjellen på de to alternativene var 900 årsverk på land, og at dette også måtte telle med i spørsmål om bosetting og kystkultur. Han sa også at kystflåten leverte til lav bearbeidingsgrad og dermed få årsverk.

Fladmark sa at de forskjellige synspunktene var kjent og at næringen var i ferd med å dele seg i to; på den ene siden de som hadde tro på mange små enheter og sesongbetont fiske, i motsetning til større enheter, økt teknologi og utvikling. Han trakk så den konklusjon at fremtiden for Nord-Norge lå i økt bruk av teknologi, men han kunne likevel forstå fiskarlagets

standpunkt utfra den medlemsmassen de støttet seg på.

V. J. Olsen sa at Fiskeridirektøren var innforstått med at den lave totalkvoten ikke ga rom for løsning av alle problemer. Han sa videre at man måtte se forslagene på denne bakgrunn, og ikke tillegge Fiskeridirektøren motiver.

Henriksen fremhevet at det hadde vært vanskelig for fiskarlaget å komme frem til hva man burde legge vekt på, men at forslaget var fremkommet ut fra et perspektiv av en fremtidig utvikling. Han sa videre at stabilitet og forutsigbarhet var vesentlig, og at det var viktig med en fordelingsnøkkel som strakk seg over flere år av hensyn til struktur.

Trulssen sa at det ikke var vanskelig å ha forståelse for synspunktene fra de fleste gruppene. Han sa videre at situasjonen innebar et enormt strukturproblem og at departementet var enig i at stabilitet var nødvendig.

Strand sa at han i utgangspunktet var enig i fiskarlagets forslag, men at prosenten var satt for lavt. Han sa videre at industrien kom til å sende fisken til Danmark for bearbeidelse hvis dette var lønnsomt.

Andersen sa at når det gjaldt trailersalget av fisk opphørte transportstøtten 1. juni.

Han reiste spørsmål om "struktur" innebar fartøystruktur og/eller industristruktur, og konkluderte med at man måtte diskutere struktur i større sammenheng. Han fremhevet at det ikke var holdbart å ramme trålerne så sterkt at sysselsettingen ble truet.

Bjørklund sa at fiskarlagets forslag ville redusere råstofftilgangen så mye at det ikke innebar stabilitet. Han hevdet at belastningen måtte fordeles innen den enkelte

gruppe.

Arctander sa at når det gjaldt kvotene for 1990 var løpet kjørt, og resultatet ville bli at de som ikke kom til å delta i fiske ville oppnå det beste resultatet.

Han fremhevet så at de økonomiske sidene måtte løses for at ikke den moderne del av flåten skulle ende på skraphaugen.

V. J. Olsen sa at det viktigste og overordnede mål var at kvoten for 1990 var innenfor TAC, ikke hvordan kvoten ble fordelt internt.

Bakkevik sa at det ble fremstilt som om trålflåten var alene om leveranser til industrien. Han framhevet at også kystflåten brakte fangstene i land for levering.

Krane sa at han var oppmerksom på at fisken kom på land, men at det var av stor betydning for industrien at det var kontinuitet i leveransene. Han sa videre at norsk fiskeri ikke stoppet ved kaikanten, men også bestod av produksjon, salg og eksport.

Han sa videre at fiskarlagets planløsning var brukbar, men at proportsatsen var satt for lavt. Dette innebar et signal til industrien om at man ikke kunne forvente kontinuitet.

Han sa også at det var galt av Norges Fiskarlag og Fiskeridirektøren å indikere norsk fiskerinæring som distriktspolitikk. Han siterte deretter fra side 15 i saksdokumentene: "En har vurdert det slik at en ikke vil foreslå å utelukke trålerne som gruppe", og sa at han fant denne uttalelsen fra Fiskeridirektøren svært urovekkende.

V. J. Olsen sa at dokumentene var blitt til under stort tidspress og at det derfor kunne tenkes at ikke alt var like gjennomtenkt. Han sa videre at Fiskeridirektøren ikke ville

demonstrere ved å stå på eget forslag. Det kunne derfor foretas avstemming over de to fremkomne forslag på henholdsvis 25 og 36 prosent.

Fladmark sa at han reagerte sterkt på Fiskeridirektørens "vurdering".

Han sa videre at Norges Fiskarlag gikk altfor langt i å ivareta medlemsinteresser på bekostning av andre grupper.

Han hevdet at utvikling fra liten sjark til effektivt fartøy hadde sammenheng med den enkelte fiskers naturlige karriere og at fiskarlaget ville holde på "ungdomsbåten", nemlig sjarken.

Wold sa at når tre fylkesting samt store deler av næringen hadde hevdet at trålerne ikke skulle få kvote, måtte Fiskeridirektøren ta opp spørsmålet til vurdering. Han sa videre at Norges Fiskarlag hadde gått inn for en reduksjon av kystflåten som ville ramme 3 til 4 tusen båter.

Henriksen tilbakeviste at det var krav fra Norges Fiskarlag om å fjerne trålerne. Det var kun et fylkesfiskarlag som hadde gått inn for dette.

Bjørklund sa at det var trålerne som hadde skapt sentrene langs kysten.

V. J. Olsen oppsummerte de to aktuelle forslagene fra Bjørklund og Bakkevik, og det ble deretter foretatt avstemming over Bjørklunds forslag. 4 representanter (Bjørklund, Fladmark, Bolstad og Andersen) gikk inn for dette, mens 9 representanter (Olsen, Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander, Wold, Nakken og Johnson) stemte for Bakkeviks forslag.

Det ble så vist en informasjonsvideo som illustrerte effekten ved bruk av skillerist i reketral.

V. J. Olsen viste til de generelle deltagerkriteriene fastsatt ved kongelig resolusjon (alt. III) og ba om synspunkt på den videre regulering av konvensjonelle redskap.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag hadde lagt opp til alt. I når det gjaldt historisk fangst, kombinert med en gruppekvote for fartøy som falt utenfor.

Han sa videre at Norges Fiskarlag ble svært skuffet da regjeringen gikk inn for alt. III som medførte en reduksjon på 8 til 900 fartøy. I den forbindelse hadde fiskarlaget bedt regjeringen om å revurdere sitt standpunkt.

Bakkevik sa at i tillegg ville foreslå:

"Regjeringingen har i statsråd den 8. desember fastsatt forskrift om adgang til å delta i fisket etter norsk arktisk torsk i 1990. Disse forskriftene stiller langt strengere krav om tidligere deltakelse enn det som fiskerne har gått inn for.

Regjeringen overser med dette en klar tilrådning fra fiskerne i et spørsmål om intern kvotefordeling mellom fiskerne.

Fisket etter torsk er uten sammenligning, det fiskeri som representerer den høyeste verdi for de som fisker med konvensjonelle redskaper. Et strengt deltakelseskriterium basert på tidligere oppfisket kvantum, vil i svært mange tilfeller ramme fiskere som har torskefisket som en helt nødvendig del av sin inntekt, uten at dette gjenspeiler seg i oppfisket kvantum.

Gjennom det standpunktet som er tatt i Regjeringen legges det opp til en avskalling av den konvensjonelle torskeflåten på omlag 900 fartøy i forhold til det

forslag som Norges Fiskarlag har fremmet. Dette forslaget er det samme som alternativ 1 i Fiskeridirektørens notat av 9. november 1989.

Regjeringens standpunkt vil kunne få svært uheldige struktureffekter for den konvensjonelle flåten. Dette forsterkes ytterligere ved at alternativer til et torskefiske også er redusert i 1990 i forhold til tidligere år.

Reguleringsrådet vil på denne bakgrunn henstille til regjeringen om å revurdere sitt tidligere standpunkt. En vil anmode om at alternativ 1 i Fiskeridirektørens notat av 9. november 1989 om deltakelseskriterier for fisket etter norsk arktisk torsk i 1990, legges til grunn slik at den interne fordelingen mellom fiskerne blir i samsvar med fiskernes syn."

Krane sa at han ikke følte at Reguleringsrådet burde ta dette opp, men legge til grunn alt. III for den videre behandling i rådet.

V. J. Olsen sa at han opprinnelig hadde gått inn for alt. III i høringsnotatet, men at forslaget etter forhandlingene med Sovjet var justert slik at en nå var landet på alt. I.

Nakken sa at deltagerkriteriene var fastlagt i statsråd og at han derfor ikke kunne ta del i en diskusjon om disse.

Andersen sa at forslaget fra Bakkevik innebar en helt ny praksis som rådet ikke burde gi seg inn på.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag vurderte konsekvensene som så alvorlige at det var vanskelig å ta ansvar for resten av reguleringsopplegget for konvensjonelle redskaper.

Leine sa at man aldri tidligere hadde fått slike reguleringer

"tredd ned over hodet" og at man derfor burde gjøre det man kunne for å hindre at de ble en realitet. Han konkluderte derfor med at det burde komme en anmodning om omgjøring fra rådet.

Bjørklund sa at Reguleringsrådet ikke kunne overprøve et vedtak fattet i statsråd.

Leine sa at det ikke var snakk om å overprøve, men å henstille til at vedtaket ble trukket tilbake og erstattet med et bedre.

Andersen sa at det dreide seg om et politisk spørsmål som var løst på politisk plan, og at avgjørelsen var tatt uten råd. Dette var derfor en avgjørelse politikerne måtte stå for.

V. J. Olsen sa at Fiskeridirektøren hadde gitt uttrykk for sin oppfatning og når man hadde valgt å ikke å følge den, følte han seg bundet til å være avholdende ved en avstemming.

Andersen reiste spørsmål om saken overhode kunne realitetsbehandles, og sa at dette spørsmål måtte avgjøres først.

Bjørklund sa at det var utidig av fiskarlaget å bruke deltagelse i videre diskusjon som press.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag hadde vurdert hovedpunktene ved deltagerkriteriene og reist spørsmål om det kunne ta ansvar for et reguleringsopplegg på bakgrunn av at det var snakk om å utelate et stort antall som reellt og historisk hadde deltatt i torskefiske. Han presiserte at dette var en anmodning om at Reguleringsrådet gikk med på en henstilling.

V. J. Olsen sa at hvis spørsmålet ble tatt til votering ville det oppstå en konstellasjon av tre deler: for, mot og avholdende.

Krane sa at Fiskeridirektøren som rådgiver for departementet som igjen skulle legge saken fram for regjeringen, burde avvise det som innebar en kritikk av statsråd.

Fladmark sa seg enig med Krane på bakgrunn av at en henstilling ville bli oppfattet som kritikk.

Andersen spurte om forholdet var tatt opp med statsråden.

Leine sa at så ikke var gjort. Han sa videre at han ikke var sikker på at Fiskeridirektøren kunne avvise forslaget.

Johnson sa at forslaget burde komme til avstemming.

V. J. Olsen tok forslaget til avstemming; 5 representanter: (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander og Wold) stemte for Bakkeviks forslag. 5 representanter: (Bjørklund, Fladmark, Krane, Andersen, Johnson) stemte i mot. 3 representanter (Olsen, Nakken og Rasmussen) unnlot å stemme.

V. J. Olsen tok opp igjen tråden og ba om synspunkt på videre regulering av fiske med konvensjonelle redskap slik den fremstod utfra Fiskeridirektørens forslag til reduksjon/bortfall av kvote for fartøy med driftsalternativ.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag hadde fått frem sitt syn og valgte derfor å ta del i den videre diskusjon i visshet om at den forutgående diskusjon ville fremgå av protokollen.

Leine reiste forslag om at: 1) Fartøy som velger å fiske bunnfisk med garn/line i andre lands soner, 2) Fartøy med rekestrålkonsesjon under 27,5 meter lengste lengde, 3) Fartøy under konsesjonsgrensen som velger å fiske reke og 4) Fartøy som fisker sei med not, tildeles fartøykvote på 75%.

Fladmark sa at han ikke så begrunnelsen for Fiskeridirektørens forslag til å utelukke fartøy over 27,5 meter med

rekekonsesjon.

Leine sa at en grense måtte settes og at fartøy over 27,5 meter var havrekebåter.

Bjørklund sa han støttet Leines forslag om økning av fartøykvoten fra 50 til 75% for de nevnte grupper.

Fladmark ville vite om fartøy over 27,5 meter kunne klare seg med rekekonsesjonen.

Leine sa at grensen kunne diskuteres, men at den burde gå ved helårsdrevne havrekebåter.

Andersen sa at han hadde motforestillinger mot økning til 75% for fartøy med de nevnte driftsalternativ, og ville derfor støtte Fiskeridirektørens forslag. Han spurte så om fabrikktrålere som skal fiske i andre lands soner var rammet av samme reduksjon som fartøy med konvensjonelle redskaper.

V. J. Olsen svarte at de fartøy som flagget ut ikke ville oppnå kvote.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag vurderte 27,5 meter som en riktig grense. Han sa videre at det var fiske på avtaleregulerte kvoter med andre land som skulle medføre redusert kvote. De fartøy som skulle ut på annet fiske var ikke behandlet, men disse ville i tilfelle ikke oppnå kvote.

Wold sa at ikke alle fartøy over 27,5 meter hadde samme mulighet for helårs rekefiske. Han refererte til at det var fartøy over denne grensen med ferskrekekonsesjon som ikke kunne gå i Barentshavet. Han reiste spørsmål om ikke reguleringen kunne knyttes til eventuell frysekonsesjon.

Han satte frem en kombinasjon av de to tidligere forslag nemlig at kvoten for fartøy som fisket på avtalt kvote i andre

lands soner ble satt til 50%, mens fartøy med reke eller seinotalternativ fikk 75%.

Johansen sa han ville gå inn for et forslag om reduksjon til 50% for alle fartøy med driftsalternativ, også for seinot.

Løbach sa at forslaget om også å ta med seinot ville innebære et juridisk teknisk problem for flåten under 27,5 meter. Fartøyene var ikke konsesjonspliktig og måtte gjøre et valg på hvorvidt de ville fiske sei med not. Dette valget ville være svært vanskelig så lenge det ikke var faste kvoter på sei.

Leine sa at hans forslag stod fast, og at han ønsket en avstemming.

Bakkevik sa at alle måtte finne seg i et valg. Den delen av seinotflåten som startet med et torskefiske risikerte å miste muligheten for et seifiske hvis dette ble stoppet.

Han sa det var viktig med like vilkår for alle grupper i 1990 og at man derfor måtte vurdere alle med alternative driftsformer.

Krane spurte om en økning fra 50 til 75% for de nevnte grupper medførte store forskyvninger i det øvrige opplegget.

Gullestad svarte at det ville utgjøre noen tusen tonn.

V. J. Olsen sa at han oppfattet rådet dithen at det var enighet om å utelukke fartøy med ringnotkonsesjon og fartøy med rekekonsesjon over 27,5 meter fra torskefiske i 1990.

Han gikk deretter over til avstemming over de enkelte forslag:

- 1) Kvotestørrelse for fartøy som valgte å fiske bunnfisk i andre lands soner; 6 representanter: (Leine, Bakkevik, Arctander, Bjørklund, Fladmark og Krane) stemte for 75%,

7 representanter: (Olsen, Rasmussen, Andersen, Johansen, Wold, Nakken og Johnson) stemte for 50%.

- 2) Kvotestørrelse for fartøy under 27,5 meter med rekekonsesjon; 5 representanter: (Leine, Bakkevik, Arctander, Wold og Bjørklund) stemte for 75%, 8 representanter: (Olsen, Rasmussen, Andersen, Fladmark, Krane, Johansen, Nakken og Johnson) stemte for 50%.
- 3) Kvotestørrelse for reketralere under konsesjonsgrensen; 5 representanter: (Leine, Bakkevik, Arctander, Wold og Bjørklund) stemte for 75%, 8 representanter: (Olsen, Rasmussen, Andersen, Fladmark, Krane, Johansen, Nakken og Johnson) stemte for 50%.
- 4) Kvotestørrelse for fartøy som velger å fiske sei med not; 2 representanter: (Olsen og Rasmussen) stemte for full kvote, 3 representanter: (Leine, Wold og Bjørklund) stemte for 75% og 8 representanter: (Johansen, Andersen, Fladmark, Krane, Nakken, Johnson, Bakkevik og Arctander) stemte for 50%

V. J. Olsen viste igjen til saksdokumentene og ba om synspunkt på den foreslåtte maksimalkvoteordningen.

Leine sa at forslaget bød på problemer for Norges Fiskarlag.

Henriksen sa at fiskarlaget ville foreslå at maks. kvote for fartøy under 12 meter ble fastsatt til 3 tonn, mens det for fartøy over 12 meter ble satt 4 tonn. Videre at det ble fastsatt gruppekvoter for fartøy under og over 12 meter med henholdsvis 7000 og 2000 tonn.

Rasmussen sa at han kunne gå inn for dette forslaget, hvis deltagerkriteriene ble endret i samsvar med fiskarlagets forslag (alt. I). Han sa at hvis ikke deltagerkriteriene ble endret ville han gå inn for Fiskeridirektørens forslag.

V. J. Olsen sa at Fiskeridirektørens forslag var basert på deltagerkriteriene gitt ved kgl. res. Han tok deretter forslagene til avstemming. 8 representanter: (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Krane, Fladmark, Andersen, Nakken og Johnson) stemte for Fiskeridirektørens forslag, mens 5 representanter: (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander og Wold) stemte for forslaget fremsatt av Henriksen.

Henriksen sa at det måtte fremgå at bakgrunnen for fiskarlagets forslag var alt. I i høringsnotatet.

Rasmussen sa at hvis departementet endret deltagerkriteriene slik at ordningen omfattet ytterligere 900 fartøy, ville det være en naturlig konsekvens at man fulgte Norges Fiskarlags forslag.

V. J. Olsen sa at de 8 som hadde stemt for hans forslag knyttet sin beslutning til deltagerkriteriene slik de fremsto på avstemmingstidspunktet. Han sa videre at eventuell endring av kriteriene måtte medføre revurdering av maksimal og gruppekvoter.

Han tok deretter opp forslaget om periodisering av gruppekvoten slik det fremgår i saksdokumentene, utfra en målsetning om å fordele kvantumet og sikre en bredere deltagelse.

Bakkevik reiste forslag om at de to siste periodene ble slått sammen slik at gruppekvoten ble periodisert med 60% frem til og med 30. april og de siste 40% i perioden fra 1. mai og ut året.

Fladmark viste til erfaringene fra 1989, og sa at man måtte være varsom med å bagatellisere betydningen av en oppdeling. Dette kunne innebære at kvoten var tatt før fisket tok til i Finnmark. Han mente videre at man burde diskutere en

kvartalvis periodisering f.eks. 30% + 30% + 15% + 25%.

Leine sa at man måtte se hen til om fiskerne hadde mulighet til å leve med en regulering. Han var av den oppfatning at en kvartalvis inndeling ville være å seigpine fiskerne.

Henriksen pekte på at det totale årskvantumet ikke var mer enn 12.000 tonn.

Krane sa at man uten periodisering ville komme i samme situasjon som i år. Torsken ville bli tatt opp for tidlig. Han konkluderte derfor med at det var riktig å periodisere.

Andersen sa at det i denne omgang var snakk om 12.000 tonn, men han fremhevet at prinsippet også ville kunne få virkning for periodisering av andre kvantum og grupper.

Wold sa at periodisering kunne føre til at en 60 fots båt uten fartøykvote ble henvist til å ta et tonn i hver periode.

V. J. Olsen sa at det ikke var hensikten å periodisere makskvoten pr. fartøy. Fisket ville bli stoppet når gruppekvoten innen en periode var tatt. Han sa deretter at han var innstilt på å trekke tilbake Fiskeridirektørens forslag hvis dette kunne forenkle avgjørelsen.

Det ble deretter oppnådd enighet i rådet for fiskarlagets forslag.

V. J. Olsen viste pånytt til saksdokumentene og ba om synspunkter på forslaget til bifangst-/bufferkvote.

Bakkevik foreslo at det ble avsatt 7.000 tonn til dekning av bifangst.

Han spurte deretter hvor stor del av avsetningen på 11.000 tonn i Fiskeridirektørens forslag som ville gå til bifangst.

Gullestad sa at man ikke kunne forutsi hvor stor del som ville medgå til dekning av bifangst. Han fremhevet at det var mange usikkerhetsmomenter og at man trengte en reserve. Han sa videre at 7.000 tonn kunne være et tall å tippe på.

Wold sa at man utover 25.000 tonn sei ikke hadde fiskeri der det ville bli tatt bifangst av torsk.

Henriksen sa at Norges Fiskarlag la opp til at med reguleringene klar når fisket startet, ville det ikke være behov for bufferkvote.

Løbach sa at makskvote-ordningen kunne føre til at de periodiserte 60% blir tatt opp for eksempel før medio april. I en slik situasjon ville det være behov for å ha et par tusen tonn å gå på.

Henriksen sa at en senere fordeling av dette kvantum ville kunne føre til et balanseproblem innad.

V. J. Olsen sa at et par tusen tonn til å "lappe med" var et bagatellmessig kvantum.

Det ble deretter stemt over de to foreliggende forslag.

8 representanter: (Olsen, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Andersen, Nakken og Johnson) stemte for Fiskeridirektørens forslag, 5 representanter: (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander og Wold) stemte for Bakkeviks forslag.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene vedrørende fartøykvoteordning der det var fremkommet flere alternative fordelingsnøkler både i form av forslag fra Fiskeridirektøren og fra Norges Fiskarlag.

Henriksen sa at Fiskeridirektørens forslag stilte de litt store kystartøyene bedre enn i forslaget fra fiskarlaget. Han

sa videre at Norges Fiskarlag kunne diskutere et kompromiss da denne gruppen også var viktig for fiskarlaget.

Bakkevik sa at fiskarlagets modell favoriserte de minste båtene, og at han ville foreslå at man gikk inn for direktørens forslag.

Krane hevdet at det burde ha vært prioritert slik at uttellingen i forhold til historisk fangst ble størst for gruppen mellom 12 og 20 meter. Han sa videre at denne gruppen utgjør den viktigste delen av flåten, og at valg av fordelingsnøkkel ville forme prinsipper for fremtidige reguleringer. Han antydte at man burde tildele gruppene følgende prosentvise andel basert på historisk fangst: Fartøy 0-7,9 meter: 70%, fartøy 8-11,9 meter: 80%, og fartøy 12-20,9 meter: 90%.

Wold sa at å legge til grunn fangstde siste tre år på grunn av dårlig tilgjengelighet ikke ville være helt rettferdig. Han kritiserte også "trinnhøyden" i forslaget fra Fiskeridirektøren.

Bakkevik sa at ved utregning av prosent var grunnlaget for beregningen av stor betydning. Han mente med dette at som følge av tilgjengeligheten de siste årene, var grunnlaget for de minste fartøyene blitt for dårlig.

Leine sa at fiskarlaget hadde trukket sitt forslag for derved å gå inn for Fiskeridirektørens. Han fremhevet så at de minste fartøyene ikke hadde driftsalternativ.

V. J. Olsen foretok en oppsummering og konkluderte med at det bare forelå ett forslag, nemlig hans eget. Et enstemmig Reguleringsråd gikk dermed inn for dette forslaget.

V. J. Olsen viste igjen til saksdokumentene og ba om rådets syn på behovet for periodisering av fartøykvotene.

Bakkevik sa at Norges Fiskarlag var av den oppfatning at det ikke var behov for periodisering i 1990, og ville derfor foreslå at det ikke ble vedtatt slik ordning. Han sa videre at han forstod det slik at dette også var Fiskeridirektørens innstilling.

V. J. Olsen bekreftet at kvotene var så små at fiskerne burde få disponere disse selv.

Andersen sa at man risikerte et hardt fiske på vårparten, og at det derfor var ønskelig med periodisering også av fartøykvoten.

Wold sa at kvotene var så små at de kun tillot torsk som bifangst, og at den enkelte fisker derfor ville drøye kvoten over året.

Fladmark sa at problemet ikke var så enkelt. Skipperen ville ta kvoten når den var best betalt og dermed risikerte man en gjentakelse av det som skjedde i 1989.

Bjørklund påpekte at trålerne hadde vært periodisert i mange år, og at man utfra et likhetsprinsipp burde gjøre gjeldende samme regel også for gruppen konvensjonelle redskap.

Strand sa at en autolinebåt med 60 tonn i kvote ville måtte gå eventuelt tre ganger til Barentshavet for å ta kvoten, istedenfor å ta den som bifangst over et lengre tidsrom.

Krane sa at det burde være et utgangspunkt å begrense antall restriksjoner, men at målsetningen var en fordeling av de 113.000 tonn torsk som var til rådighet i 1990. Han sa videre at uten regulering var det fare for at det i området Troms og Lofoten var tatt 61.000 tonn før 1. april. Han sa også at det måtte legges til grunn at det ville oppstå et økt prispress under årets lofotsesong, og at man uten periodisering kunne

risikere en parallell til de feilslåtte reguleringene i 1989.

Johansen sa at det var få finnmarksbåter i Lofoten, men desto flere trailere som kom dit fra Finnmark med torsk.

Andersen sa at årsaken var at industrien manglet råstoff, men at problemet nå var eliminert som følge av bortfall av transportstøtte. Han ba derfor om at det ble avsatt et kvantum på vårparten og at 20% var reservert for levering etter 1. september.

Krane sa at fisken ble transportert til Lofoten fordi kjøperne ga bedre pris. Han sa også at en periodisering måtte til for å sikre jevnere fordeling.

Bakkevik slo fast at ingen fisker kunne planlegge 1990 som annet enn bifangstfiske av torsk og at han derfor ikke kunne være med å lage ytterligere problem i form av periodisering.

V. J. Olsen sa at fiskarlaget hadde foreslått at det ikke ble periodisering.

Krane sa at argumentene ble forandret etter hvilken gruppe det var snakk om å periodisere. Han sa at fiskarlaget hadde gått i bresjen for å periodisere ferskfisktrålerne etter 1. september. Nå snakket man om kvanta tre ganger så høyt uten å gå inn for periodisering. Han hevdet videre at det forelå et prinsippvedtak fra Reguleringsrådet høsten 1989 der det var enighet om periodisering i 1990.

Andersen sa at på møtet i desember -88 var det ingen som forutså det som skjedde våren -89. Han sa videre at det derfor ikke var noen som visste hvordan 1990 ville utvikle seg.

Han mente derfor at hvis man var av den oppfatning at de foreslåtte reguleringer ville innebære en periodisering kunne man like godt formalisere dette.

Han fremsatte derfor forslag om at fartøykvoten ble periodisert med unntak av fartøy under 12 meter. Videre at det ble satt tak for maksimalt uttak slik at 50% ble avsatt for fiske i perioden frem til utgangen av april. Deretter 30% i perioden frem til utgangen av august og til sist 20% i perioden frem til årskiftet.

Nakken stilte seg også undrende til at man ikke kunne periodisere når man mente at dette ville komme naturlig ut fra de foreslåtte reguleringer. Han reiste spørsmål om muligheten for periodisering uten å gå veien om deltaljregulering av det enkelte fartøy.

Johnson spurte om totalkvoten kunne periodiseres uten at det ble gjort gjeldende for fartøykvotene.

V. J. Olsen svarte at det vanskelig å forestille en periodisering helt ned til de minste sjarkene. Han reiste spørsmålet om man ikke kunne ta modell fra trålgruppen, der det kun var de største fartøyene som var pålagt periodisering.

Leine mente at en ordning burde unnta fartøy med redusert kvote, samt autolinefartøy.

Krane spurte om banklinebåtene i en eventuell ordning kunne trekke sine kvoter mot årets 4 siste måneder.

V. J. Olsen sa at man kunne tenke seg mange varianter som ville være med å komplisere en ordning.

Fladmark mente man burde kunne se bort fra autolinebåtene og unnta dem fra ordningen.

Strand sa at autolinebåtene fisket torsk siste del av året, og at dette ikke ville endres.

Henriksen sa at med de relativt små kvotene for 1990 var Norges Fiskarlag skeptisk til periodisering, og fant ikke å kunne gå inn for en slik ordning.

Bjørklund sa han ville foreslå å bygge ut Andersens forslag slik at man også unntok fartøy med redusert kvote fra ordningen.

..

Wold sa at en slik ordning ville bli sterkt kritisert, og at man ikke bare kunne tenke på industrien, men også på fiskerne.

Andersen sa at ordningen ikke ville innebære en ønsket situasjon, man måtte imidlertid prøve å fordele armoden. I dette lå å ta hensyn til alle parter. Han sa videre at hvis autoline kun driftet torsk om høsten ville det ikke være behov for å unnta dem.

V. J. Olsen sa at han ikke så muligheten av at det ble oppnådd enighet. Han viste til ordningen for trålerne og reiste spørsmål om problemet kunne løses ved å pålegge fartøy over 18 meter tilsvarende ordning.

Bakkevik sa at det ville ramme båter fra Sør-Norge slik at de bare kunne ta 80% av kvoten.

Henriksen sa at det var vanskelig å sammenligne med trålerne da disse hadde større fleksibilitet med hensyn til sammenslåing av kvote.

V. J. Olsen tok deretter spørsmålet om periodisering til votering. 5 representanter: (Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Andersen og Nakken) stemte for Andersen/Bjørklunds forslag. De øvrige 8 representanten: (Bakkevik, Johansen, Leine, Wold, Olsen, Rasmussen, Arctander og Johnson) stemte for Bakkeviks forslag.

V. J. Olsen tok deretter opp spørsmålet om refordeling av

torskekvoten og sa at dette var tenkt tatt opp på reguleringsrådsmøte i mai. Han sa at de fartøy som ikke hadde startet fiske før en gitt dato ville miste kvoten, og at disse kvotene ville så danne grunnlag for en refordeling.

Wold var av den oppfatning at skjæringsdato burde settes til 1. august.

Strand spurte om hvordan en refordelingsordning ville slå ut for autolinebåter som ønsket å ta kvoten på en tur til høsten.

Leine sa at fartøy som skulle fiske i andre lands soner ville først gå på dette fiske og var derfor interessert i en refordeling på senest mulig tidspunkt.

V. J. Olsen konkluderte med at rådet var enig i å utsette behandlingen av refordelingsspørsmålet til møte i mai.

REGULERING AV TRÅLFISKE ETTER TORSK I 1990.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og refererte det endrede forslag til deltagerbegrensning: For å stille trålerne noenlunde likt, vi en foreslå at fartøy over 27,5 meter med rekekonsesjon ikke får delta i direkte torskefiske i 1990. Fartøy under 27,5 meter får 50% kvote i forhold til det de ellers ville fått. Han konstaterte deretter at det var enighet i rådet om å anbefale det endrede forslaget.

Han ba deretter om synspunkt på de videre forslag til reguleringer slik de fremkom i saksdokumentene.

Arctander sa at totalkvantumet til trålerne måtte komme til fordeling fullt ut fordi avsetning til distriktskvote bare var egnet til å skape problemer.

Han fremsatte derfor forslag om at det ikke ble avsatt distriktskvote i 1990.

Strand sa at han kunne slutte seg til forslaget.

Bjørklund sa at på bakgrunn av at intensjonene med distriktskvote heller ikke i år var innfridd kunne også han slutte seg til forslaget.

Andersen sa at Finnmark var det fylke som hadde størst avhengighet av fiske og at distriktskovten i det alt vesentligste var gått til Finnmark for viderebearbeidelse, med unntak av to enkeltstående tilfeller.

Trulssen fremhevet at det fra den politiske ledelse var ønskelig med avsetning av distriktskvote.

V. J. Olsen tok deretter forslagene for og imot distriktskvote til votering.

4 representanter: (Leine, Arctander, Wold og Bjørklund) gikk inn for at det ikke ble avsatt distriktskvote, mens 9 representanter: (Olsen, Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Fladmark, Bolstad, Andersen, Nakken og Johnson) gikk inn for distriktskvote.

Det var enighet om å ta inn et tilleggsvilkår om at kvoten ikke bare skulle leveres, men også viderebearbeides i Finnmark.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og refererte det fremkomne forslag om lik kvote til stortrålerne.

Leine reiste forslag om differensiert kvote for gruppen.

Ved avstemning gikk 11 representanter: (Olsen, Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Bolstad, Andersen, Nakken, Johnson, Arctander, Wold og Bjørklund) inn for lik kvote, mens 2 representanter: (Leine og Fladmark) ønsket differensiering.

V. J. Olsen refererte forslaget om at all bifangst for trålerne skulle inngå i fartøykvoten. Et enstemmig Reguleringsråd gikk inn for dette.

V. J. Olsen refererte så forslaget til avsetning av høstkvote, også dette ble bifalt av et enstemmig råd.

V. J. Olsen tok så for seg spørsmålet om overføring av kvoter mellom trålerne.

Reguleringsrådet var enig i at spørsmålet burde utstå til de nærmere regler omkring enhetskvoter, opplags- og støtteordninger var avklart.

II NORSK-ARKTISK HYSE OG KYSTHYSE.

V. J. Olsen viste til forslaget til fordeling av totalkvoten slik det fremstod i saksdokumentene og ba om synspunkt. Han presiserte at kvantumet var så lite at det neppe ville dekke annet enn bifangst uansett redskapsgruppe, men at det var en målsetning om mulig å prioritere fløytlinefiske i Finnmark.

Arctander sa at han hadde vært av den oppfatning at hvis man begrenset uttaket ville det være som å sette penger i banken. Han påpekte så at man nå i 2 år hadde vist moderasjon uten at det hadde ført til økning.

Bakkevik sa at på møte i desember 1988 hadde Nakken vært optimistisk med hensyn til bestandsutviklingen for hyse. Han sa videre, at han mente at årets anslag var for pessimistisk. Han mente derfor at TAC burde økes fra 12.000 til 15.000 tonn.

V. J. Olsen svarte at TAC var fastsatt etter forhandlinger med Sovjet og kunne derfor ikke endres fra norsk side uten reforhandlinger.

Wold refererte Fiskeridirektørens forslag om forbud mot direkte fiske frem til møtet i mai. Han hevdet at en innblanding på 10% var for lav til at fiskerne hadde mulighet for å gjennomføre et vinterfiske etter andre fiskeslag.

Han foreslo derfor at lovlig bifangst ble satt til 20%.

Fladmark foreslo at trålerne ble gitt samme bifangstregel som den øvrige flåten, nemlig 10%.

V. J. Olsen foretok deretter avstemming.

Det ble først stemt over Fiskeridirektørens forslag om å avsette 3.000 tonn til trålerne. 8 representanter: (Olsen,

Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Leine, Wold, Nakken og Johnson)
stemte for denne løsningen. Fladmarks forslag oppnådde dermed
5 stemmer: (Fladmark, Arctander, Bjørklund, Bolstad og
Andersen).

Det ble deretter stemt over de to forslagene til
innblandingsprosent for konvensjonelle redskap.
8 representanter: (Olsen, Rasmussen, Arctander, Bjørklund,
Fladmark, Andersen, Nakken og Johnson) stemte for
Fiskeridirektørens forslag på 10%. 5 representanter: (Wold,
Johansen, Bakkevik, Leine og Bolstad) stemte for Wolds forslag
på 20%.

III ANDRE REGULERINGSTILTAK.

V. J. Olsen refererte Fiskeridirektørens endrede forslag til påsekestopp i torskefiske for samtlige redskapsgrupper i perioden 7. til 17. april.

Et enstemmig Reguleringsråd fant å kunne gå inn for dette.

V. J. Olsen refererte deretter et forslag fremsatt av Norges Fiskarlag: Fiske etter norsk-arktisk torsk åpnes senest mandag 22. januar.

Krane spurte om fiske skulle stoppes frem til 22. januar.

V. J. Olsen berkreftet at fisket i 1990 ikke kunne ta til før deltagelsen og kvotene var klarlagt.

Leine fremhevet at fiskerlaget ikke hadde innvendinger mot å starte fiske tidligere hvis de praktiske sidene var klarert.

Wold sa at utfra de små kvotene kunne ikke industrien påregne å produsere hele året uten avbrudd.

Andersen sa at det var unødvendig å utsette starttidspunkt for alle fartøy.

Fladmark hevdet at fabrikktrålere som skulle t... den sydlige halvkule måtte vente over 3 uker før de kunne starte på turen.

Leine sa at det var en forutsetning at disse fartøyene ikke skulle få ta del i kvoten.

Krane sa at hvis reguleringsopplegget var klart før den 22. januar måtte fiske kunne starte før denne dato.

Bakkevik sa at det måtte foreligge en misforståelse. Norges

Fiskarlag forutsatte selvfølgelig ved forslaget at fiske måtte starte så snart reguleringene var klar, og at dette måtte skje senest 22. januar.

Arctander slo fast at forslaget innebar at fiske etter andre regulerte fiskearter kunne starte 1. januar.

V. J. Olsen oppsummerte diskusjonen og konkluderte med at det var enighet i rådet om at fisket etter torsk og hyse skulle starte senest 22. januar 1990.

V. J. Olsen viste igjen til saksdokumentene og redegjorde for de områdebegrensninger som hadde vært gjeldende i 1989.

Han viste deretter til følgende forslag fremsatt av Norges Fiskarlag:

"Av hensyn til gytingen i Lofoten, går Norges Fiskarlag inn for at de samme områder som ble fredet i 1989, blir fredet i en periode i 1990. Norges Fiskarlag foreslår at det innføres fiskeforbud på Valbergfeltet og på Henningsværstrømmen for alle redskaper fra 31. mars kl 2400 og til Lofotoppsynet heves.

Norges Fiskarlag går inn for at den fleksible sonen på Moskenesgrunnen må være stengt for trålfiske til gytingen er avsluttet."

Representantene for fiskerlaget sa seg villig til å trekke tilbake den siste delen av forslaget om trålforbud på Moskenesgrunnen.

Et enstemmig Reguleringsråd kunne deretter gå inn for forslaget.

IV REGULERING AV GARNFISKET.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og refererte rådets anbefaling fra møtet i september der det var enighet om at det burde komme en øvre grense på antall garn, samt de punkter arbeidsgruppen var kommet til enighet om.

Henriksen sa at det ut fra totalreguleringen i 1990 ikke var behov for garnbegrensning neste år.

Leine sa at forslaget fra Fiskeridirektøren var utslag av en overdreven reguleringsiver.

Andersen sa at hvis man ikke kunne gå inn for en garnbegrensning måtte det foreligge et hukommelsetap.

Leine sa at han ikke kunne forstå at det hadde vært enighet i arbeidsgruppen om at fisken skulle oppbevares i container eller iset i kasser.

Henriksen sa at det ikke forelå hukommelsetap, men at fiskarlaget var av den oppfatning at sterkere bruk av prismekanismer kunne løse problemet neste år.

Krane sa at kravet til oppbevaring iset i kasser hadde sammenheng med allerede eksisterende bløggforskrifter.

Han sa videre at prinsippet om pris etter kvalitet ikke ville kunne oppnåes før et godt stykke ut i 1990.

Andersen reiste spørsmål om det var tro på at prismekanismer, ut fra den foreventede tilgang på råstoff, kunne løse problemene i 1990. Han sa også at kontroll ville kreve så store ressurser at det ikke var gjennomførbart i 1990.

V. J. Olsen sa at han ikke trodde neste år ville bli året for

overdreven garnbruk, men han presiserte at reglene om garnbegrensning også var ment å regulere årene fremover, og at utfra erfaringene i 1989 var tidspunktet riktig for innføring av begrensninger.

Han sa videre at behovet for reglene ville vise seg når man om en tid forhåpentligvis kunne diskutere uttaket av norsk-arktisk torsk på et adskillig høyere nivå enn i dag. Når dette tidspunktet kom var det viktig at reguleringene var innført på forhånd.

Henriksen sa at det bare var en liten del av fiskerne som fisket om kapp. Han ønsket derfor at man vurderte muligheten for å ha en generell hjemmel.

Andersen mente man burde ha permanent helgefredning for garnfiske.

Leine sa at han ikke var enig i at det var et krav til kasser og containere. Han sa at dette måtte erstattes med en oppfordring om at men burde oppbevare fisken på denne måte.

V. J. Olsen sa seg villig til å endre forslaget punkt 3. til "bør oppbevare". Det ble deretter oppnådd enighet i rådet om den delen av regulering av garnfiske som fremgikk av notatet fra arbeidsgruppen.

Krane sa at han var enig i at begrensning i antall garn burde foreligge før problemet oppsto igjen.

V. J. Olsen tok deretter opp til votering forslaget til garnbegrensning slik det fremsto i saksdokumentene, forslag B.

10 representanter: (Olsen, Plassa, Arctander, Wold, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Andersen, Nakken og Johnson) stemte for, mens 3 representanter: (Johansen, Bakkevik og Leine) stemte i mot.

N O T A T

FRA MØTE I ARBEIDSGRUPPE MED REPRESENTANTER FRA NORGES
FISKARLAG OG FISKERIDIREKTORATET OM REGULERING AV GARNFISKE.

På møte i Reguleringsrådet 20. og 21. september 1989 samlet
rådet seg om følgende:

"Det var i prinsippet enighet om at det bør være en øvre
grense for antall garn, men at dette kunne variere utfra
distrikt, driftsform og fartøystørrelse. Det var enighet om at
det skal arbeides videre med disse spørsmål i en arbeidsgruppe
med representanter fra Norges Fiskarlag og Fiskeridirektoratet
for å forberede konkrete forslag til garnbegrensninger før
neste møte i Reguleringsrådet".

Arbeidsgruppen ble nedsatt i løpet av oktober måned med
følgende representanter:

Norges Fiskarlag: Erling Lorentsen
 Kåre Ludvigsen
 August Fjeldsgår

Fiskeridirektoratet: Terje Løbach
 Hans Edvard Olsen
 Arne Luther
 Stein-Åge Johnsen

Det ble holdt møte i arbeidsgruppen 3. november 1989.

Innledningsvis ble det gjennomført en generell diskusjon om
problemene rundt garnfisket, herunder utviklingen de senere
år. Det var enighet i gruppen om at den primære målsetting må
være å regulere garnfisket slik at kvaliteten høynes og dermed
at verdiskapningen økes. Diskusjonene ble konsentrert om

følgende måter å nå denne målsettingen på:

- daglig røkting
- helgefredning
- sløyning om bord
- forbud mot oppbevaring i binger
- øvre begrensning på antall garn.

Det var enighet i gruppen om at det må stilles krav om daglig røkting av garnbruk. Det innrømmes imidlertid at et slikt påbud vil være vanskelig å kontrollere og at det vil kunne hevdes flere unskyldninger for å unngå påbudet. Feil med fartøy/redskap, sykdom og værhindringer er eksempler på dette. Til tross for slike innvendinger vil arbeidsgruppen anbefale at det stilles krav om at garn skal røktes daglig.

Forbud mot å la garn stå ute i helgen har også vært sett på som en måte å bedre kvaliteten på. Dette vil være aktuelt i de områder der det er satt forbud mot trekking av garn på søn- og helgedager. I områder hvor fiske på disse dagene er tillatt, vil det i teorien ikke være noe problem med overstått bruk. Se i denne forbindelse det som er sagt om daglig røkting ovenfor. I gruppen ble det pekt på at problemene med "helgestått" bruk var særlig aktuelt når det ble drevet fiske på fisk på næringsvandring, såkalt loddesprengt torsk. Fisk på gytevandring vil tåle å stå lengre i garna. Det ble enighet i arbeidsgruppen om at Fiskeridirektøren bør kunne innføre helgefredning etter en konkret vurdering. Dette vil da være særlig aktuelt i perioder hvor torsken er loddesprengt. Fiskeridirektøren bør altså ut fra kvalitetshensyn få hjemmel til på kort varsel å kunne påby at garn skal på land i helgen.

Når det gjelder et eventuelt påbud om sløyning om bord, ble det fra Norges Fiskarlags side pekt på at muligheten for å overholde et slikt påbud ville avhenge av fartøyenes størrelse. I kvalitetsforskriftene er det stillet krav om at fisk skal sløyas innen 12 timer etter at fisken er tatt om

bord. Kontrollverket vil i 1990 legge mer vekt på håndheving av 12-timersregelen og arbeidsgruppen fant at dette ville være tilstrekkelig i første omgang.

I forhold til spørsmålet om oppbevaringen av fisken om bord ble det sagt at binger var avlags og at de fleste fartøyene av en viss størrelse allerede hadde tatt i bruk containere for å bedre kvaliteten. Flere iset også fisken i kasser. Det var enighet i arbeidsgruppen om at det bør innføres krav for fartøy over 7 meter til å oppbevare fisken i container eller iset i kasser.

I forbindelse med diskusjonen om begrensning i antall garn viste det seg umulig for partene å komme til enighet. Dette gjaldt både antallet garn et fartøy maksimalt kunne drifte med, det såkalte "taket" for å begrense ekstreme garnmengder, og det gjelder også regulering av garnmengde i forhold til båtstørrelse og antall mann om bord.

Fiskeridirektoratets utgangspunkt var en justert modell av tabellen som er gjengitt i sakspapirene til Reguleringsrådet:

" 1-manns båt	40
2-manns båt	35
3-manns båt	32
4-manns båt	30
5-manns båt	28
6-manns båt	26
7-manns båt	24
8-manns båt	22
9-manns båt og over	20

Lengden på hvert garn skal ikke være større enn 30 m".

Fiskarlagets representanter pekte på at en garnbegrensning som bygde på nevnte modell i hovedsak ville ramme moderne fartøyer som driftet med vesentlig høyere garnantall enn det modellen

la opp til, og røktet disse på en forsvarlig måte.

Det ble hevdet at det foreslåtte ordning ville ramme hardest der problemene med dårlig kvalitet var minst.

Av hensyn til effektive og moderene garnbåter som driftet på felter der det var mulig å røkte et stort antall garn pr. fartøy kunne ikke representantene fra Fiskarlaget akseptere et "tak" på antall garn som lå særlig under 400 garn pr. fartøy.

Det ble i møtet forsøkt ulike modeller for å komme frem til et kompromiss. F.eks. forskjellige "tak" for forskjellige områder og båtlengde kombinert med mannskap som basis for garnantallet.

Da man hverken kunne enes om et "tak" på antall garn eller en stige ut fra båtstørrelse og antall mann om bord, ble det besluttet at Norges Fiskarlag skulle redegjøre for sitt syn gjennom et notat utarbeidet av representantene etter møtet. Dette følger vedlagt (./.).

Fiskeridirektoratet har også konkretisert sitt forslag til en tabell der fartøystørrelse kombinert med antall mann om bord er grunnlag for å fastsette antall garn. To modeller basert på dette følger vedlagt (./.).

Arbeidsgruppen forutsetter nå at saken legges frem for Reguleringsrådet i desember for endelig avgjørelse.

NOTAT OM GARNBEGRENSNING.

I møtet mellom representanter fra Fiskeridirektoratet og Norges Fiskarlag om begrensninger i fisket etter torsk, sei og hyse, ble det ikke oppnådd enighet om hvilke begrensning i antall garn som skulle settes. I denne forbindelse ble det foreslått gjort bruk av en "stige" som skulle benyttes.

Reprensentantene fra Norges Fiskarlag uttrykte skepsis mot at det ble satt en stige for alle områder hvor det fiskes med garn etter torsk. Spesielt ut fra at det var foreslått at Fiskeridirektoratets kontrollverk skulle kunne påby at redskap måtte trekkes opp i helgen når det er fare for at kvaliteten vil bli forringet ved overstått bruk.

Det var i tillegg foreslått fra Norges Fiskarlags representanter at det burde settes et øvre tak på hvor mye bruk en skulle ha anledning til å ha i sjøen. For de som benytter seg av en slik ordning, ble det foreslått at de måtte ligge ute og sørge for at all redskap ble røktet hver dag. I tillegg at fangsten ble tatt forsvarlig vare på ved at fisken ble sløyd og lagt i kasser med is.

Fra disse reprensentantene ble det foreslått at det blir satt et øvre tak på 400 garn. F.eks. betyr dette at det for områdene rundt Moskenesgrunnen vil føre til en reduksjon i garnantallet på ca. 100 garn pr. båt. Dette taket vil for øvrig måtte bli gjort gjeldende for alle områdene der det er fartøy som ligger ute og røkter bruket daglig.

Begrunnelsen for å foreslå et øvre tak på tillatt garnmengde, er at det for dette området er helt andre driftsforhold enn for områder med bratte kanter og mye strøm. Dette i tillegg til at det settes garnlenker etter hverandre innover flaten, gjør at det blir andre driftsforhold enn f.eks. utenfor Senja.

Det bør også bemerkes at det samme forhold delvis også vil gjøre seg gjeldende på områdene utenfor Finnmark.

Aavslutningsvis vil Norges Fiskerlags representanter at dette forslaget om garnbegrensning ble oppfattet til bare å gjelde for fiske etter torsk med garn i de nordlige områder.

FORSLAG A.

Fartøyets lengde	Garn pr. fartøy	Garn pr. mann
Under 9 meter	10	20
9 - 11,9 meter	30	15
12 - 14,9 meter	50	13
15 - 17,9 meter	70	11
18 - 27,5 meter	90	9
27,5 og over	110	7

Dette gir følgende eksempel:

1)	Fartøy under 9 meter m/1 mann	30 garn.
	-----"----- m/2 mann	50 " .
	-----"----- m/3 mann	70 " .
2)	Fartøy mellom 9-12- meter m/2 mann	60 garn.
	-----"----- m/3 mann	75 " .
	-----"----- m/4 mann	90 " .
	-----"----- m/5 mann	105 " .
3)	Fartøy mellom 12-15 meter m/3 mann	89 garn.
	-----"----- m/4 mann	102 " .
	-----"----- m/5 mann	115 " .
4)	Fartøy mellom 15-18 meter m/4 mann	114 garn.
	-----"----- m/5 mann	125 " .
	-----"----- m/6 mann	136 " .
5)	Fartøy mellom 18-27,5 meter m/5 mann	135 garn.
	-----"----- m/6 mann	144 " .
	-----"----- m/7 mann	153 " .
6)	Fartøy over 27,5 meter m/6 mann	152 garn.
	-----"----- m/7 mann	159 " .
	-----"----- m/8 mann	166 " .

FORSLAG B.

Fartøyets lengde	Garn pr. fartøy	Garn pr. mann
Under 9 meter	20	20
9 - 11,9 meter	40	18
12 - 14,9 meter	60	16
15 - 17,9 meter	80	14
18 - 27,4 meter	100	12
27,5 og over	120	10

Dette gir følgende eksempler:

- 1) Fartøy under 9 meter m/1 mann 40 garn.
 -----"----- m/2 mann 60 " . osv.
- 2) Fartøy mellom 9-12- meter m/2 mann 76 garn.
 -----"----- m/3 mann 94 " .
 -----"----- m/4 mann 112 " . osv.
- 3) Fartøy mellom 12-15 meter m/3 mann 108 garn.
 -----"----- m/4 mann 124 " . osv.
- 4) Fartøy mellom 15-18 meter m/4 mann 134 garn.
 -----"----- m/5 mann 150 " . osv.
- 5) Fartøy mellom 18-27,5 meter m/5 mann 160 garn.
 -----"----- m/6 mann 172 " . osv.
- 6) Fartøy over 27,5 meter m/6 mann 180 garn.
 -----"----- m/7 mann 190 " . osv.

TORSK NORD FOR 62° N (1000 tonn)

Samlet TAC består av norsk-arktisk torsk og norsk kysttorsk.
 Murmansk torsk er en "politisk" bestand som inngår i de biologiske bestandsestimatene for norsk-arktisk torsk.
 Både norske kysttorsk og murmansk torsk er beregnet til 40 000 tonn.

	Samlet TAC inkl. murmansk og norsk kysttorsk	TAC norsk-arktisk torsk (ex. kysttorsk)	TAC ex. murmansk ex. kysttorsk	Norsk kvoteandel	Sovjetisk kvoteandel
1990	200	160	120	53+40+20 = 113	53+40-20 = 73
1989	340	300	260	116+40+22 = 178	116+40-22 = 134
1988 Rev.	491	451	411	185+40+25 = 250	185+40-25 = 200
1988	630	590	550	247.5+40+32.5 = 320	247.5+40-32.5 = 255
1987	600	560	520	232+40+70 = 342	232+40-70 = 202
1986	440	400	360	160+40+50 = 250	160+40-50 = 150
	Tredjeland samlet	Tredjeland i Svalbardsonen	Tredjeland i norsk og sovj. sone	Tredjeland i norsk sone (60%)	EF i norsk sone
1990	14	6.4	7.6	4.6	..
1989	28	12	16	9.6	7.5
1988 Rev.	41	18	23	(13.8)	10.570
1988	55	23.6	31.4	18.8	13
1987	56	24	32	19.2	14
1986	40	15	25	15	11

TABELL 2

NORSK-ARKTISK TORSK + KYSTTORSK. TUSEN TONN RUND VEKT.

	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987 ¹⁾	1988 ¹⁾	1989 ²⁾
ot	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
arn	125	121	100	86	120	107	89	116	81	59	47	42	57
ine	44	51	41	36	66	76	52	32	30	43	50	62	28
uksa	59	46	30	39	36	35	29	30	38	31	11	8	14
nurrevad	39	19	19	16	22	33	30	25	23	20	13	10	14
nnet/uspes.	0	8	3	5	7	6	4	6	4	3	3	2	3
um konvensjonelle	268	246	194	183	251	261	204	209	176	156	124	124	116
rålere under 250 BRT	7,7	8,4	6,0	8,4	3,6	3,4	1,7	3,0	6,1	14,8	27
erskfisktrålere/Rund- rysetrålere over 250 BRT	114,5	103,2	86,6	58,1	50,6	48,2	47,6	37,1	41	61,4	104
altfisktrålere	7,5	9,5	10,4	7,7	8,8	6,6	7,5	5,7	6,4	10,2	16
abriktrålere	35,5	29,9	29,6	15,2	13,0	10,8	11,2	9,2	9,5	15,6	28
um trålere	165	151	132	89	76	69	68	55	63	102	175	122	82
otalt	433	397	326	272	327	330	272	264	239	258	204	246	178

Foreløpige tall.

Prognose

TABELL 3

FORDELING PÅ LENGDEGRUPPER AV FARTØY I SISTE MERKEREGISTRET MED FANGST OVER EI GRENSE, KVANTUM I TØRR PONDVEKT.

DATAGRUNNLAG: TORSK N.62, ESKL. TORSKE- & REKE- OG UBECK, TRALKONS.

ANTALL FARKOSTER MED FANGSTKVANTUM I 3 ÅR:

	ANTALL	KVANTUM 1987	KVANTUM 1988	KVANTUM 1989	TOTALT I 3 ÅR	MINSTEFANGST I KG
1 0.0- 6.9 M	342	1887	1438	1517	4837	4000
2 7.0- 7.9 M	390	2412	2174	2495	7032	5000
3 8.0- 8.9 M	461	4291	3339	4528	12158	6000
4 9.0- 9.9 M	570	7535	5738	7317	21091	7000
5 10.0-10.9 M	437	8519	7456	10742	26716	10000
6 11.0-11.9 M	59	2128	1753	2145	6025	13000
7 12.0-12.9 M	142	4754	4530	5397	15681	17000
8 13.0-13.9 M	73	5360	5131	3858	10348	21000
9 14.0-14.9 M	31	4444	4943	5728	15115	25000
10 15.0-15.9 M	116	9468	8790	8711	26969	35000
11 16.0-16.9 M	41	2560	3142	3028	8731	35000
12 17.0-17.9 M	36	2578	3057	3250	8884	35000
13 18.0-20.9 M	105	11407	14217	12167	37791	50000
14 21.0-27.4 M	68	6415	8018	7757	22190	50000
15 27.5-33.9 M	50	10423	16540	6007	32970	50000
16 34.0- M	40	10408	16159	5844	32411	50000
SUM FORDELT	3021	92588	104424	91986	288999	
UNDER MINSTEFANGST:	8427	10389	7182	7753	25325	
BÅTTYPE UOPPGITT	604	17017	8154	4355	29526	
TOTALT KVANTUM	12052	119994	119761	104094	343849	

TABELL 4 A

TORSK NORD FOR 62⁰ N 1987 FORDELT PÅ MÅNED
OG REDSKAP. TONN RUND VEKT.

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	4.850	6.875	12.690	13.975	1.747	275	169	324	786	961	2.095	2.025	46.772
Line	4.878	6.424	5.472	5.302	3.126	1.423	595	451	764	2.015	6.584	13.032	50.066
Juksa	219	298	1.332	1.934	623	692	1.984	1.519	1.567	411	333	241	11.153
Sn.vad	540	1.106	4.262	3.243	514	376	922	471	395	501	428	203	12.962
Annet	167	292	453	378	65	49	119	246	81	162	358	393	2.762
Sum konv.	10.654	14.995	24.209	24.832	6.075	2.815	3.789	3.011	3.593	4.050	9.797	15.894	123.715
Trål	14.157	13.218	10.356	16.474	13.413	14.965	10.895	11.017	14.702	11.508	14.275	30.236	175.215
Total	24.811	28.213	34.565	41.306	19.488	17.780	14.684	14.028	18.295	15.558	24.072	46.130	298.930

TORSK NORD FOR 62⁰ N 1988 FORDELT PÅ MÅNED
OG REDSKAP. TONN RUND VEKT. FORELØPIGE TALL

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	5.106	7.289	13.020	6.459	1.160	363	209	951	847	539	1916	3.831	41.691
Line	7.116	10.503	11.620	3.236	2.457	1.483	401	591	469	732	7.269	15.332	61.209
Juksa	267	440	1.436	920	590	793	624	1.385	795	161	254	136	7.801
Sn.vad	472	1.890	4.198	1.379	464	403	292	394	302	134	164	443	10.535
Annet	185	347	343	88	61	346	42	453	65	124	1.314	608	3.975
Sum konv.	13.146	20.469	30.617	12.082	4.732	3.388	1.568	3.774	2.478	1.690	10.917	20.350	125.211
Trål	11.392	12.545	10.844	6.865	5.371	12.846	3.590	6.184	13.083	6.145	11.448	17.967	118.279
Total	24.538	33.014	41.461	18.947	10.103	16.234	5.158	9.958	15.516	7.835	22.365	38.317	243.490

TABELL 4 B

TORSK NORD FOR 62⁰ 1985 FORDELT PÅ
FANGSTMÅNED OG REDSKAP TONN RUND VEKT.

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	7.497	16.093	31.074	17.555	1.943	368	146	1.082	746	1.655	1.937	1.324	81.419
Line	2.920	5.140	2.867	2.013	1.711	225	493	542	264	795	3.876	8.865	29.712
Juksa	598	2.191	3.035	2.425	7.235	8.418	6.542	4.322	1.622	702	723	391	38.203
Sn.vad	852	3.126	5.754	4.691	1.879	1.505	976	1.251	831	512	758	404	22.539
Annet	176	312	585	650	77	219	307	228	139	332	548	610	4.185
Sum konv.	12.043	26.862	43.315	27.334	12.845	10.735	8.464	7.425	3.602	3.996	7.842	11.594	176.058
Trål	6.768	5.985	7.760	5.953	5.979	4.307	7.207	3.941	2.559	1.513	4.632	6.222	62.825
Total	18.811	32.847	51.075	33.287	18.824	15.042	15.671	11.366	6.161	5.509	12.474	17.816	238.883

TORSK NORD FOR 62⁰ N 1986 FORDELT ETTER FANGSTMÅNED
OG REDSKAP. TONN RUND VEKT.

	Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	Septemb.	Oktober	November	Desember	Total
Garn	7.905	11.780	13.941	18.046	2.822	397	346	876	587	417	799	1.284	59.202
Line	5.072	5.396	3.363	3.062	2.402	807	1.376	896	788	1.585	5.003	12.826	42.575
Juksa	667	994	1.502	4.546	5.815	4.787	8.382	2.087	942	535	444	270	30.919
Sn.vad	1.028	2.204	2.729	4.983	2.886	3.041	1.354	456	456	377	450	321	20.285
Annet	248	245	316	360	85	207	251	127	117	122	722	183	3.034
Sum konv.	14.920	20.619	21.851	30.997	14.010	9.239	11.709	4.442	2.890	3.036	7.418	14.884	156.015
Trål	9.836	9.330	7.556	14.635	9.972	9.452	7.232	5.847	4.652	4.256	5.576	14.391	102.735
Total	24.756	29.949	29.407	45.632	23.982	18.691	18.941	10.289	7.542	7.292	12.994	29.275	258.750

TABELL 5 . NORSK-ARKTISK HYSE OG KYSTHYSE.
TUSEN TONN RUND VEKT.

Ar	Konvensjonelle redskap					Trål	Total
	Garn	Line	Sn.vad	Annet/ uspes.	Sum		
77	1	21	2	2	26	16	42
78	1	21	2	2	26	16	42
79	2	31	4	3	40	32	73
80	3	29	10	3	45	22	67
81	4	21	9	1	35	28	63
82	3	13	5	0	21	23	44
83	2	8	2	0	12	10	22
84	3	7	2	0	12	7	19
85	2	9	2	1	13	7	21
86	3	24	5	2	34	18	52
87	2	38	7	3	50	22	72
88 ¹	3	24	4	1	32	29	61
89 ²	3	15	5	1	24	16	40

¹ Foreløpige tall.

² Prognose

Nopi

A. Ø. A. A. A.

NO. 006

P001/005

Fiskeridirektoratet

Norges

Fiskarlag

24. NOV 89

FISKERIDIREKTORATET

Ass-dir

Pl. Senteret, 7005 Trondheim
Sentråbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet

Fiskeridirektoratet

24. 11. 1989
J. nr. 1457/89
ark.,
EL/-

Leif kl: 15⁴⁵

T E L E F A X

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARCTISK TORSK MED KONVENSJONELLE REDSKAPER I 1990. KRITERIER FOR DELTAKELSES-BEGRENSNING.

Norges Fiskarlag har i landsstyremøtet 24. november 1989, behandlet kriteriene for deltakelsesbegrensning i fisket etter norsk-arktisk torsk i 1990 og gjort følgende vedtak:

1. Landsstyret i Norges Fiskarlag vil understreke at ressurs situasjonen i torskesektoren, spesielt for torsk og hyse, i følge havforskerne er meget bekymringsfull.

Denne situasjonen står i sterk kontrast til de signaler som havforskerne ga for få år siden.

Både fiskerne og de øvrige deler av fiskerinnæringa har foretatt sine disposisjoner ut fra de positive signaler som ble gitt fra forskernes side.

Resultatet av dette er at man i torskesektoren i dag, står overfor et betydelig overkapasitetsproblem både innenfor havfiskeflåten og innenfor kystfiskeflåten. Fiskerimyndighetene har, i strid med Fiskarlagets råd, selv i de siste årene, bidratt til oppbyggingen av denne overkapasiteten ved å tildele nye tråltillatelser som det ikke er ressursmessig grunnlag for.

2. Norges Fiskarlag viser til Landsstyrets behandling av "Strukturutvalgets innstilling" hvor en understreket behovet for å komme fram til tiltak som bidrar til en reell kapasitetsreduksjon i torskesektoren allerede i 1990.

Norges Fiskarlag vil imidlertid understreke at de struktur- tiltakene som iverksettes, ikke utelukkende må bindes opp i ressurs situasjonen i 1990. Tiltakene må sees på lengre sikt.

3. Norges Fiskarlag forutsetter at nødvendig kapasitetsreduksjon må oppnås i forståelse med de berørte fiskere. Dette krever at det i den grad dette er politisk mulig,

Norges Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET

10160 24. NOV 89

Pr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 58 47 42

blir gitt visse garantier for at forutsetningene for fiskernes tilpasning ikke endres drastisk over kort tid.

4. I de distriktpolitiske, sysselsettingsmessige og økonomiske målsettinger som tidligere har vært trukket opp av Norges Fiskerilag, blant annet i Landsmøtevedtak, er behovet for en ressurstilpasset fiskeflåte understreket. Kystfiskeflåten spiller en avgjørende rolle for bosetting og sysselsetting i distriktene. I enkelte distrikt både i nord og sør spiller også havfiskeflåten en viktig rolle både som råstoffleverandør og i sysselsettingsmessig sammenheng.

Den historiske fordelingen av kvoten av norsk arktisk torsk på trål og konvensjonelle redskaper, gjenspeiler at størrelsen på det kvantum som er til disposisjon for norske fiskere, er av avgjørende betydning for fordelingen mellom gruppene.

Norges Fiskerilag har bl.a. i Landsmøtevedtak slått fast at en skal ha en allsidig og differensiert fiskeflåte.

Med utgangspunkt i dette, og ut fra de ovennevnte forhold, er det nødvendig å trekke opp rammer for en fordeling mellom konvensjonelle redskaper og trålerne. En forutsetter at disse vurderingene står fast i det minste i en 5-årsperiode og at fordelingen til konvensjonelle redskaper og trål skal variere med den norske kvotens størrelse etter følgende tabell:

Norsk kvote	Konvensjonelle redskaper	Trålerne
under 100.000 tonn	80%	20%
100.000 - 150.000 tonn	75%	25%
150.000 - 200.000 tonn	72%	28%
200.000 - 300.000 tonn	69%	31%
over 300.000 tonn	65%	35%

Norges Fiskerilag forutsetter at en i samråd med myndighetene kommer fram til økonomiske virkemidler som bidrar til en utvikling av flåtestruktur i samsvar med den langsiktige fordelingen av torskekvote.

Norges Fiskerilag går inn for at det for trålergruppen åpnes adgang til å slå sammen enhetskvoter innenfor de forskjellige trålergruppene slik strukturutvalget foreslo i sin delinnstilling. Det forutsettes at trålerne som avstår fra å fiske torskekvote for 1990, ikke deltar i andre norske fiskeri i 1990.

5. Norges Fiskerilag viser til Fiskeridirektørens høringsnotat av 6. november hvor det foreslås at det skal innføres fartøyskvoteregulering i torskefisket med konvensjonelle redskaper i 1990 for fartøy som kan dokumentere fangstkvantum over en bestemt størrelse i ett av årene 1987, 1988 eller 1989.

Post-Senteret, 7005 Trondheim
 Sentralbord (07) 52 96 80
 Telegr. adr.: Landfiskerilag
 Telefax (07) 53 47 42

Det er også Norges Fiskerilags oppfatning at det skal gjennomføres en fartøykvoteregulering i nevnte fiskeri.

6. Fiskeridirektøren har utredet flere alternativer for hvilke kriterier som skal gjelde for de som skal kunne delta i et fartøykvoteregulert fiskeri etter torsk med konvensjonelle redskaper. Norges Fiskerilag går i den nåværende ressurs-situasjonen inn for at det skal stilles krav til levert kvantum etter Fiskeridirektørens alternativ 1 for å kunne delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet. Dette må ikke være til hinder for at fartøy som ikke tilfredstiller disse kriteriene kommer inn igjen i torskefisket når ressurs-situasjonen er vesentlig bedret.

7. Det kvantumet som avsettes til det fartøykvoteregulerte fiskeriet foreslås fordelt på fartøyene med enhetskvoter etter følgende fordelingsnøkkel:

Lengde i m fartøy	Enhetskvote mann	Max. ant pr. fartøy	Max enhetskvote
0 - 7	1.5	1	2.5
7 - 8	2.0	2	4.0
8 - 9	2.5	2	4.5
9 - 10	3.0	3	6.0
10 - 11	3.5	3	6.5
11 - 12	4.0	4	8.0
12 - 13	5.0	4	9.0
13 - 14	6.0	5	11.0
14 - 15	7.0	6	13.0
15 - 16	8.0	7	15.0
16 - 17	9.0	8	17.0
17 - 18	10.0	9	19.0
18 - 21	12.0	10	22.0
21 - 27.5	14.0	11	25.0
27.5 - 34	16.0	12	28.0
34 -	18.0	13	31.0

Fartøykvoten til det enkelte fartøy framkommer ved å multiplisere enhetskvoten med en kvotefaktor. Denne framkommer ved å dividere kvantumet avsatt til det fartøykvoteregulerte fiskeriet med antall enhetskvoter totalt i flåten.

8. Det er Norges Fiskerilags oppfatning at en fartøykvoteordning som skissert ovenfor vil ha struktureffekt. Det er imidlertid Fiskerilagets oppfatning at det bør iverksettes kapasitetsreduserende virkemidler i tillegg til de som følger av fartøykvotereguleringen.

Norges Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET

10160 24. NOV 89

Pin-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

På denne bakgrunn går Norges Fiskerilag inn for at det innføres en kondemneringsordning for den flåten som fisker med konvensjonelle redskaper i 1990.

En ytterligere strukturtilpasning vil kunne oppnås ved at kondemneringstilskudd utbetalt i 1990 blir økt for de fartøy som ikke tar sin fartøykvote.

For den delen av kondemneringstilskuddet som knytter seg til fartøykvoten, må det foretas en forholdsmessig reduksjon i forhold til oppfisket kvote på kondemneringstidspunktet.

9. Fartøy under 12 m. l.l. som ikke oppfyller kriteriene for å kunne delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet foreslås tildelt maksimalkvoter på 3 tonn torsk rund vekt.

Til dette fisket forutsettes avsatt 7.000 tonn av torskekvoten for 1990.

10. Fartøy over 12 m. l.l. som ikke oppfyller kriteriene for å kunne delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet, foreslås tildelt maksimalkvoter på 4 tonn torsk rund vekt.

Til dette fisket forutsettes avsatt 2.000 tonn av torskekvoten for 1990.

11. Fartøy som har ringnotkonsesjon og fartøy over 27.5 m l.l. med reketrålkonsesjon må ikke kunne delta i fisket etter norsk arktisk torsk i 1990.

Det ble stemt alternativt mellom følgende to forslag til pkt.12 1. avsn.

12. Følgende fartøygrupper tildeles halv fartøykvote av torsk dersom de fyller kriteriene for deltakelse i det fartøykvoteregulerte fiskeriet:

12. Følgende fartøygrupper tildeles 75% fartøykvote av torsk dersom de fyller kriteriene for deltakelse i det fartøykvoteregulerte fiskeriet:

Det ble avgitt 9 stemmer for hvert av forslagene.

- Fartøy som velger å fiske bunnfisk i andre lands soner.
- Fartøy som velger å delta i notfisket etter sei.

- Fartøy uten reketrålkonsesjon og fartøy med reketrålkonsesjon og som er under 27.5 m.l.l., som velger å fiske reker.

Deltakelse i ovennevnte fiskerier, må ikke være til hinder for at fartøy kan komme inn i fisket etter norsk arktisk torsk et senere år dersom fartøyet tilfredsstiller det

Norges Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET
10160 24. NOV 89

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

kvantumskrav som blir satt for deltakelse i det fartøyskvoteregulerte fisket i 1990.

13. Norges Fiskerilag er enig i Fiskeridirektørens forslag om at bare merkeregistrerte fartøy skal kunne delta i det fartøyskvoteregulerte fiskeriet. En er videre enig i at det må stilles krav om at eier av fartøyet må være ført på fiskerimantallets blad B før ordningen med fartøyskvoteregulering iverksettes. Det må stilles krav til de som skal delta i det maksimalkvoteregulerte fisket at de står i fiskerimantallet.
14. Det må være anledning til å leie fartøy for å delta i det fartøyskvoteregulerte fiskeriet når fartøyet tilfredsstiller deltakelseskriteriene.
15. Nybygg kontrahert i 1989 eller tidligere og nyervervede fartøy, må kunne delta i det fartøyskvoteregulerte fiskeriet når fartøyet er kjøpt eller kontrahert med sikte på delta i torskefisket.
16. Hovedsmannen kan ikke i løpet av 1990 ha vært mannskap på fartøy som har torsketral - ringnotkonsesjon eller på fartøy som har fisket opp fartøyskvoten av torsk. Har hovedsmannen flere fartøy kan han kun delta i fisket på en kvote.
17. Norges Fiskerilag vil i Landsstyrets møte i desember behandle andre spørsmål av mere regulerings teknisk karakter. Dette innebærer at det i desember vil bli tatt stilling til eventuelle fredningsperioder, områdeavgrensninger m.v. I tillegg vil forholdene omkring skjult næringsfiske bli behandlet.

Med hilsen

NORGES FISKERILAG

Arent M. Henriksen
Arent M. Henriksen

Elling Lorentsen
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskerilag/
Gruppeorganisasjoner

Norges Fiskarlag

FISKERIDIREKTORATET

10160 24. NOV 89

Post Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

kvantumskrav som blir satt for deltakelse i det fartøykvoteregulerte fisket i 1990.

13. Norges Fiskarlag er enig i Fiskeridirektørens forslag om at bare merkeregistrerte fartøy skal kunne delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet. En er videre enig i at det må stilles krav om at eier av fartøyet må være ført på fiskarmantallets blad B før ordningen med fartøykvoteregulering iverksettes. Det må stilles krav til de som skal delta i det maksimalkvoteregulerte fisket at de står i fiskerimantallet.
14. Det må være anledning til å leie fartøy for å delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet når fartøyet tilfredsstiller deltakelseskriteriene.
15. Nybygg kontrahert i 1989 eller tidligere og nyervervede fartøy, må kunne delta i det fartøykvoteregulerte fiskeriet når fartøyet er kjøpt eller kontrahert med sikte på delta i torskefisket.
16. Hovedsmannen kan ikke i løpet av 1990 ha vært mannskap på fartøy som har torsketrål - ringnotkonsesjon eller på fartøy som har fisket opp fartøykvoten av torsk. Har hovedsmannen flere fartøy kan han kun delta i fisket på en kvote.
17. Norges Fiskarlag vil i Landstyreets møte i desember behandle andre spørsmål av mere regulerings teknisk karakter. Dette innebærer at det i desember vil bli tatt stilling til eventuelle fredningsperioder, områdeavgrensninger m.v. I tillegg vil forholdene omkring skjult næringsfiske bli behandlet.

Med hilsen

NORGES FISKARLAG

Kjartan M. Henriksen

Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag/
Gruppeorganisasjoner

Handwritten notes:
Landsstyret
Landsfiskerilag
1989, 1503, 14

Pr-Sentoret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 86 80
Telegr. adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet
Fiskeridepartementet

FISKERIDIREKTORATET

10515 07.DES 89

Handwritten initials: TH
07.12.1989
J.nr.1503/89
ark.,
EL/-

Handwritten note:
Før del: 12/40

T E L E F A X

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK-ARCTISK TORSK OG HYSE I 1990.

Norges Fiskerilag behandlet "regulering av fisket etter norsk-arktisk torsk og hyse i 1990" under sak 107/89 i landsstyremøtet 5. - 8. 1989 og gjorde følgende vedtak:

1. Norges Fiskerilag viser til vedtak av 24.11.1989 hvor spørsmål om kriterier for deltakelse i fiske etter torsk med konvensjonelle redskaper i 1990 ble behandlet. En viser også til at en i samme forbindelse behandlet spørsmålet om fordeling av den norske totalkvoten på trål og konvensjonelle redskaper.
2. Den reduserte kvoten av torsk og hyse representerer en drastisk reduksjon i inntektsgrunlaget til de norske yrkesfiskerne.

På bakgrunn av forskernes vurdering av bestandssituasjonen for torsk og hyse har Norges Fiskerilag akseptert at det er nødvendig med svært strenge begrensninger i fisket etter torsk og hyse for alle redskaper.

I denne situasjonen er det helt nødvendig å iverksette strenge tiltak som forhindrer personer som har sin inntekt i andre yrker å drive fritidsfiske i slikt omfang at det blir et skjult næringsfiske.

Norges Fiskerilag vil i denne forbindelse vise til Landsstyrets vedtak av 24.11.89 vedrørende manntallsføring for de som skal kunne delta i det maksimalkvoteregulerte fisket etter torsk. Det må i denne forbindelse understrekes at det er nødvendig at Fiskeridirektoratet gjennom kontrollledningsinstansen fører det nødvendige tilsyn med at de som står på Fiskerimanntallet, virkelig oppfyller kriteriene for denne manntallsføringen.

10515 07. DES 89

Pr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 86 80
Telegr.adr. Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Det er også viktig at reglene for fritidsfiske i torskefisket i 1989 blir videreført i 1990. Fiskerilaget vil kreve at Fiskeridirektoratet iverksetter den nødvendige kontroll med at også dette regelverket overholdes.

3. Norges Fiskerilag er enig i at forskernes anbefalinger i forbindelse med heving av minstemålet og maskevidde snarest mulig må etterkommes. En er imidlertid av den oppfatning at en oppnår mest i ressursmessig sammenheng dersom det inngås avtaler på internasjonalt plan som forplikter andre nasjoner til også å øke maskevidde og minstemål.

Norges Fiskerilag må beklage at en heller ikke for 1990 har klart å komme fram til enighet i fiskeriforhandlingene med Sovjet om minstemål og maskevidde.

Det er Norges Fiskerilags oppfatning at dersom det ikke er mulig å komme videre med disse spørsmålene på internasjonalt plan, må ensidige norske tiltak vurderes.

Norges Fiskerilag ser det imidlertid som et skritt i riktig retning, at minstemålet for torsk og hyse er økt til henholdsvis 47 og 44 cm. fra 01.01.1990.

4. Ordningen med overvåking og stengning av områder med konsentrasjoner av ungfisk må videreføres i 1990 på samme måte som i 1989. Dette gjelder også overvåkingen av felt hvor det kan forekomme stor innblanding av torskelyngel i rekefangster, herunder Isfjorden og Kongsfjorden. Norges Fiskerilag antar at det kan bli aktuelt å prioritere overvåking av rekefisket ettersom det er grunn til å forvente at den svake ressursituasjonen for torsk øker interessen for å delta i et havrekefiske. Områdestengning må gjelde for alle fartøygrupper og være basert på prøver tatt med trål eller snurrevad.
 5. Av hensyn til gytingen i Lofoten, går Norges Fiskerilag inn for at de samme områder som ble fredet i 1989, blir fredet i en periode i 1990. Norges Fiskerilag foreslår at det innføres fiskeforbud på Valbergfeltet og på Henningsværstrømmen for alle redskaper fra 31. mars kl. 2400 og til løfotoppsynet høves.
- Norges Fiskerilag går inn for at den fleksible sonen på Moskenesgrunnen må være stengt for trålfiske til gytingen er avsluttet.
6. Norges Fiskerilag vil videre gå inn for at det innføres en stopp i torskefisket i forbindelse med påsken i 1990. En foreslår fiskestopp for alle redskaper fra lørdag 7. april kl. 2400 til tirsdag 17. april kl. 0000. For snurrevad foreslås fredningen til 18. april kl. 1000.

Norges

Fiskerilag 5 07. DES 89

Post-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 06 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

7. Norges Fiskerilag mener at deltakelsen i det fartøykvoteregulerte fisket etter torsk for alle redskapsgrupper må være avklart før fisket starter. Det er Fiskerilagets forutsetning at fisket åpnes senest mandag 22. januar for å sikre at fiskerne får anledning til å fiske på det tidspunkt som passer fiskerne best.
8. Det må etter Norges Fiskerilags oppfatning ikke iverksettes noen form for tidsbegrensning i det fartøykvoteregulerte fiskeriet utover det som er nevnt i punkt 6 og 7 ovenfor.

Utviklingen i det fartøykvoteregulerte fisket må følges nøye. Fiskerilaget vil dersom utviklingen i fisket tilsier det, i løpet av høsten 1990, fremme forslag om refordeling av fartøykvotene.

Det maksimalkvoteregulerte fiskeriet bør periodiseres for å sikre at det gjenstår kvantum til det tradisjonelle sesongfisket fra Helgeland og sørover.

Norges Fiskerilag foreslår at 50 % av gruppekvoten avsettes til perioden frem til 1. april og at 50 % av gruppekvoten avsettes til fiske etter 1. april.

9. Stortrålernes kvote foreslås fordelt med 1 enhetskvote (ferskfisktrålerkvote) til ferskfisktrålerne, 1 enhetskvote til til saltfisk/rundfrysetrålerne og 1 enhetskvote til fabrikktrålerne.
10. Norges Fiskerilag vil tilrå at det avsettes et kvantum på 5.000 tonn torsk til bifangst med konvensjonelle redskaper i 1990.

Trålernes bifangst forutsettes dekket innenfor fartøykvotene.

11. Med den svært begrensede kvote en har til disposisjon for norsk arktisk hyse kan ikke Norges Fiskerilag se at det er grunnlag for et direkte hysefiske fra årets begynnelse.

Norges Fiskerilag foreslår at det av hysekvoten avsettes 3.000 tonn til bifangst i trålfisket. Det resterende kvantum forutsettes disponert av flåten som fisker med konvensjonelle redskaper.

Etter Fiskerilagets oppfatning må det heller ikke for konvensjonelle redskaper være anledning til å drive et direkte hysefiske fra årets begynnelse. Dersom det innenfor kvoten er rom for det, bør endel av den norske kvoten disponeres til et begrenset kystfiske etter 1. juli.

Norges

Fiskarlag

10515

07. DES 89

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
 Sentralbord (07) 52 96 80
 Telegr.adr.: Landfiskarlag
 Telefaks (07) 53 47 42

Norges Fiskarlag forutsetter å komme tilbake til dette spørsmålet etter at en ser hvordan fisket utvikler seg utover vinteren."

Med hilsen
 NORGES FISKARLAG

[Handwritten signature]
 Otto Gregussen

[Handwritten signature]
 Eiling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
 Gruppeorganisasjoner

Norges Fiskarlag

Pr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 86 80
Telegr. adr. Landfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet

Fiskeridepartementet

FISKERIDIREKTORATET

10519 07.DES89

07.12.1989
J.nr. 1505/89
ark.
EL/-

Per Sel: 1245

T E L E F A X

REGULERING AV FISKET MED GARN ETTER TORSK, SEI OG HYSE.

Norges Fiskarlag behandlet i sak 108/89 ovennevnte sak og gjorde følgende vedtak:

Norges Fiskarlag behandlet spørsmålet om å innføre begrensning i fisket med garn etter torsk, sei og hyse under sak 65/89, og uttalte da at dette er tre fiskerier som vanskelig kan underlegges samme reguleringsform.

Det ble videre understreket at prismekanismen i sterkere grad enn tidligere må benyttes for å sikre kvaliteten på fisk. Dette sammen med daglig røkting av garn og sløyving av fisk som blir holdt ombord i mere enn 12 timer før levering, er også forhold som kan bidra til at kvaliteten på garnfisk blir bedre enn for inneværende sesong.

Norges Fiskarlag vil understreke at behandling av fisk i henhold til utarbeidede regler for fersk fisk, sammen med daglig røkting, vil være med på en høyning av kvaliteten på garnfanget fisk.

Norges Fiskarlag går inn for at det ikke skal være tillatt å benytte flere garn i torskefisket i 1990 enn det som kan røktes daglig.

Norges Fiskarlag vil tilrå at det i den grad det er mulig ut fra fartøyets utforming og sikkerhet, benyttes kasser eller containere til oppbevaring av fisk."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Grugjosen
Otto Grugjosen

Kopi: Fylkefiskarlag
Gruppeorganisasjoner

Erling Røntsen
Erling Røntsen

NORSK SJØMANNFORBUND

Hovedkontor

Vår ref.: Sak 655.5
OB/BS

T e l e f a x

Fiskeridepartementet

FISKERIDIREKTORATET

Fiskeridirektoratet 10567 08. DES 89
v/fiskeridirektøren

Oslo, den 8. desember 1989.

REGULERING AV NORSK-ARCTISK TORSK I 1990

Norsk Sjømannsforbunds fiskeristyre har i møtet den 6. desember 1989 behandlet fordeling av norsk-arktisk torsk i 1990.

Fiskeristyret fattet følgende vedtak:

Det er bred enighet både faglig og politisk om at strukturen innenfor fiskeflåten skal opprettholdes slik som den er i dag.

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund er av den mening at skal en opprettholde samme struktur må en forfordeling til enkelte grupper ikke finne sted.

Spesielt mener fiskeristyret at forfordeling virker ødeleggende på norsk fiskeripolitikk når slik forfordeling blir foretatt år etter år.

I henhold til trålernes historiske andel av fiske av norsk-arktisk torsk var trålernes andel for 1989 skåret ned til ca. 36 prosent. Denne prosentandel ble ytterligere skåret ned ved overføring av kvote til den konvensjonelle flåte.

Norsk Sjømannsforbunds fiskeristyre mener at trålernes prosentvise andel av kvoten for 1989 må representere et historisk lavmål for denne del av fiskeflåten.

Fiskeristyret i Norsk Sjømannsforbund foreslår:

1. Trålernes andel av torsk kvoten for 1990 - 113 000 tonn torsk, herav 36 prosent = 40 680 tonn.

Ved en normalisering av fremtidig torsk kvote må trålernes prosentvise andel justeres oppover.

2. Konvensjonell flåte.

Fiskeristyret vises til innsendte uttalelse av 15. november 1989 til Fiskeridirektoratet vedrørende regulering av den konvensjonelle flåte.

NORSK SJØMANNFORBUND

Hovedkontor

- 2 -

Uttalelsen støtter forslaget fra Fiskeridirektøren alternativ 3 på 3 021 fartøyer.

I tillegg kreves opprettholdelse av torskekvote for autolineflåten (banklineflåten) som har fiske på fjerne farvann.

For øvrig må faktoren til fordeling av kvoter til den konvensjonelle flåte settes slik at den ikke gir en urettferdig fordeling i forhold til tidligere års fiske.

Fiskeristyrets forslag er helt i samsvar med forbundets syn om fordeling av torskekvoten for 1990.

Havfiskeflåten og spesielt trålernes bidrag til leveranse av råstoff til fiskeindustrien er en avgjørende faktor for sysselsettingen ved flere fiskeribedrifter og opprettholdelse av større fiskesentra. Skal disse sentra være levedyktige må trålernes historiske andel av torskekvoten for 1990 opprettholdes.

M e d h i l s e n

NORSK SJØMANNFORBUND
Edvin Amundsen

Olav Bjørndal

SAK 16/89

REGULERING AV FISKE ETTER SEI.

Seifiske syd for 62° 11,2' N. BR.

V. J. Olsen viste til sakdokumentene og refererte de forslag som der var fremkommet:

1. FISKET I 1989.

1.2 SEIFISKET I NORDSJØEN OG SKAGERRAK.

ICES anbefalte for 1989 en TAC på 170 tusen tonn for Nordsjøen og Skagerrak. Forhandlingene mellom EF og Norge ga en norsk kvote på 77.700 tonn etter overføringer til EF og tredjeland.

Prognosen for 1989 viser at den norske fangsten av sei i Nordsjøen vil komme opp i 22 tusen tonn. Dette er det laveste fangstkvantum som er oppnådd siden 1979. Tabell A nedenfor viser fangstutviklingen i seifisket i Nordsjøen og Skagerrak fra 1977 til 1989 fordelt på redskapsgrupper.

Tabell A. Seifisket sør for 62°N. ICES-området IIIA og IV.
Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

År	Not	Garn	Trål	Annet	Sum konsum	Bifangst ¹⁾ til oppmaling	Total
77	6,4	3,1	4,7	0,7	14,9	-	14,9
78	3,3	9,5	4,2	0,6	17,6	2,5	20,1
79	5,8	4,7	6,3	0,8	17,6	1,1	18,7
80	7,7	15,3	24,1	0,9	48,0	0,4	48,4
81	9,1	22,0	23,3	1,5	55,9	1,3	57,2
82	9,3	15,0	47,5	0,8	72,6	5,0	77,6
83	14,0	9,3	56,8	1,2	81,3	1,4	82,7
84	17,2	7,7	62,3	1,5	88,7	5,6	94,3
85	14,6	5,0	80,6	1,5	101,8	7,5	109,3
86	4,1	2,9	59,1	1,2	67,3	1,5	68,8
87	12,4	4,1	48,5	4,1	66,4	4,1	70,5
88 ²⁾	8,3	3,4	23,3	1,1	36,1	0,7	36,8
89 ³⁾	4	3	12	2	22	..	22

¹⁾ Kvantum til oppmaling beregnet ved Havforskningsinstituttet.

²⁾ Foreløpige tall.

³⁾ Prognose

Før 1980 varierte de norske seifangstene i Nordsjøen mellom 8 og 34 tusen tonn. I årene fra 1980 til 1986 økte fisket betraktelig. I de første årene økte både garn- og trålfisket, men fra 1982 avtok garnfisket mens trålfisket økte sterkt fra år til år og utgjorde over 80 tusen tonn i 1985. I 1986 og 1987 gikk trålfisket sterkt tilbake og denne reduksjonen så man i sammenheng med økte trålkvoter av norsk-arktisk torsk i Norskehavet og Barentshavet. Imidlertid ble torskekvote redusert i 1988 og i år har denne fartøygruppen fått tildelt de laveste kvotene i 80-åra uten at dette har gitt utslag i økt fangst av sei i Nordsjøen. Årets trålkvantum ser ut til å bli ca. 12 tusen tonn, - det laveste siden 1979.

Notfisket har vært relativt stabilt med en gjennomsnittsfangst på i underkant av 11 tusen tonn. Et unntak er imidlertid 1986 da notfisket ble svært dårlig på grunn av tidlig utvandring og en svak rekrutterende årsklasse. Årets kvantum ser ut til å bli ca. 4 tusen tonn, omtrent like svakt som i 1986.

Tabell B nedenfor viser hvordan seifangstene fordeler seg på de ulike gruppene av trålere. For 1988 er tallmaterialet som trålstatistikken bygger på for usikkert til å foreta en slik oppdeling og en har istedet brukt tall fra sluttseddelstatistikken som et foreløpig anslag.

Tabell B. Trålerenes fangst av sei i Nordsjøen og Skagerrak.
Tusen tonn rund vekt.

	1983	1984	1985	1986	1987 ¹	1988 ¹
Småtr. under 250 BRT	7,9	12,9	17,8	22,7	26,7	13,1
Ferskf.tr. 250 BRT og over	20,3	19,6	16,3	11,4	6,7	1,2
Saltfisktrålere	11,1	10,4	18,2	9,4	7,0	4,6
Fabrikktrålere	17,5	19,4	28,3	15,6	8,1	4,8
Sum trålere	56,8	62,3	80,6	59,1	48,5	23,

¹ Foreløpige tall.

1.2 SEIFISKET NORD FOR 62° N.

I tråd med anbefalingen fra ACFM var det enighet på Reguleringsrådets møte i desember ifjor om å begrense det norske fisket innenfor en totalkvote på 113 tusen tonn etter avsetninger på 7 tusen tonn til tredjeland. Spørsmålet om eventuelle ytterligere reguleringer i seifisket ble tatt opp på

Reguleringsrådets møte i juni i år. Der ble det oppnådd enighet om å fordele totalkvoten på redskapsgrupper med en kvote på 46 tusen tonn til not, 40 tusen tonn til trål hvorav 5 tusen tonn til fartøy med industri- eller nordsjøtråltillatelse. Til garn og andre konvensjonelle redskaper ble det avsatt 27 tusen tonn til dekning for et fritt fiske.

På grunn av utviklingen i fisket ble det overført 2 tusen tonn av trålkvoten til not, slik at den samlede notkvote ble 48 tusen tonn. Fisket med not ble stoppet 26. september da kvoten var beregnet oppfisket.

Prognosen for 1989 viser at det norske fisket vil komme opp i et kvantum på 113 tusen tonn.

Tabell C nedenfor viser hvorledes seifangstene nord for 62°N har fordelt seg mellom de ulike redskapsgruppene fra 1977 til 1989.

Tabell C. ICES-område I og II. Norske seifangster i tusen tonn rund vekt.

År	Not	Garn	Trål	Annet	Sum
1977	75,2	19,3	26,4	12,7	133,6
1978	62,9	21,1	24,3	13,9	122,2
1979	74,7	21,6	29,2	15,8	141,3
1980	61,3	21,1	31,1	15,4	128,9
1981	64,3	24,0	63,0	14,8	166,1
1982	76,4	16,7	51,0	15,6	159,7
1983	54,1	19,6	60,8	15,1	149,6
1984	36,4	23,7	79,6	13,1	152,8
1985	31,1	14,6	46,0	11,5	103,5
1986	7,9	12,3	34,7	8,3	63,2
1987	34,9	19,0	21,3	10,8	86,0
1988 ¹	43,5	15,3	39,0	10,1	107,9
1989 ²	48	16	38	11	113

¹) Foreløpige tall.

²) Prognose.

1.2.1. SEINOTFISKET NORD FOR 62°N.

Tabell D nedenfor viser notflåtens fangstkvantum av sei fordelt etter fangstens størrelse.

Tabell D. Seinotflåtens fangst av sei nord for 62° N fordelt etter fangstens størrelse.

Fangst- kvantum (tonn) fra:	Antall fartøyer			Totalfangst- mengde (tonn)			Fangst pr. fartøy		
	1987	1988 ¹	1989 ¹	1987	1988 ¹	1989 ¹	1987	1988 ¹	1989 ¹
0-199	113	120	274	4.790	5.527	11.097	42,4	46,1	49,5
200-399	25	22	27	6.906	6.398	7.868	276,2	290,8	291,4
400-599	9	16	14	4.326	7.748	7.269	480,7	484,3	519,2
600-799	11	11	9	7.608	7.577	6.286	691,6	688,8	698,4
800-999	6	9	3	5.231	7.913	2.544	871,8	881,2	848,0
1000 og over	3	5	9	5.172	7.329	12.887	1.724,0	1.465,8	1.431,9
Sum	167	183	286	34.034	42.491	47.951	203,7	232,2	167,7
Uoppgitt	-	-	-	154	1.040	150	-	-	-
Total	167	183	286	34.188	43.531	48.101	203,7	232,2	167,7

¹ Foreløpige tall.

Tabell E viser notflåtens fangst av sei nord for 62°N fordelt etter fartøyenes størrelse.

Tabell 4: Seinotflåtens fangst av sei nord 62° fordelt etter størrelse

Fartøy- gruppe (i meter)	Antall fartøyer			Totalfangst- mengde (tonn)			Fangst pr. fartøy		
	1987	1988 ¹	1989 ¹	1987	1988 ¹	1989 ¹	1987	1988 ¹	1989 ¹
0,0-12,9	52	61	117	1.645	2.683	3.627	31,6	44,0	31,0
13,0-16,9	22	31	48	2.349	4.052	3.905	106,8	130,7	81,4
17,0-20,9	42	41	60	8.211	11.016	10.727	195,5	268,7	178,8
21,0-24,9	36	36	47	13.644	15.795	19.357	379,0	438,8	411,8
25,0 og over	15	14	14	8.185	8.946	10.335	545,7	639,0	738,2
Sum	167	183	286	34.034	42.491	47.951	203,7	232,2	167,7

¹ Foreløpige tall.

Tabellene viser endringene i notfisket fra 1987 til 1989.

Etter at deltagelsen gikk sterkt tilbake i årene før 1987, har den økt i de siste årene. Fra 1987 til 1989 økte deltagelsen fra 167 til 286 fartøy. Deltakelsen har økt i alle fartøygrupper med unntak av gruppen over 25 m. Økningen har vært størst i gruppen av fartøy under 13 m og spesielt var økningen stor fra 1988 til i år.

I 1989 økte antall fangster under 200 tonn sterkt. Bare fartøygruppen over 25 m har økt sin gjennomsnittsfangst i forhold til de to foregående år. Dette skyldes at seien i år sto relativt dypt og var derfor ikke tilgjengelig for de mindre fartøyene i flåten i samme grad som for de store.

Notfisket etter sei i de tre nordligste fylkene tok til på et langt tidligere tidspunkt i år enn i de tidligere år. Eksempelvis ble det allerede i mai levert til sammen over 3 tusen tonn i Finnmark og Troms. I 1987 og 1988 var til sammenligning de samlede leveranser nord for 62°N under 400 tonn i samme måned.

1.2.2. TRÅLFISKET ETTER SEI NORD FOR 62° N.

Tabell F viser trålernes fangst av sei nord for 62° N fordelt på de ulike trålgrupper.

Tabell F. Trålernes fangst av sei nord for 62°N. Tusen tonn rund vekt.

	<u>1982</u>	<u>1983</u>	<u>1984</u>	<u>1985</u>	<u>1986</u>	<u>1987¹⁾</u>	<u>1988</u>
Småtr. under 250 BRT	9,9	9,9	15,4	8,3	6,1	5,0	13,6
Ferskf.tr. 250 BRT og over	32,0	37,4	47,5	28,1	20,3	10,4	14,3
Saltfisktrålere	4,0	5,8	7,8	4,2	2,7	1,4	5,2
Fabrikktrålere	5,1	7,7	8,9	5,4	5,6	4,5	5,9
Sum trålere	51,0	60,8	79,6	46,0	34,7	21,3	39,0

¹⁾ Foreløpige tall.

Utviklingen i trålfisket nord for 62°N må på tilsvarende måte som for trålfisket etter sei i Nordsjøen sees i sammenheng med trålfisket etter norsk-arktisk torsk.

Utenom fartøy under 250 BRT som har torsketråltillatelse, omfatter småtrålergruppen også de såkalte "skalleseitrålere" - dvs. fartøy med industri- eller nordsjøtråltillatelse som driver et trålfiske etter sei i store deler av året i områdene sør for 65°N.

Fangsttallene for småtrålergruppen viser en del svingninger. Trålstatistikken er mangelfull når det gjelder fartøy i denne størrelseskategori. Oppgavene for småtrålere i Tabell F er framkommet ved at en har trukket fra trålstatistikken fangstopp-gaver for trålere over 250 BRT fra slutt-seddelsystemets oppgaver over total trålfangst nord for 62°N.

2. BESTANDSSITUASJONEN.

Når det gjelder bestandssituasjonen viser en til vedlagte notat fra ACFM. Havforskerene vil dessuten redegjøre nærmere for bestandssituasjonen på møtet i Reguleringsrådet.

3. FORSLAG TIL REGULERINGER I SEIFISKET I 1989.

3.1. SEIFISKET SØR FOR 62°N.

ACFM har anbefalt en TAC for 1990 på 120 tusen tonn. Forhandlingene med EF er enda ikke fullført, men Norges kvoteandel, basert på sonetilhørighet, er 52 %. Dette tilsvarer et kvantum på vel 62 tusen tonn før eventuelle overføringer.

Fiskeridirektøren foreslår at det som for 1989 avsettes en egen kvote til notfisket etter sei sør for 62°N på 13 tusen tonn.

Fiskeridirektøren anbefaler ingen begrensninger på garn og andre konvensjonelle redskaper.

Fiskeridirektøren foreslår at en på det nåværende tidspunkt ikke fastsetter særskilte reguleringstiltak i trålfisket.

3.2. SEIFISKET NORD FOR 62°N..

ACFM har anbefalt at TAC ikke må overstige 93.000 tonn. Fjorårets anbefaling fra ACFM var på 120.000 tonn. Av dette ble det avsatt 7.000 tonn til tredjeland. Pr. 29.11. har en registrert fangst for tredjeland på 1.400 tonn sei.

For 1990 vil Fiskeridirektøren foreslå at det norske seifisket nord for 62°N ikke skal overstige 90.000 tonn.

Det er da tatt hensyn til en forventet utnyttelse på 3.000 tonn av kvoteavsetninger til tredjeland.

3.2.1. FORDELING AV KVOTEN MELLOM REDSKAPSGRUPPER.

Tabell G nedenfor er beregnet på bakgrunn av tabell C foran, og viser den gjennomsnittlige fangstmengde av sei i ulike perioder siden 1977.

Tabell G.

Redskap	1977-80		1981-84		1985-88		1977-82		1983-88		1977-88	
	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%	Mengde	%
Not	68,5	52	57,8	37	29,4	33	69,1	49	34,7	31	51,9	41
Garn	20,8	16	21,0	13	15,3	17	20,6	15	17,4	16	19,0	15
Trål	27,8	21	63,6	41	34,9	39	37,5	26	46,7	42	42,1	33
Andre	14,5	11	14,6	9	10,3	11	14,7	10	11,6	11	13,1	10
Sum	131,5	100	157,0	100	90,0	100	142,0	100	110,4	100	126,2	100

Det framgår av tabellen at den gjennomsnittlige fangstandel av sei for garn og andre konvensjonelle redskaper viser en stor grad av stabilitet. For 12-årsperioden fra 1977 til 1988 ligger den prosentvise fangstandel på 26 prosent.

Redskapsgruppene not og trål viser ikke samme grad av stabilitet. For trål utgjorde fangstandelen av det samlede seifisket 41 prosent mellom 1981 og 1984. I perioden mellom 1977 og 1980 var andelen 21 prosent, mens den var på 39 prosent i årene fra 1985 til 1988. Disse variasjonene må bl.a. sees i sammenheng med størrelsen på trålernes kvoter av norsk-arktisk torsk i de ulike periodene. For perioden sett under ett lå trålernes fangstandel på 33 prosent.

Notfisket sin andel av totalfangsten er blitt redusert fra 52 prosent i perioden fra 1977 til 1980 til 33 prosent i perioden fra 1985 til 1988. Den lave fangstandelen fra 1985 til 1988 skyldes bl.a. det svært lave fangstresultatet i 1986. Fra 1977 til 1988 utgjorde notfiskets gjennomsnittlige andel 41 prosent.

På bakgrunn av erfaringene med gjennomføringen av årets seifiske foreslår Fiskeridirektøren at det av totalkvoten på 90 tusen tonn avsettes en bufferkvote på 10 tusen tonn til senere fordeling.

Den historiske fangstandel for garn og andre passive redskaper på 26 prosent gir en kvoteandel på vel 20 tusen tonn av norsk totalkvote, eksklusive bufferkvote.

På grunn av situasjonen i torskefisket for kystflåten foreslår Fiskeridirektøren at denne andelen økes og at det avsettes et kvantum på 25 tusen tonn til dekning for et fritt fiske med garn og andre konvensjonelle redskaper.

Det gjenstår da 55 tusen tonn til fordeling mellom not og trål.

Det resterende kvantum på 55 tusen tonn fordeles på not og trål på bakgrunn av historisk fangst med 30 tusen tonn til not og 25 tusen tonn til trål.

Totalkvoten blir dermed fordelt mellom redskapsgruppene på følgende måte:

Not:	30.000 tonn (38%)
Trål:	25.000 tonn (31%)
Garn og andre konvensjonelle redskaper:	<u>25.000 tonn (31%)</u>
Sum	80.000 tonn (100%)
Bufferkvote	10.000 tonn

Total	90.000 tonn
=====	

3.2.2. REGULERING AV NOTFISKET ETTER SEI.

Fiskeridirektøren forutsetter at notfisket stoppes når kvoten på 30.000 tonn er beregnet oppfisket.

Tabell D og E gir grunnlag for å vurdere ytterligere regulerings-tiltak i seinotfisket. Erfaringene med årets seifiske der fisket for det første tok til på et langt tidligere tidspunkt samt en større skjevhet i fangstene mellom de større og mindre fartøyene enn i tidligere år viser at det er behov for tiltak ut over en totalkvoteregulering allerede fra årets begynnelse.

Fiskeridirektøren foreslår derfor at det foreløpig fastsettes en maksimalkvote på 800 tonn pr. fartøy som skal delta i seinotfisket nord for 62°N. En forutsetter at en tar opp spørsmålet om nærmere reguleringstiltak i seinotfisket på møtet i mai.

Av tabell D ser en at en maksimalkvote på 800 tonn ville berørt 9 fartøy i 1987, 14 i 1988 og 12 fartøy i 1989. Reguleringseffekten for de samme årene ville vært henholdsvis 3.203 tonn, 4.042 tonn og 5.831 tonn.

3.2.3. REGULERINGER AV TRÅLFISKET ETTER SEI.

De trålere som kan drive et trålfiske etter sei nord for 62°N er fartøy med torsketråltillatelse og fartøy med industritrål eller nordsjøtråltillatelse.

Den siste gruppen omfatter fartøy som driver et trålfiske etter sei mellom 62°N og 65°N. En foreslår at det avsettes et eget kvantum til denne gruppen.

Fiskeridirektøren foreslår at det fastsettes en kvote på 5.000 for fartøy som fisker med trål i medhold av en industri- eller nordsjøtråltillatelse.

For fartøy med torsketråltillatelse settes en kvote på 20.000 tonn sei nord for 62°N. Fisket stoppes når kvoten er tatt.

Det er stor usikkerhet om hvor stor deltagelsen av trålere med torsketråltillatelse vil bli til neste år. Når det blir klart hvor mange av disse trålerne som kommer til å delta, kan det vurderes å innføre ytterligere reguleringer i form av fartøykvoter eller maksimalkvoter i trålfisket etter sei nord for 62°N.

Wold spurte om hvorfor det bare var fisket 22.000 tonn syd for 62° n.br.

Jacobsen svarte at bestandssituasjonen hadde utviklet seg frem mot 1984. Dette hadde ført til økende beskatning. Han sa videre at det senere, frem til 1989 var det gitt for høye anbefalinger. Fiskedødeligheten var imidlertid nå på et akseptabelt nivå. Han fremhevet også at man hadde dårlig oversikt over rekrutteringen og at data fra henholdsvis norske og franske trålere ikke var overensstemmende.

Han pekte på dette som årsaker for et feilaktig estimat, og oppsummerte med at det også fra ACFM var understreket at bestandsvurderingen var usikker, og at det var all grunn til forsikrighet.

V. J. Olsen sa at forhandlingene mellom Norge og EF var basert på ACFM anbefaling på 120.000 tonn.

Fladmark sa at mange fartøy har prøvd å finne sei i Nordsjøen uten å lykkes, og at det for engangs skyld hadde vært for stor optimisme blant forskerne.

Han sa videre at det var betenkelig å avsette en notkvote på 13.000 tonn for fiske av sei på 30 cm. Han mente at dette burde markeres ved en nedtrapping av kvoten i første omgang til 10.000 tonn.

Bakkevik sa at trålernes manglende deltagelse skyldes at det ikke fantes fisk, men at det var snakk om såkalt papirfisk.

V. J. Olsen oppsummerte diskusjonen og konkluderte med at det var enighet om å sette notkvoten til 13.000 tonn, og at det ikke ble innført begrensninger for de øvrige konvensjonelle redskaper. Det var videre enighet om at det ikke skulle innføres særskilte reguleringer av trålfiske på det nåværende tidspunkt.

Sei nord for 62° 11.2'.

V. J. Olsen redegjorde for ACFM anbefaling på 93.000 tonn hvorav 3.000 tonn var avsatt til tredjeland, slik at det gjensto 90.000 til fordeling. Han ba deretter om synspunkt på dette.

Bakkevik foreslo at kvantumet til fordeling ble satt til 100.000 tonn, slik at totaluttaket inklusive tredjeland ble 103.000 tonn.

V. J. Olsen tok deretter de to forslagene til votering.

5 representanter: (Olsen, Rasmussen, Andersen, Nakken og Johnson) stemte for Fiskeridirektørens forslag, mens 8 representanter: (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander, Wold, Bjørklund, Fladmark og Bolstad gikk inn for Bakkeviks forslag.

V. J. Olsen viste deretter igjen til saksdokumentene og ba om synspunkt på forslaget om å avsette bufferkvote.

Bjørklund sa at det eventuelt måtte avsettes et kvantum av den enkelte gruppekvote.

Han foreslo ut fra en historisk fordeling, en prosentvis fordeling på 33% til trål, 41% til not og 26% til andre redskapsgrupper.

V. J. Olsen sa at behovet for bufferkvote var redusert og at hele kvantumet kunne fordeles.

Bakkevik foreslo at fordelingen ble gjort med 25% til trål, 48% til not og 27% avsetning til andre redskapsgrupper.

V. J. Olsen sa at når det ikke ble avsatt bufferkvote falt Fiskeridirektørens forslag til fordeling på gruppene bort.

Fladmark sa at Bakkeviks forslag innebar en kraftig reduksjon for trålerne, uten at dette var grunnlagt. Han satt frem et justert forslag basert på historisk fordeling. Dette innebar en fordeling på 35,4% til trål, 40,7% til not for 23,9 % til andre redskapsgrupper.

Bjørklund sa at han ikke hadde motforestillinger mot et slikt forslag og valgte derfor å trekke sitt eget.

V. J. Olsen foreslo deretter avstemming. 5 representanter: (Arctander, Bjørklund, Fladmark, Bolstad og Andersen) gikk inn for Fladmarks forslag, mens 8 representanter: (Olsen, Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Leine, Wold, Nakken og Johnson) støttet Bakkevik.

V. J. Olsen tok så opp spørsmålet om periodisering og viste til forslag fremkommet fra Norges Fiskarlag.

Bakkevik refererte og fremsatte forslaget.

"Norges Fiskarlag vil gå inn for at gruppeknoten for not periodiseres, der 30% av kvoten kan fiskes fram til 19.07.1990 og 70% fra 20.07.1990. Videre at det foretas en refordeling av gruppeknotene etter 15. september 1990, dersom utviklingen i fisket skulle tilsi dette."

Fladmark sa at han ikke var sikker på hva forslaget ville innebære. Men han fremhevet at sei var svært viktig for industrien neste år, og at det var viktig å hindre at seien ble tatt i et "brottfiske" midt på sommeren.

Han foreslo videre at dispensasjonene fra bløggepåbudet måtte bli opphevet.

Han konkluderte med at det var av største viktighet at seien ble fordelt slik at den kom industrien til gode.

Bakkevik sa at det var hensynet til industrien som lå til grunn for forslaget. Målsetningen var at det skulle stå sei i lås når ferien var avviklet.

V. J. Olsen tok deretter forslaget om periodisering til votering. Resultatet var at et enstemmig Reguleringsråd gikk inn for dette.

V. J. Olsen refererte deretter fiskarlagets forslag til differensiert maksimumskvote:

"Norges Fiskarlag vil videre gå inn for at notfisket etter sei reguleres med maksimumskvoter, og at disse differensieres etter fartøystørrelse ut fra følgende skala:

Fartøy under 15 m	300 tonn
Fartøy 15 - 17,99 m	405 tonn
Fartøy 18 - 20,99 m	600 tonn
Fartøy 21 - 23,99 m	850 tonn
Fartøy 24 og over	1.100 tonn"

Det var enighet i rådet om å anbefale dette forslaget.

V. J. Olsen refererte deretter Norges Fiskarlags forslag til deltagerkriterier:

Ingen fartøy må gis anledning til å delta, dersom det ikke har deltatt i seinotfiske i et av de tre siste årene.

Det må for 1990 bare være fartøy som har eget notbruk og som er utrustet og bemannet for et fiske med seinot som blir gitt anledning til å delta.

Norges Fiskarlag vil understreke at når det gjelder notfartøy som bruker hjelpere, er det en absolutt forutsetning at

hjelpefartøyet går inn under norfartøyets kvote.

Også disse forslagene ble bifalgt av et enstemmig råd.

V. J. Olsen viste deretter til saksdokumentene vedrørende trålfiske etter sei og pekte på Fiskeridirektørens forslag om å avsette 5.000 tonn til trålerne som fisker sei med industri- eller nordsjøtrål tillatelse mellom 62° og 65° N. BR.

Bakkevik satte frem forslag om at kvantumet ble satt til 3.000 tonn.

Et enstemmig Reguleringsråd gikk inn for Bakkeviks forslag. Det var videre enighet om at kvoten for fartøy med torsketråltillatelse ble satt til 22.000 tonn og at fisket ble stoppet når kvoten var tatt.

På bakgrunn av Fladmarks forslag, henstilte følgende 7 medlemmer i rådet: Nakken, Andersen, Bolstad, Fladmark, Arctander, Johnson og Bjørklund om at Fiskeridirektøren opphevet dispensasjonen fra bløggepåbudet.

VEDLEGG: SEI. NORDSJØEN OG SKAGERRAK.

3.5.5 Saithe in Sub-area IV and Division IIIa (North Sea)

Source of information: Roundfish Working Group Report, October 1989 (C.M.1990/Assess:7).

Year	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	Max ²	Min ²	Mean ²
Recomm. TAC	100	131	160	195	195	<198	156	170			
Agreed TAC	125	158	180	200	240	173	165	170			
Actual landings	169	173	195	199	167	147	105	-	200	105	149
Sp. stock biomass	165	174	144	114	115	140	186	236 ¹	200	114	165
Recruitment (age 1)	327	483	502	158	207	166	237 ¹	-	502	104	256
Mean F(3-6,u)	0.47	0.58	0.69	0.73	0.75	0.46	0.40	-	0.75	0.31	0.52

¹ Predicted or assumed. ² Over period 1978-1988. Weights in '000 t, recruitment in millions.

Catches: Catches in 1987 and 1988 were considerably less than the agreed TAC (Table 3.5.5).

Data and assessment: Analytical assessment of catch-at-age data using CPUE data. No independent estimates of year-class strength. Interpretation of data difficult and uncertain.

Fishing mortality: Has increased up to 1986 with a shift towards heavy exploitation of fairly young fish (Figure 3.5.5.1). Fishing mortality has gone down in 1987 and 1988.

Recruitment: No information is available.

State of stock: The stock has been declining but it now seems to be recovering to earlier levels. The assessment is, however, uncertain.

Forecast for 1990: Assuming $F(89) = 0.40$, $Catch(89) = 118$.

Option	Basis	F(90)	Predicted			Consequences/implications
			SSB(90)	Catch(90)	SSB(91)	
A	0.6 F(88)	0.24	244	77	278)	Further recovery of SSB.
B	0.8 F(88)	0.32		99	258)	
C	F(88)	0.4		120	240	No further recovery of SSB.

Weights in '000 t.

Continued fishing at current levels of fishing mortality will lead to catches near recent levels with no further recovery of SSB (Figure 3.5.5.2).

Recommendation: Fishing mortality should not be allowed to increase corresponding to a TAC for 1990 of 120,000 t.

Special comments: The assessment is substantially different from that adopted last year. The apparent decrease in fishing mortality is supported by data on reduction in fishing effort by the major fleets. Predicted catches are more in line with recent years' catches.

VEDLEGG: SEI: NORD FOR 62° N.

2.3 North-East Arctic Saithe

Source of information: Arctic Fisheries Working Group report, September 1989 (C.M.1990/Assess:4).

Year	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	Max ²	Min ²	Mean ²
Recomm. TAC	130	130 ³	103 ³	85 ³	74 ³	<90	<83	120	-	-	-
Agreed TAC	-	-	-	-	-	-	-	120	-	-	-
Actual landings	168	157	159	107	70	92	114	-	262	70	175
Sp. stock biomass	158	161	186	162	146	154	193	205 ¹	574	146	289
Recruitment (age 1)	160	195	320	225	99 ¹	161	200 ¹	200 ¹	466	99	253
Mean F(3-8,u)	0.45	0.42	0.48	0.38	0.27	0.26	-	-	0.54	0.18	0.40

¹ Predicted or assumed. ² Over period 1969-1988. ³ Catch at F_{max}. Reduction to this level as quickly as possible was recommended. ⁴ Target set by Norwegian authorities. Weights in '000 t, recruitment in millions.

Catches: Landings declined sharply from 1984-1986 to the lowest level on record (Table 2.3), but are currently moderately increasing.

Data and assessment: Analytical assessment based on catch-at-age data VPA tuned using CPUE from Norwegian trawlers and purse seiners. Reliable recruitment indices are not available.

Fishing mortality: Decreased from 1984 to 1986, but increased in 1988 and may increase further in 1989 (Figure 2.3). The level in 1988 was close to F_{med} (0.37). The level in 1989 will probably be higher, but it is uncertain due to little information on abundance of the recruiting year classes.

Recruitment: The 1983 year class is the strongest since 1978 and appears to be above average strength. Also, the 1984 year class is relatively abundant, whereas the 1985 year class appears to be poor. Little is known about more recent year classes, but reports from coastal areas indicate a relatively high abundance.

State of stock: The stock biomass has been declining but is expected to be stable at the level of about 500,000 t until 1991. Spawning stock biomass is increasing because of the 1983 year class, but is expected to decrease in 1990 and 1991.

Forecast for 1990: Assuming F(89) = 0.46, Catch(89) = 120,000 t.

Option	Basis	F(90)	Predicted			Consequences/implications
			SSB(90)	Catch(90)	SSB(91)	
A	F _{0.1}	0.17	182	48	190	SSB slightly increasing
B	F _{low}	0.25		69	177	SSB slightly decreasing
C	F _{max}	0.28		76	172	SSB slightly decreasing
D	F _{med}	0.36		93	161	SSB decreasing
E	F(89)	0.46		105	148	SSB decreasing

Weights in '000 t.

Continued fishing at current levels of fishing mortality will lead to a reduction of the spawning stock biomass.

VEDLEGG: SEI NORD FOR 62° N.

2.3 North-East Arctic Saithe

Source of information: Arctic Fisheries Working Group report, September 1989 (C.M.1990/Assess:4).

Year	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	Max ²	Min ²	Mean ²
Recomm. TAC	130	130 ³	103 ³	85 ³	74 ³	<90	<83	120	-	-	-
Agreed TAC ⁴	-	-	-	-	-	-	-	120	-	-	-
Actual landings	168	157	159	107	70	92	114	-	262	70	175
Sp. stock biomass	158	161	186	162	146	154	193	205 ¹	574	146	289
Recruitment (age 1)	160	195	320	225	99 ¹	161	200 ¹	200 ¹	466	99	253
Mean F(3-8,u)	0.45	0.42	0.48	0.38	0.27	0.26	-	-	0.54	0.18	0.40

¹ Predicted or assumed. ² Over period 1969-1988. ³ Catch at F_{max} . Reduction to this level as quickly as possible was recommended. ⁴ Target set by Norwegian authorities. Weights in '000 t, recruitment in millions.

Catches: Landings declined sharply from 1984-1986 to the lowest level on record (Table 2.3), but are currently moderately increasing.

Data and assessment: Analytical assessment based on catch-at-age data VPA tuned using CPUE from Norwegian trawlers and purse seiners. Reliable recruitment indices are not available.

Fishing mortality: Decreased from 1984 to 1986, but increased in 1988 and may increase further in 1989 (Figure 2.3). The level in 1988 was close to F_{med} (0.37). The level in 1989 will probably be higher, but it is uncertain due to little information on abundance of the recruiting year classes.

Recruitment: The 1983 year class is the strongest since 1978 and appears to be above average strength. Also, the 1984 year class is relatively abundant, whereas the 1985 year class appears to be poor. Little is known about more recent year classes, but reports from coastal areas indicate a relatively high abundance.

State of stock: The stock biomass has been declining but is expected to be stable at the level of about 500,000 t until 1991. Spawning stock biomass is increasing because of the 1983 year class, but is expected to decrease in 1990 and 1991.

Forecast for 1990: Assuming $F(89) = 0.46$, Catch(89) = 120,000 t.

Option	Basis	F(90)	Predicted			Consequences/implications
			SSB(90)	Catch(90)	SSB(91)	
A	$F_{0.1}$	0.17	182	48	190	SSB slightly increasing
B	F_{flow}	0.25		69	177	SSB slightly decreasing
C	F_{max}	0.28		76	172	SSB slightly decreasing
D	$F(89)$	0.36		93	161	SSB decreasing
E	$F(89)$	0.46		105	148	SSB decreasing

Weights in '000 t.

Continued fishing at current levels of fishing mortality will lead to a reduction of the spawning stock biomass.

Norges Fiskarlag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

FISKERIDIREKTORATET

10514 07.DES89

Pr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

07.12.1989
J.nr.1506/89
ark.,
ML/-

TELEFAX

REGULERING AV FISKET ETTER SEI I 1990.

Norges Fiskarlag behandlet under sak 110/89 "regulering av fisket etter sei i 1990" og gjorde følgende vedtak:

"Ressurssituasjonen i torskesektoren vil bli svært vanskelig i 1990. Dette betyr at andre råstoffslag, herunder sei, nord for 62° N vil bli viktigere for flåten i 1990, enn tidligere.

ACFM uttaler at selv om bestanden av sei nord for 62° er redusert, er det forventet at den vil være relativt stabil de nærmeste årene.

Norges Fiskarlag vil derfor gå inn for at det avsettes et kvantum av denne bestanden på 100.000 tonn til norske fiskere i 1990.

Den totale ressursituasjonen i torskesektoren i 1990 og erfaringene fra 1989 - sesongen, nødvendiggjør at man fra årets begynnelse foretar en fordeling av seikvoten på grupper.

På denne bakgrunn vil Norges Fiskarlag gå inn for at den kvoten som er til disposisjon fordeles slik på de forskjellige gruppene:

Trål	25%
Not	48%
Andre redskaper	27%

Norges Fiskarlag vil videre gå inn for at notfisket etter sei reguleres med maksimumkvoter, og at disse differensieres etter fartøystørrelse ut fra følgende skala:

Fartøy under 15 m	300 tonn
Fartøy 15 - 17.99 m	450 tonn
Fartøy 18 - 20.99 m	600 tonn
Fartøy 21 - 23.99 m	850 tonn
Fartøy 24 og over	1.100 tonn

Ingen fartøy må gis anledning til å delta, dersom det ikke har deltatt i seinotfisket i et av de tre siste årene.

Norges Fiskarlag

DIREKTORATET
10514 07.DES89

Pr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 06 80
Telegr adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Det må for 1990 bare være fartøy som har eget notbruk og som er utrustet og bemannet for et fiske med seinet som blir gitt anledning til å delta.

Norges Fiskarlag vil understreke at når det gjelder notfartøy som bruker hjelpere, er det en absolutt forutsetning at hjelpefartøyet går inn under notfartøyets kvote.

Norges Fiskarlag vil gå inn for at gruppekvoten for not periodiseres, der 30% av kvoten kan fiskes fram til 19.07.1990 og 70% fra 20.07.1990. Videre at det foretas en refordeling av gruppekvotene etter 15. september 1990, dersom utviklingen i fisket skulle tilsa dette.

Norges Fiskarlag vil foreslå at reglene om helgefredning endres slik at det blir ensartede regler for samme redskapsgruppe og tilrår at det fastsettes forbud mot fiske med not etter sei på helligdager.

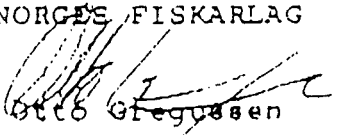
Sei sør for 62° N.

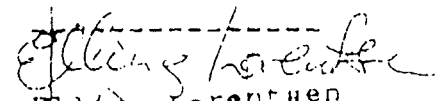
Situasjonen i fisket etter sei sør for 62° N tilsier at det på det nåværende tidspunkt ikke er grunnlag for å gjennomføre andre reguleringer enn de som var gjennomført i 1989. Dette innebærer at Norges Fiskarlag går inn for at notfisket etter sei begrenses til 13.000 tonn.

Norges Fiskarlag vil følge utvikling i fisket etter sei sør for 62° N og dersom utvikling tilsier det, vil vi komme tilbake til eventuelle forslag til regulering.

Landsstyret pålegger administrasjonen å utrede spørsmålet om en eventuelle økning av minstemålet på sei, samt en økning av maskevidde i trål sør for 62° N, til landsstyremøtet i januar."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Gregussen

Elling Lorentzen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

SAK 17/89

REGULERING AV FISKE ETTER REKER.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

A) VED GRØNLAND

1. Fisket i 1989

Som i 1989 tildelt kvoter på 2050 tonn reker på Øst-Grønland og 450 tonn reker ved Vest-Grønland.

1.1. Øst-Grønland

Som i 1988 fylte 22 fartøy vilkårene for deltakelse i dette fisket.

I samsvar med tilrådning fra Fiskerbåtrederne Forbund ble fristen for å delta satt til 15. september. Samtlige fartøy startet deltakelsen innen fristen. Fiskeridirektøren fikk adgang til å avvikle en eventuell refordeling etter 1. november på den mest hensiktsmessige måten.

Grønlandske myndigheter har som kjent de senere årene praktisert en lisensieringsordning som bare tillater 15 fartøy i sonen samtidig. Fiskeridirektøren har regulert den praktiske avviklingen av innseiling i grønlandsk sone innenfor begrensingen på 154 fartøy.

Vær- og isforholdene ved Grønland har i år ført til svært vanskelige fangsforhold for rekeflåten. Det var derfor allerede i juni på det rene at det ville blir svært vanskelige å administrere en rettferdig turn-ordning for å gi fartøyene tillatelse til å gå inn i grønlandsk sone. Det gjensto på dette tidspunkt ca. 1400 tonn reker av totalkvoten på 2050

tonn. Da kvaliteten på rekene er minst god i juni/juli ønsket de fleste fartøyene å starte fisket igjen i august. Under henvisning til ovennevnte ba derfor Fiskeridirektøren grønlandske myndigheter om å oppheve begrensingen på 15 fartøy fra 15. august. Det ble gitt positivt svar på denne henvendelsen.

Pr. 1. november gjensto det ca. 680 tonn reker av totalkvoten og bare ett fartøy hadde fisket sin fartøykvote. Fiskeridirektøren refordelte restkvoten i samsvar med tilrådning fra Fiskebåtredernes Forbund på samtlige 20 fartøy som ønsket å fortsette november og fartøyene ble tildelt nye kvoter i henhold til fordelingsnøkkelen i reguleringsforskriftens § 2.

Det gjensv ca. 400 tonn av totalkvoten pr. 22. november, og det ble foretatt ytterligere refordeling etter samme fordelingsnøkkel på de 18 fartøyene som nå ønsket å fortsette fisket.

1.2. Vest-Grønland

I samsvar med reguleringsforskriftene ble fire fartøy trukket ut til å delta i rekefisket ved Vest-Grønland. Da ett av de fire fartøyene sa fra seg retten til å delta her i 1989 ble det trukket ut ytterligere ett fartøy.

Kvoten på 450 tonn reker ble oppfisket.

2. Fisket i 1990.

Som kjent er forhandlingene med EF ikke avslutten, men det forventes inngått avtale senest i løpet av januar. Det synes likevel klart at Norge vil bli tildelt rekekvote ved Grønland også for 1990. EF har imidlertid ikke fått fornyet avtale om rekefiske ved Vest-Grønland, slik at et fortsatt norsk fiske her er utelukket. Norske myndigheter søker i forhandlingene

derfor å få overført et tilsvarende kvantum til østkysten, slik at den norske totalkvoten ved Grønland opprettholdes.

Under forutsetning av at Norge tildeles kvote ved Grønland for 1990 foreslår Fiskeridirektøren et tilsvarende reguleringsopplegg som i 1989.

Det er fra næringen antydnet at det kan være grunnlag for å endre fordelingsnøkkelsen. Fiskeridirektøren vil da eventuelt drøfte dette med de berørte organisasjoner.

B) NORDSJØEN/SKAGERRAK

1. Fisket i 1989

ACFM ga på maimøtet i 1988 uttrykk for bekymring for beskatningsgraden på rekebestanden i Nordsjøen og Skagerrak, men var ikke istand til å anbefale en TAC. Under Skagerrakforhandlingene for 1989 ble partene på grunnlag av dette likevel enig om å redusere sine respektive fangster i 1989 til omkring 70% av gjennomsnittsfangsten for 1985/86. Dette innebærer at den norske fangsten ikke burde overstige 3.400 tonn reker.

For å oppfylle de forpliktelsene som ble nedfelt i Skagerrakavtalen foreslo Fiskeridirektøren overfor Reguleringsrådet i desember 1988 at det i tillegg til en videreføring av turkvoteordningen ble innført helligdagsfredning. Reguleringsrådet gikk inn for Fiskeridirektørens tilrådning og rekefisket sør for N 62° har i 1989 vært regulert ved turkvote på 4 tonn samt helligdagsfredning.

2. Fisket i 1990.

ACFM viser til at store bestandsuttak i 1987 og 1988 og resultater fra CPUE-data og norske trålsurveys indikerer

overbeskantning av rekebestanden i Nordsjøen. For å forebygge en ytterligere reduksjon av bestanden anbefaler ACFM for 1990 TAC på 3000 tonn (ICES-område IVa).

I Skagerrak har det i 1988 vært en nedgang i totale landinger på 20% sammenlignet med 1985-1987. Bestandsuttaket synes likevel å være på et maksimumsnivå og ACFM anbefaler at bestkatningsgraden reduseres til nivået for 1985. I Skagerrak (ICES-område IIIa) anbefales således en TAC for 1990 på 7000 tonn reker.

Fiskeridirektøren er av den oppfatning at det er hensiktsmessig å regulere det norske rekefisket i Norges økonomiske sone sør for N 62° og i Skagerrak under ett.

Som kjent er hverken forhandlingene for Skagerrak eller forhandlingene med EF pr. dato avsluttet. EF har i 1989 hatt en kvote på 900 tonn reker i Nordsjøen. Det er fra EFs side gitt uttrykk for ønske om økt kvote i 1990, men norske myndigheter er ikke innstilt på å etterkomme dette ønsket. Det er likevel vanskelig å anslå den norske kvoten i Nordsjøen. I Skagerrakforhandlingene synes det mulig å oppnå enighet om en tilsvarende begrensning i rekefisket som i 1989. Dette vil eventuelt medføre at Norge kan disponere et kvantum i samme størrelsesorden som i 1989.

Fiskeridirektøren vil foreslå at en følger et tilsvarende reguleringsopplegg som i 1989. Dette innebærer en videreføring av turkvoteordningen på 4 tonn samt helligdagsfredning.

Fiskeridirektøren vil videre følge utviklingen i fisket nøye og om nødvendig komme tilbake til spørsmålet om å innføre ytterligere reguleringstiltak. En tenker her i første rekke på spørsmålet om å innføre en maksimalkvoteordning.

V. J. Olsen sa at Norge nå var tildelt en kvote på 2.500 tonn reke ved Øst-Grønland og foreslo at tilsvarende

reguleringsopplegg som i 1989.

Strand sa at Nord Norges Rederiforening hadde tatt opp spørsmål om endring av fordelingsnøkkelen, men at næringen ikke var enig om en ny ordning.

V. J. Olsen spurte om man ikke kunne enes om samme regulering som i fjor, justert i samråd med næringen.

Dette ble det oppnådd enighet om i rådet.

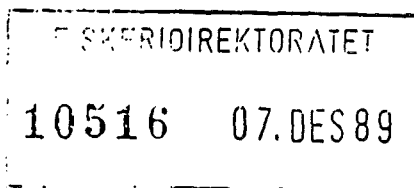
B) Nordsjøen og Skagerrak.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene og spurte om man kunne enes om forslaget til regulering.

Bakkevik spurte om det var fastsatt TAC for reker i det aktuelle området og i tilfelle hvor stor fangsten var i forhold til denne.

Isvik svarte at det pr. utgangen av november 1989 var tatt 2.010 tonn og at ACFM anbefalingen for 1990 var på 3.000 tonn.

V. J. Olsen konstaterte deretter at det var enighet i rådet om å videreføre reguleringsopplegget som fremkommet i forslaget.

Pr-Senteret, 7005 Tjøngheim
Sentralbord (07) 52 06 80
Telegr Adr. Landfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet
Fiskeridepartementet

07.12.1989
J.nr.1507/89
ark.,
EL/-

fakt del: 12te

TELEFAX

REGULERING AV FISKET ETTER REKER I 1990.

Norges Fiskerilag behandlet "regulering av fisket etter reker i 1990" i møtet 5. - 8. desember 1989 under sak 112/89 og slikt vedtak:

Reker ved Grønland.

Norges Fiskerilag vil gå inn for at det reguleringsopplegg som har vært gjennomført i fisket etter reker ved Grønland, blir videreført i 1990. Dette under forutsetning av at kvotene er de samme som i 1989.

Dette medfører at de fartøy som har vært lengst ute av fisket, blir gitt førsterett til å få delta i fisket etter reker ved Grønland.

Reker i Barentshavet.

Norges Fiskerilag ser ikke at det er grunnlag for å innføre reguleringer i rekefisket i Barentshavet i 1990.

Reker i Skagerrak og Nordsjøen.

Norges Fiskerilag beklager at det ikke ble oppnådd enighet om en kvoteavtale for Skagerrak, og at det dermed ikke er mulig å fortsette det arbeidet som var igang for å få redusert beskatningen av reker i Skagerrak.

Norges Fiskerilag vil imidlertid be om at fisket etter reker i Skagerrak blir regulert også i 1990, slik dette har vært i de siste årene. På denne bakgrunn vil Norges Fiskerilag gå inn for at det fortsatt blir en videreføring av turkvoteordningen på 4 tonn og helligdagsfredning.

Norges Fiskerilag vil videre be norske myndigheter om å fortsette arbeidet med å komme fram til en Skagerrakavtale for 1990.

For Nordsjøen er det fra ACFM anbefalt et totaltuttak på 3.000 tonn i 1990, og Norges Fiskerilag mener ut fra dette at kvotene til EF og Sverige i Nordsjøen må reduseres til et minimum.

Norges

Fiskarlag

10516

07. DES 89

FISKE- og DIREKTORATET

Pr. Sentret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Under forutsetning av at det oppnås en avtale om fisket i Skagerrak, bør rekefisket reguleres med periodekvoter og fartøyskvoter i henhold til rekeutvalgets innstilling."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Gregussen
Otto Gregussen

Elling Lorentsen
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

SAK 18/89

REGULERING AV FISKET ETTER VASSILD NORD FOR N 62° I 1990.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

"Fisket i 1989.

Kvote.

USSR hadde i 1989 en bifangstkvote på vassild på 5.000 t. På bakgrunn av at USSR tidligere år ikke hadde rapportert om noe særlig vassildfiske i NØS, fant en i fjor ikke å ville avsette mer enn 1.000 t. av kvoten til dette fisket. Pr. 21.11.1989 hadde USSR-fartøy meldt inn 23 tonn vassild. Også tidligere år har disse fartøy bare meldt inn et ubetydelig kvantum vassild.

Totalkvoten for 1989 er på 20.000 tonn som ble fordelt som følger:

Totalkvote	20.000 t.
USSR	<u>1.000 t.</u>
Til norske fartøy	<u>19.000 t.</u>

Regulering.

Fisket i 1. halvår ble regulert med maksimalkvote. Denne ble først satt til 1.200 t. med adgang til å øke denne dersom det var sannsynlig at totalkvoten ikke ville bli oppfisket. Maksimalkvoten ble 20.04.1989 hevet til 2.000 tonn.

Fangst.

Fangst av vassild nord for Stad var pr. 19.11.89 på 8.221 tonn rund vekt. (10.585 t. på samme tidspunkt i 1988).

En har i 1989 hatt 20 fartøy i fiske etter vassild nord for N 62°.

Ilandbrakt kvantum fordeler seg således:

	<u>I alt</u>
1 fartøy over 1000 tonn	1.355 tonn
2 " mellom 800-1000 tonn	1.729 "
4 " " 600- 800 "	2.599 "
1 " " 400- 600 "	840 "
4 " " 200- 400 "	1.319 "
7 " under 200 "	468 "
<hr/>	
14 fartøy	8.310 tonn

Når det gjelder de 8 vassildtråltillatelsene som ble gitt i 1987, kan det opplyses at 3 fartøy har levert følgende andel av norsk kvote:

1 fartøy	838 tonn
1 fartøy	35 tonn
1 fartøy	1.355 tonn
<hr/>	
3 fartøy	2.228 tonn

Ilandført kvantum i 1989 er pr. dags dato lavere enn i fjor. Dette kan til dels skyldes omsetningsmessige forhold, idet en gikk inn i 1989 med store beholdninger vassildfarse som kan ha hemmet avsetningsmulighetene.

For neste år skulle det i bransjen kunne være grunnlag for mottak av om lag 13.000 - 15.000 tonn. Potensialet i 1990 skulle være bedre for farse av vassild på norsk marked ettersom det blir lite torsk og hyse m.m.

Regulering av fisket i 1990

Kvote.

Havforskningsinstituttet uttaler i brev av 04.12.1989:

" Regulering av vassildfisket nord for 62° N i 1990.

Frem til slutten av november er det i 1989 landet 8.221 tonn vassild i konsumfisket nord for Stad. Det er 2.335 tonn mindre enn for tilsvarende periode i 1988 (Norges Råfisklag). Det ble fangstet i alle måneder, med topp i april. Tidligere har de to beste fangstmånedene vært april og mai, mens det i 1989 er mars og april.

17 båter har deltatt og det meste av fisket har foregått på de tradisjonelle feltene utenfor Trøndelag/Helgeland (Suladjupet og Sklinnadupet), men også nærmere kysten, på Folla og Frohavet. Tre båter fisket med flytetral i eggakanten fra Trænadjupet og sørover, og to av dem leverte henholdsvis 800 og 1.200 tonn vassild.

Havforskningsinstituttet har ikke kartlagt vassildbestandens utbredelse våren 1989, men fra andre tokt, bl.a. undersøkelser i regi av Fiskeridirektoratet, ble det meldt om gode observasjoner av vassild. Langs eggakanten fra Trænadjupet til Frøyabanken ble det således gjort gode registreringer i forskjellige posisjoner i siste halvdel av mars.

Prøver fra kommersielle fangster viser at det er voksen fisk som beskattes, med stort innslag av 20 år og eldre fisk. Innslag av unge årsklasser var mest utpreget i Suladjupet fra juni og utover, og på feltene på Frohavet/Folla i september måned. Den største og eldste fisken ble fanget i eggakanten i mars og april, erfaringsmessig er det også her en finner de største konsentrasjonene av vassild.

Som i tidligere år ble heller ikke totalkvoten i 1989 oppfisket. Reguleringsbestemmelsene i dette fisket har imidlertid vært for å hindre en ukontrollert innsatsøkning som vil kunne skade bestanden. Et altfor sterkt fiske vil forskyve alderssammensetningen, og med den forholdsvis sene kjønnsmodningen hos vassild, vil det derfor ta lang tid før den naturlige balansen blir gjenopprettet.

Havforskningsinstituttet vil derfor anbefale at det fortsatt opprettholdes en forebyggende reguleringsform i vassildfisket, og for 1990 foreslås det således en totalkvote som tidligere på 20.000 tonn i konsumfisket nord for Stad."

Fiskeridirektøren vil foreslå følgende fordeling av kvoten i 1990:

Totalkvote	20.000 t.
USSR	1.000 t.
Norske fartøy	19.000 t.

Også i 1990 er det avtalt en bifangstkvote på 5.000 tonn til USSR, men de seneste årene har russerne bare rapportert noen få tonn vassild slik at avsetning til Sovjet skjønnsmessig er satt til 1000 tonn.

For å kunne delta i vassildfisket må en ha vassildtråltillatelse. På bakgrunn av at kvoten ikke er blitt tatt de siste årene bestemte Fiskeridepartementet 13.07.1987 at det skulle gis vassildtrålkonsesjon til et begrenset antall ringnotfartøy. Det var tillyst en konsesjonsrunde og 8 fartøy fikk tillatelse, se fangststatistikken ovenfor.

Regulering.

Tidligere års erfaringer skulle tilsi at det ikke er nødvendig

å sette maksimalkvoter i dette fisket. Fordi en i 1989 fikk en rekke større fartøy med adgang til å fiske vassild, var en tilbakeholdene og satte en maksimalkvote for 1. halvår på 1.200 tonn med adgang for Fiskeridirektøren til endre denne dersom det så ut til at totalkvantumet ikke ble tatt. Maksimalkvoten ble 13.04.89 øket til 2.000 tonn.

Etter Fiskeridirektørens oppfatning må en for 1990 kunne sette en maksimalkvote på 2000 t. for 1. halvår. Nevnte maksimalkvote ble vurdert allerede i fjor, og med bakgrunn i årets erfaringer synes de 8 ringnotfartøyenes vassildtråltillatelse å ha influert lite på uttaket av bestanden.

Fiskeridirektøren foreslår at kvoten til norske fartøy i 1990 settes til 19.000 tonn fordelt med 17.000 tonn 1. halvår og 2.000 tonn 2. halvår.

Fiskeridirektøren foreslår videre at fisket 1. halvår reguleres ved en maksimalkvote som settes til 2.000 tonn. Fiskeridirektøren gis adgang til å endre denne kvoten dersom totalkvantumet ikke blir tatt".

Fladmark spurte hvorfor totalkvoten også for 1990 var satt til 20.000 tonn. Han mente det måtte være grunnlag for å øke denne sett på bakgrunn av at vi tidligere år bare hadde fisket omlag halve kvoten.

Nakken sa at Havforskningsinstituttet ikke hadde noe godt bestandsanlag over vassildbestanden. Vassilden er en sentvoksende fisk. Et for sterkt fiske vil vise seg i en forskyvning av alders sammensetningen. Vi har ikke sett dette, og det er ikke i dag noe som tyder på at vassildbestanden er i fare. Havforskningsinstituttets anbefaling på 20.000 tonn bygger på at det opprettholdes en forebyggende reguleringsform i vassildfisket.

Fladmark sa at dette var et forsiktig tall, og at totalkvoten kunne legges høyere enn 20.000 tonn. Reguleringsopplegget og konsesjonsreglene må legges opp slik at vi sikrer at kvoten på 20.000 tonn blir tatt, og at fartøy som vil- og kan- får komme inn i fisket. Vi taper 60 mill. i året på at vi ikke nyttiggjør oss vassildkvoten.

Plassa viste til at ingen fartøy hadde blitt hindret i å fiske så mye som de ville, og at det derfor ikke var mulig å skylde på reguleringsopplegget. Derimot kunne det lave kvantumet dels skyldes omsetningsmessige forhold.

Olsen minnet om at vassilden var en sentvoksende fisk og at det ville ta lang tid å reparere et for stort uttak.

Leine sa at vassildfisket ikke hadde vært av interesse for kolmuleflåten, p.g.a. at den beste vassildsesongen falt sammen med tiden for det beste kolmulefisket. Han mente det var rett å utvise forsiktighet. Der det var fisket godt med vassild i fjor, hadde det ikke vært noe i år.

Fladmark sa at han godtok 20.000 tonn som en forsiktig kvote, men det må i hvert fall være en målsetting å få tatt opp dette kvantumet. Han henstilte om at konsesjonsreglene ble gjennomgått med denne målsetting for øye.

Krane sa at vassild kan være et substitutt til torsk. Det er 3 selskap som i 1990 vil være interessert i å erstatte torsk med vassild.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at kvoten til norske fartøy i 1990 settes til 19.000 tonn fordelt med 17.000 tonn 1. halvår og 2.000 tonn 2. halvår.

Videre var det enighet om at fisket 1. halvår reguleres med en
maksimalkvote som settes til 2.000 tonn, med adgang for
Fiskeridirektøren til å endre denne dersom totalkvantumet ikke
blir tatt.

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N

BERGEN, 4.12.1989
SENTRALBORD 32 77 60

J.NR. 89/191/4 ON/jp
(BES OPPGITT VED SVAR)

Fiskeridirektøren
Juridisk kontor
E. Sund

FISKET ETTER VASSILD NORD FOR 62°N

./.

Vedlagt er et notat utarbeidet av forsker Terje Monstad. Instituttet foreslår at totalkvoten på 20.000 tonn blir opprettholdt også i 1990.

Med hilsen

Odd Nakken
(sign.)

NOTAT

Regulering av vassildfisket nord for 62° N i 1990

Frem til slutten av november er det i 1989 landet 8221 tonn vassild i konsumfisket nord for Stad. Det er 2335 tonn mindre enn for tilsvarende periode i 1988 (Norges Råfisklag). Det ble fangstet i alle måneder, med topp i april. Tidligere har de to beste fangst-månedene vært april og mai, mens det i 1989 er mars og april.

17 båter har deltatt og det meste av fisket har foregått på de tradisjonelle feltene utfor Trøndelag/Helgeland (Suladjupet og Sklinnadjupet), men også nærmere kysten, på Folla og Frohavet. Tre båter fisket med flytetral i eggakanten fra Trænadjupet og sørover, og to av dem leverte henholdsvis 800 og 1200 tonn vassild.

Havforskningsinstituttet har ikke kartlagt vassildbestanden utbredelse våren 1989, men fra andre tokt, bl.a. undersøkelser i regi av Fiskeridirektoratet, ble det meldt om gode observasjoner av vassild. Langs eggakanten fra Trænadjupet til Frøyabanken ble det således gjort gode registreringer i forskjellige posisjoner i siste halvdel av mars.

Prøver fra kommersielle fangster viser at det er voksen fisk som beskattes, med stort innslag av 20 år og eldre fisk. Innslag av unge årsklasser var mest utpreget i Suladjupet fra juni og utover, og på feltene på Frohavet/Folla i september måned. Den største og eldste fisken ble fanget i eggakanten i mars og april, og erfaringsmessig er det også her en finner de største konsentrasjonene av vassild.

Som i tidligere år ble heller ikke totalkvoten i 1989 oppfisket. Reguleringsbestemmelsene i dette fisket har imidlertid vært for å hindre en ukontrollert innsatsøkning som vil kunne skade bestanden. Et altfor sterkt fiske vil forskyve alderssammensetningen, og med den forholdsvis sene kjønnsmodningen hos vassild, vil det derfor ta lang tid før den naturlige balansen blir gjenopprettet.

Havforskningsinstituttet vil derfor anbefale at det fortsatt opprettholdes en forebyggende reguleringsform i vassildfisket, og for 1990 foreslås det således en totalkvote som tidligere på 20 000 tonn i konsumfisket nord for Stad.

Bergen 30 november 1989

Terje Monstad

Norges Fiskerilag

Post-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 06 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirktoratet

REGULERINGSDIREKTORATET
10517 07.DES89

07.12.89
J.nr.1508/89
akk.,
EL/-

T E L E F A X

REGULERING AV FISKET ETTER VASSILD I 1990.

Norges Fiskerilag behandlet i sak 105/89 "regulering av fisket etter vassild i 1990" og gjorde følgende vedtak:

Vassild nord for 62° N

Norges Fiskerilag går inn for at fisket etter vassild i 1990 holdes innenfor den kvoten som blir fastsatt av havforskerne. Dersom denne blir på samme nivå som for 1989, innebærer dette at norske fiskere har til disposisjon 19.000 tonn. I likhet med tidligere år bør det avsettes et kvantum til et høstfiske og Norges Fiskerilag foreslår at 2.000 tonn avsettes til dette.

Fisket etter vassild bør også i 1990 gjennomføres med maksimalkvoter, og Norges Fiskerilag går inn for at denne settes til 1.300 tonn. Dersom utviklingen i fisket skulle tilsi det, vil det på et senere tidspunkt måtte være anledning til å endre denne.

Vassild sør for 62° N

Norges Fiskerilag vil be om at Reguleringsrådet tar opp og diskuterer forvaltningen av vassild i Skagerrak.

Med hilsen
NORGES FISKERILAG

Etto Gregussen
Etto Gregussen

Elling Lorentsen
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskerilag
Gruppeorganisasjoner

SAK 19/89

REGULERING AV LINEFISKE VED ISLAND.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

"Norge ble i likhet med de senere år også i 1989 tildelt en kvote på 400 tonn bunnfisk ved Island.

Reguleringsrådet drøftet på møtet 9. desember 1988 spørsmålet om en bedre og lettere kvotekontroll av dette fisket. I henhold til de fangstmeldingene og fangstdagbøkene Fiskeridirektøren mottok fra de deltakende fartøyene, var det grunn til å tro at det forekom en ganske betydelig grad av feilrapportering. Det ble i den forbindelse vist til innstillingen fra det såkalte "Fisk og fusk" utvalget der en påpeker de problemer feil- og underrapportering skaper for forvaltningen av fiskeriene.

Fiskeridirektøren foreslo på denne bakgrunn følgende endringer i reguleringsopplegget for 1989:

1. Fartøyene kan bare gå en tur i islandsk sone.
2. Fisket er begrenset til islandsk sone, slik at det ikke på samme tur også kan fiskes i andre områder.

Disse begrensingene ble ansett for å være av vesentlig betydning for en bedret kvotekontroll av dette fisket.

Deltakelsen i fisket er som kjent betinget av deltakelse i to av de tre siste år og innebærer således at et svært begrenset antall fartøy gis slik tillatelse. Reguleringsrådet behandlet spørsmålet om en eventuell endring av deltakelseskriteriene. På grunnlag av Fiskeridirektørens tilrådning om å innføre tiltak for å bedre kvotekontrollen med fisket, gikk

Reguleringsrådet inn for at gjeldende deltakelseskriterier ble opprettholdt. En utvidet deltakelse ville ellers begrense lønnsomheten i for stor grad.

Fiskeridepartementet fastsatte reguleringsforskrift for 1989 i samsvar med Fiskeridirektørens tilrådning om ovennevnte.

Fiskeridirektoratets kontrollverk opplyser at det ved kontroll av tre av de ialt seks deltakende fartøy viste seg å være godt samsvar mellom tildelt kvote og faktisk leveranse til salgslaget.

Under forutsetning av at kvotetildelingen blir i samme størrelsesorden i 1990 vil Fiskeridirektøren tilrå et tilsvarende reguleringsopplegg som i 1989. "

V. J. Olsen refererte forslaget som la opp til en tilsvarende regulering som inneværende år og ba om synspunkt.

Bakkevik sa at saken hadde vært drøftet i Norges Fiskarlags landsstyre og at han ville fremme følgende forslag:

Kvotep. pr. båt settes til 50 tonn, begrenset til en tur i islandsk sone. Det må kreves at båter som får delta har godkjent fryseri.

V. J. Olsen sa at Fiskeridirektøren hadde tatt utgangspunkt i de 6 fartøyene som hadde deltatt tidligere. Han spurte så om forslaget fra Bakkevik innebar at også disse 6 måtte delta i en eventuell loddtrekning.

Bakkevik svarte at hvis ikke alle deltok i en loddtrekning ville dette innebære en konsesjonsordning.

Leine hevdet at det ikke ville innebære konsesjon.

Wåge sa at reguleringen av dette fisket ved Island var basert

på tidligere deltagelse. Han sa at et forslag til 50 tonn pr. båt ville gi 8 deltagende fartøy, og at det ikke var innvendinger mot dette.

Han fremholdt imidlertid at en loddtrekning ville gi hjemmelsproblemer, med mindre det kun ble foretatt loddtrekning om deltagelse for de 2 siste fartøyene.

Henriksen spurte om hvilken juridisk rett de 6 fartøyene hadde oppnådd.

Wåge svarte at det fungerte som en ett-årig rett på bakgrunn av deltagerloven, men at tidligere deltagelse var et viktig kriterium i forhold til nevnte lov.

Leine sa at for få år siden var ingen båter interessert i dette fisket. Han sa videre at de få som likevel hadde valgt å satse, hadde vært med å opprettholde kvoten og burde ikke presses ut.

Henriksen sa at han ville presisere at deltagelse gjaldt for ett år av gangen.

Wåge viste til § 8 i deltagerloven og de momenter som etter norsk rett tillegges stor vekt, nemlig tidligere deltagelse supplert med faglig og teknisk kunnskap, samt eier/mannskaps avhengighet av å drive dette fiske.

Han konkluderte derfor med at det skulle mye til før en ordning med loddtrekning skulle kunne sette de nevnte momenter til side.

Han gjentok derfor at det akseptable var at de 6 fartøyene fikk delta og at loddtrekning kunne finne sted for de to siste fartøyene.

Leine sa at for de fartøyene det gjaldt var det en viktig

inntekt. Han anslo 50 tonn kveite til å være verd 2 millioner.

Henriksen sa at hvis jussen var så klar ville fiskarlaget trekke sitt forslag og heller komme tilbake til saken senere.

V. J. Olsen foretok deretter avstemming om forslaget til 50 tonn pr. fartøy samt loddtrekning om de to siste fartøyene.

Rådet gikk enstemmig inn for dette.

V. Kjøp Fabelt ark

Norges

Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET

10548 08.DES 89

Fiskeridepartementet

Fiskeridirektoratet

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 06 80
Telegr.adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

07.12.89
J.nr. 1515/89
ark.,
EL/-

W. Kjøp

EL/HY

føtal 805

TELEFAX

REGULERING AV LINEFISKET VED ISLAND I 1990.

Norges Fiskerilag har i landstyresak 115/89 under "regulering av linefisket ved Island" gjort følgende vedtak:

"Landsstyret viset til vedtak i sak 32C/88 med følgende tillegg.

Det er et krav at kvote pr. båt settes til 50 tonn, begrenset til en tur i islandsk sone.

Det er en forutsetning at båter som får delta har godkjent fryseri."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Octo Gregassen
Octo Gregassen

Elling Lorentsen
Elling Lorentsen

Kopi: Fylkesfiskerilag
Gruppeorganisasjoner

SAK 20/89

REGULERING AV FISKET ETTER ROGNKJEKS I 1990.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

"I 1988 ble det for første gang innført reguleringstiltak i fisket etter rognkjeks i Finnmark, Troms og Nordland fylke.

Det ble stilt vilkår om at fartøy som skulle delta måtte være registrert i merkeregisteret. Videre ble det stilt krav om at hovedsmannen måtte stå på blad A eller B i fiskarmanntallet.

Deltagende fartøy fikk i 1988 adgang til å fiske innenfor en maksimalkvote på 7.500 liter rognkjeksrogn pr. fartøy. 1989 ble maksimalkvoten satt til 6.500 liter pr. fartøy.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket etter rognkjeks blir regulert på samme måte som de to foregående år, med samme deltakelsesbegrensning og lik kvote for alle deltagende fartøy. Maksimalkvoten pr. fartøy settes til 6.500 liter".

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til reguleringsopplegg.

Sort kdt. 1245

TH

Pl. Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr. Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

FISKERIDIREKTORATET
10518 07. DES 89

07.12.89
J.nr. 1509/89
ark.
EL/-

TELEFAX

REGULERING AV FISKET ETTER ROGNKJEKS I 1990.

Norges Fiskarlag behandlet i landestyresak 112/89 "regulering av fisket etter rognkjeks i 1990" og gjorde følgende vedtak:

"Fisket etter rognkjeks vil i 1990 få større betydning for de mindre fartøyene enn hva det har hatt i tidligere år, og det er derfor av avgjørende betydning at denne ressursen i hovedsak blir forbeholdt de fiskere som er registrert i fiskerimantallet.

Norges Fiskarlag går derfor inn for at fisket etter rognkjeks i 1990 reguleres etter de samme prinsipper som i 1989. Dette innebærer at bare fartøy som er innført i merkeregisteret blir gitt anledning til å delta i fisket. Videre at de som deltar i dette fisket er innført enten på blad B eller på blad A.

Norges Fiskarlag vil i likhet med tidligere gå inn for at det maksimalt kan fiskes 6.500 liter rogn pr. fartøy. Det må ikke gis anledning til å fiske eller levere mer enn en kvote."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Gregussen
Otto Gregussen

Elling Lorentzen
Elling Lorentzen

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

SAK 21/89

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" 1. Fisket i 1989.

For 1989 ble det fastsatt en totalkvote på 806.000 hl. Det var forbudt å levere sild til oppmaling, men Fiskeridirektøren kunne dispensere fra forbudet ut fra de premisser som fremkom ved behandling av oppmalingforbudet i Reguleringsrådet 24.10.88.

Totalkvoten norsk vårgytende sild ble fordelt på tre følgende fartøygrupper:

Ringot	347.000 hl (43%)
Kystfartøygruppen	427.000 hl (53%)
Trål	<u>32.000 hl (4%)</u>
Total	(806.000 hl)

Fangster pr. 29.1.1989, 733.936 hl., fordeler seg således:

Ringnot	275.665 hl
Kystfartøygruppen	419.851 hl
Trål	<u>38.418 hl</u>
	733.936 hl

Fangster i ovennevnte periode fordelt på leveranser til:

Utenlands havn	13.109 hl
Øst-Europeiske skip	31.194 hl
Norge - konsum	649.729 hl
Sjøtilvirket	16.225 hl
Mel/olje/fôr	<u>23.677 hl</u>
	733.936 hl

I 1989 har en sett at norsk vårgytende sild har utvidet sitt utbredelsesområde.

Ved årets regulering ble den sørlige grensen fra 1.1.89 til 15.5.89 forskjøvet 56 minutter sørover innenfor grunnlinjen fra Klovningen til N 61°. 16.5.89 ble området tilbakeført til nordsjøsildreguleringene slik at den sydlige grense for regulering av fisket etter norsk vårgytende sild igjen gikk ved Klovningen (N 61° 56').

I slutten av februar 1989 fremkom det opplysninger som tydet på stor fare for neddrepning ved snurpenotfiske på havet om dagen, og 3.3.89 ble det iverksatt forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen. Da gytetiden var over, ble dagforbudet opphevet.

8.3.89 mottok Fiskeridirektoratet telefax fra Havforskningsinstituttet om at det for første gang på 30 år var observert betydelige mengder gytesild ved Karmøy. Det ble innført forbud mot fiske etter all sild ved Karmøy, og forbudet ble senere utvidet til å omfatte områdene innenfor 12 n. mil fra N 58° 30' til det tradisjonelle sperreområdet som strekker seg videre langs kysten fra N 60° 30' til N 62°. Fartøyer som fisket vest av 12 n. mil i nordsjøsild-området fikk også norsk vårgytende sild i fangstene, og det ble derfor innført forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild i Nordsjøen. Forbud ble håndhevet for den perioden da en kunne konstatere arten ved at den nylig var utgytt osv.

2. Ressurssituasjonen i 1990 flg.

Innledningsvis vil en vise til ACFM's anbefaling fra november 1989, der heter det:

"Recommendation: The current spawning stock biomass is about 60% of the lowest level (2.5 million t) known to

have given good recruitment in the past. A further decline is inevitable in the short-term. From a biological point of view, no fishing should take place on this stock until a substantial increase in biomass is evident. However, since stopping the fishery may be unrealistic, ACFM recommends a reduction in fishing mortality to a maximum level of $F=0,05$ which corresponds to a TAC of no more than 80.000 t in 1990."

Ettersom ACFM tilrår en gytebestand på 2,5 millioner tonn for å sikre en god rekruttering, ser vi at fra et biologisk synspunkt burde det ikke vært fisket i det hele tatt. Fordi dette ikke er realistisk bør en legge TAC ut på et lavt nivå. Uansett hvilken fangst som gjennomføres vil gytebestanden de tre første årene gå ned. Dette henger sammen med svakt gyteresultat de seinere årene. Silda rekrutterer til gytebestanden ved fire-års alderen, og når gyteresultatet har vært svakt de siste år blir det følgelig svak rekruttering til gytebestanden. Om forholdene skulle bedre seg til neste år, ville disse rekruttene ikke kunne bli gytemodne før tidligst i 1994.

Fiskeridirektøren ba ved brev av 17.11.89 Havforskningsinstituttet om en uttalelse om hvor mye gytebestanden endret seg ved forskjellig uttak.

Havforskningsinstituttet oversendte samme dag en tabell (./.). Den viser at ved en fangst i årene 1990-1993 på 100.000 tonn pr. år, vil gytebestanden i 1994 være i overkant av omlag 1,2 mill. tonn, som er ca. halvparten av den gytebestand ACFM anbefaler. Ved et fangstuttak tilsvarende 80.000 tonn i 1990 vil gytebestanden i 1994 ifølge figuren ligge på noe i overkant av 1,3 mill. tonn. Dette betyr at en ved fastsettelsen av de kommende års kvote også bestemmer hvor mye gytebestanden skal gå ned med.

3. Forslag til totalkvote.

Innledningsvis vil en peke på at også for 1990 har ACFM gitt følgende merknad til fastsettelsen av TAC:

"Special comments: ACFM noted that unrecorded fishing mortality due to discards and breaking of gear has formed a considerable proportion of the total mortality on this stock in recent years. It is stressed that this should be taken into account when setting the TAC.

Apart from the obvious gain in long-term yield, a reason for rebuilding the stock to its former high level may be its role in the ecosystem. Thus, there is an increasing concern that the depletion of the stock has disturbed the ecological balance in a large part of the Norwegian Sea and the Barents Sea."

Det er vanskelig å kvantifisere den uregistrerte fiske-dødeligheten på en udiskutabel måte. Fiskeridirektøren mangler grunnlag for å foreta slike beregninger.

I 1989 utgjorde avsetning for uregistrert fiskedødelighet 10% av fastsatt TAC.

For å ta hensyn til bestanden og bestandens betydning i økosystemet mener Fiskeridirektøren det må utvises forsiktighet ved fastsettelsen av TAC for 1990.

Med utgangspunkt i den alvorlige situasjon at ACFM ikke kan anbefale fiske på et biologisk grunnlag, ser en det som avgjørende at en gjennom avsetning for uregistrert dødelighet tar hensyn til bestanden. En finner det derfor ut fra en samlet vurdering riktig at en for 1990 som for 1989 følger ACFMs merknad og avsetter for uregistrert dødelighet, og at denne settes til samme størrelse i forhold til TAC som for 1989, dvs. 8.000 tonn.

Fiskeridirektøren foreslår at en for 1990 fastsetter TAC til 80.000 tonn og at det av totalkvoten avsettes et kvantum på 8.000 tonn for uregistrert fiskedødelighet. Videre er det avtalt et kvantum til USSR i 1990 på 12.000 tonn som kan tas i norsk økonomisk sone. Disponibel norsk totalkvote for 1990 er etter dette 60.000 tonn.

4. Hvilke fartøygrupper skal delta i fisket etter norsk vårgytende sild.

I 1989 kunne følgende fartøygrupper delta:

- Konesjonspliktige ringnotfartøy
- Kystfartøy, dvs. fartøy under 90 fot.
- Trålere med

- a) Industritråltillatelse
- b) loddetråltillatelse

I en situasjon med begrensede ressurser er det ressursmessig en fordel at fartøykapasiteten holdes på et lavest mulig nivå. Det bør derfor drøftes om de fartøygruppene som deltok i 1989 fremdeles bør delta i 1990 eller om en kan begrense deltakelsen i fisket etter norsk vårgytende sild enten ved å endre fordelingsnøkkelen mellom gruppene eller ved helt eller delvis å ta ut grupper eller deler av grupper som kan fiske på andre fiskeslag.

Utgangspunktet er at norsk totalkvote de nærmeste fire år vil være lav og muligens avtagende dersom gode rekrutterende årsklasser lar vente på seg. Utgangspunktet burde være at alle tre grupper må ta sin del av belastningen ved at totalkvoten reduseres.

Ad trålgruppen.

I 1989 kunne fartøy med nordsjøtråltillatelse og

loddetråltillatelse delta. Det var avsatt 4% av totalkvoten til trålerne. Nordsjøtråltillatelse omfatter i dag rett til å drive trålfiske etter sild, makrell, øyepål, tobis, m.v. syd for 64° 00' n.br. Ifølge konsesjonene er det ikke adgang til å fiske sild nord for 64° n.br., men en har ved tidligere års reguleringer knyttet adgangen til å delta i trålgruppen til selve tillatelsen, og ikke til tillatelsens geografiske begrensning i egenskap av nordsjøtråltillatelse. Den andre gruppen som fikk delta var fartøy med loddetrålkonsesjon.

I 1989 var det påmeldt 54 fartøy, hvor av 25 deltok. Trålgruppen kom inn i fisket etter norsk vårgytende sild ved et "benkeforslag" fra Fiskeridirektøren under Reguleringsrådets møte 5. og 6. desember 1983 med bakgrunn i en tilrådning fra Norges Fiskarlag. Trålgruppen ble i 1983 ansett å ha svak tilknytning til vintersildfisket i forhold til ringnotflåten. I første halvdel av 60-årene var det en del trålere i sildefiske, men de var få i forhold til ringnotflåten og uttaket lite.

Fiskeridirektøren foreslo i 1983 at dersom en skulle slippe inn andre grupper enn de "tradisjonelle" notfiskerne i fisket etter norsk vårgytende sild i 1984, skulle ringnotflåten være prioritert i relasjon til trålflåten. Trålflåten har fra 1984 hatt en gruppekvote på noen prosent av totalkvoten.

Årsakene til at trålgruppen kom inn i fisket var bl.a. at når ringotfartøyene fikk gå inn igjen i fisket etter norsk vårgytende sild i 1984, fant en det særlig hardt å utelukke trålerne. Fiskeridirektoratet understreket imidlertid at det ikke var noen juridisk nødvendighet at trålerne fikk tillatelse til å fiske norsk vårgytende sild. Spørsmålet om trålerne skulle være med eller ikke var et fiskeripolitisk spørsmål,- et fordelingsspørsmål.

Industrietrålflåtens adgang til å ta norsk vårgytende sild har vært begrenset til en lav prosentandel de år flåten har fått

delta, og interessen, selv hos de påmeldte, var de første årene begrenset.

Ad ringnot og kystfartøygruppen.

De to hovedgruppene ved fiske etter norsk vårgytende sild de senere år har vært ringnot- og kystfartøygruppen. De to gruppene har de seneste årene fått hhv. 43% og 53% av totalkvoten.

Det er grunn til å anta at fisket etter norsk vårgytende sild de nærmeste årene i stor utstrekning vil foregå i Nord-Norge, i det den sterke 1983-årsklassen overvintrer på fjordene i nordlige Nordland og i Sør-Troms.

Kystfartøygruppens mulighet til å fiske på andre fiskeslag er begrenset i og med bl.a. mindre mobilitet enn de havgående ringnotfartøyene. Nedgangen i fisket etter torsk rammer i særlig grad deler av kystfartøygruppen. For det første fordi kystfartøy i Nord-Norge fisker torsk, hvilket ringnotfartøyene ikke gjør. Dernest vil særlig de mindre fartøyene i kystfartøygruppen kunne rammes av innstramninger i torskefisket, fordi de kanskje ikke når opp i de antall tonn torsk som kreves for å få fartøykvote. Mange fartøy vil derfor bare få en maksimalkvote torsk avsatt for torskefiskere uten fartøykvote. For slike fartøy vil fiske etter norsk vårgytende sild være et nødvendig alternativ.

Når det gjelder ringnotflåten (105 fartøy) er dennes mulighet til å delta i fisket fastlagt i konsesjonsordningen. En reduksjon i ringnotflåtens kvote norsk vårgytende sild vil i dagens situasjon ikke kompenseres ved øket uttak av andre bestander. På den annen side har flere ringnotfartøy andre konsesjoner. Pr. november 1989 har en følgende fordeling på fartøy med ringnotkonsesjon og fartøy som i tillegg har andre tillatelser (jfr. vedlegg (./.)):

11 fartøy kun ringnottillatelse
58 fartøy loddetråltillatelse i tillegg
47 fartøy kolmuletillatelse i tillegg
13 fartøy vassildtråltillatelse i tillegg
13 fartøy reketråltillatelse i tillegg
11 fartøy nordsjøtråltillatelse i tillegg

I den samlede vurdering er det relevant å vektlegge de forskjellige grupperes mobilitet og derved mulighet til å delta i sildefisket samt gruppenes alternative fiskemuligheter. En vil også vise til at det kan være relevant å legge vekt på bosettingsmessige hensyn.

Nederfor vises konsekvensen av to ulike alternativer til fordeling av norsk totalkvote for gruppene kystfartøy (kystnot), trålere og ringotfartøy.

En bygger på at avsetningen til uregistrert fiskedødelighet settes til 8.000 tonn. Disponibel norsk kvote blir etter dette:

TAC:	80.000 tonn
Avsatt til uregistrert fiskedødelighet:	8.000 tonn
<u>Tildelt Sovjet:</u>	<u>12.000 tonn</u>
<u>Disponibel norsk kvote:</u>	<u>60.000 tonn</u>

Alternativ I.

Kvotenøkkelen fra tidligere år beholdes. Dette betyr at kystfartøy får 53% av kvoten, ringnot får 43%, mens trål får 4%. Dette gir følgende gruppekvoter:

<u>Fartøygruppe</u>	<u>Tildelt 1989</u>	<u>Tildelt 1990</u>	<u>Endring</u>
Kystfartøy	427.000 hl	342.000 hl	- 85.000 hl
Ringotfartøy	347.000 hl	277.000 hl	- 70.000 hl
Trål	32.000 hl	<u>26.000 hl</u>	- 6.000 hl

645.000 hl

Dersom de ringnotfartøy som er registrert pr. 1.11.89 melder seg på fisket (105) vil gjennomsnittlig fartøykvote være 2.640 hl. Faktoren vil bli 0,67 mot 0,80 for inneværende år.

Alternativ II.

Kvotenøkkelisen fra tidligere år endres. Kystfartøygruppen blir tildelt samme kvantum som for 1989, trål får beskåret sin gruppekvote tilsvarende nedgangen i norsk totalkvote, mens ringnot får resten. Dette medfører at kystfartøy får 66% av kvoten, ringnot 30% og trål 4% av kvoten:

<u>Fartøygruppe</u>	<u>Tildelt 1989</u>	<u>Tildelt 1990</u>	<u>Endring</u>
Kystfartøy	427.000 hl	427.000 hl	- 0 hl
Ringnotfartøy	347.000 hl	192.000 hl	- 155.000 hl
Trål	32.000 hl	<u>26.000 hl</u>	- 6.000 hl
		<u>645.000 hl</u>	

Med samme deltakelse fra ringnotflåten som nevnt over, vil gjennomsnittlig fartøykvote for denne gruppen bli 1.830 hl. Faktoren vil bli 0,47 mot 0,80 for inneværende år.

Fiskeridirektøren ber om reguleringsrådet vurdering av de fremlagte alternativer til fordeling i 1990.

5. Ringnot.

I 1989 hadde en følgende deltakelseskriterier:

- Ringnotkonsesjon.
- Påmelding til vedkommende salgslag.

Fiskeridirektøren foreslår:

- At en har de samme deltakelseskriterier i 1990 som i 1989.

- Kvotenøkkel.

Fiskeridirektøren foreslår:

- At gruppekvoten fordeles etter samme nøkkel som for fisket etter nordsjøsild.

6. Kystfartøy.

- Deltakelseskriterier.

I 1989 hadde en følgende deltakelseskriterier for kystfartøy:

- a) Vedkommende fisker må stå på blad B fiskermantallet.

Personer som hadde kystnottillatelse, ekstraordinær landnottillatelse i 1985 eller som deltok i fisket etter norsk vårgytende sild på "Kystfiskekvoten" kan delta i fisket selv om de står på blad A.

- b) Vedkommende må eie fartøyet som benyttes.
- c) Fartøyet må være fiskeriregistrert og under 90 fot l.l. Fartøy mellom 90 og 110 for l.l. som hadde tillatelse til å delta i fisket etter norsk vårgytende sild i 1985, kan likevel delta i 1989.
- d) Fartøyet må være egnet til, bemannet og utstyrt for å drive fiske etter norsk vårgytende sild med snurpenot, landnot, snurrevad eller garn.
- e) Fartøyet må ikke ha ringnotkonsesjon.
- f) Fartøyet må være påmeldt til vedkommende salgslag.

Det er de senere år blitt alminnelig med andre eierformer enn

eneeier eller partrederi, også i kystfartøygruppen. I reguleringsrådsmøte i desember 1988 var det enighet om at vedkommende fisker som står på blad B må være eier eller deleier av fartøy, enten fartøyet eies gjennom aksjeselskap, kommandittselskap eller gjennom partrederi.

I løpet av 1989 har en støtt på tilfeller der skipper på konsesjonspliktig ringotfartøy har tatt ny kvote med eget fartøy i kystfartøygruppen etterpå. Fiskeridirektøren mener at ansvarshavende skipper bare kan fiske norsk vårgytende sild som skipper 1, -en-, gang, uavhengig av gruppe.

Fiskeridirektøren foreslår at ansvarshavende om bord som har påbegynt fiske i én gruppe, ikke kan ta ny kvote som skipper på fartøy i annen gruppe.

For øvrig vil en minne om at Reguleringsrådet både i 1986, 1987 og i 1988 sa seg enig i et forbud mot leie av fartøy, derunder erstatningsfartøy ved havari.

Fiskeridirektøren vil foreslå at en opprettholder kravet om at vedkommende fisker fortsatt må være eier/medeier i det fartøy som benyttes.

Fiskeridirektøren foreslår at en også ellers har de samme deltakelseskriterier i 1990 som i 1989.

I 1989 ble kvoten fordelt på deltakende fartøy med maksimalkvote etter en skala som relaterte seg til fartøyets lengde. Enhetskvoten var satt til 135 hl, hvilket medførte at største kystfartøy hadde større kvote (2.835 hl) enn den laveste kvote for konsesjonspliktig ringnotfartøy (1680 hl).

Fiskeridirektøren foreslår at:

- Kystfartøygruppens maksimalkvote for fisket i 1990 fastsettes etter samme skala som i 1989.

Kvotekapasiteten i kystfartøygruppen overstiger gruppekvoten med mellom 50% og 100% forutsatt at alle fartøy tar sin kvote. Dette betyr at det ikke er grunnlag for noe fartøykvotesystem der det enkelte godkjente fartøy har "sin" kvote.

Den maksimalkvote som fastsettes må gi rom for et rimelig utbytte for fartøy som går i fiske etter sild som viktig delbeskjeftigelse eller som en hovedbeskjeftigelse i vedkommendes fiskeri.

Fiskeridirektøren foreslår at enhetskvoten settes til 135 hl. (Høyeste maksimalkvote vil da bli 2.835 hl).

7. Trålerne.

Når det gjelder deltakelseskriterier vises til drøftelse om deltagelse ovenfor. I 1989 kunne fartøy med nordsjøtråltillatelse (industri-trål-) og loddetråltillatelse delta. Fisket ble stoppet 27.1.89 da gruppekvoten var tatt.

Fiskeridirektøren foreslår at en i 1990 har samme deltakelseskriterier som i 1989 (loddtrål- og/eller nordsjøtråltillatelse).

Kvote.

I 1989 ble trålerne tildelt en gruppekvote på 32.000 hl, og det ble fastsatt en maksimalkvote for trålerne tilsvarende kvote for de minste konsesjonspliktige ringnotfartøy.

Sør-Norges Trålerlag har ved brev av 25.11.89 om fordeling av trålernes gruppekvote bl.a. uttalt følgende:

"På bakgrunn av det som er anført under generelle merknader ovenfor, mener styret det må være grunnlag for å kreve 6.000 tonn til nordsjøtrålerne for 1990."

Styret mener videre at fartøykvoten må settes til 1.600 hl. Etter kunngjøring og påmelding innen en bestemt frist, må det foretas loddtrekning blant de påmeldte i samsvar med tidligere års praksis. Det enkelte fartøy som er uttrukket må selv kunne velge hva tid fangsten skal tas innenfor tidsrommet 01.01.-01.07.90 slik at det blir opp til hver enkelt å gjøre mest mulig ut av systemet etter eget valg.

Dersom fartøykvoten ikke er tatt innen 01.07., må det foretas ny loddtrekning bland de som meldte seg på og ikke ble uttrukket første gang. Også nå må det gjelde en fartøykvote på 1.600 hl som må tas innen utgangen av 1990".

Sør-Norges Trålerlag opplyser at slik kunngjøring og loddtrekning m.v. etter tidligere praksis har vært foretatt av Noregs Sildesalslag (nå Norges Sildesalgslag).

Fiskeridirektøren foreslår:

- At det fastsettes fartøykvote for trålerne på 1.600 hl.Deltakelse 1. halvår skjer etter kunngjøring, påmelding og loddtrekning av Norges Sildesalgslag. Dersom fartøyets kvote ikke er tatt 30.06.90, foretas ny trekning for påmeldte som ikke ble trukket første gang.

8. Konsumspørsmålet.

Norges Sildesalgslag uttaler i telefax av 29.11.89:

"Deres spørsmål om forventet omsetning for 1990 er vanskelig å ta stilling til, men ut fra inneværende års erfaring vil vi anta at 900-950.000 hl vil være mulig å omsette til konsum."

Dette betyr at Norges Sildesalgslag kan forventes å omsette hele kvoten til konsum i 1990.

Det har høsten 1989 vært reist spørsmål om ikke Fiskeridirektøren kunne gi dispensasjon for at et "bestemt overløpskvantum" kunne leveres til mel og olje fordi en i perioder har hatt få interesserte kjøpere, særlig i Nord-Norge. Fiskeridirektoratet mener at en i det lengste bør holde på konsumkravet, idet dette tildels kan ha innvirkning på spredning av fisket. En fastholder derfor at mulige dispensasjoner bare bør gis når det gjelder enkeltfangster som ikke kan omsettes. Det å tillate et oppmalingsfiske for å få fart på omsetningen ville bety at en la vekt på dispensasjonshensyn som ligger på siden av eller faller utenfor det formål som ligger til grunn for Fiskeridirektørens fullmakt.

Fiskeridirektøren vil foreslå:

- At det i 1989, som i 1988, settes konsumkrav med adgang for Fiskeridirektøren til å dispensere.

9. Den sørlige grensen for fisket etter norsk vårgytende sild. Forbud mot fiske etter sild sør for N 62°.

Som nevnt ovenfor var sørlig grense for fisket etter norsk vårgytende sild innenfor grunnlinjen satt til N 61° fra 1. januar til og med 15. mai 1989.

For å unngå faren for uriktig statistikkføring, innmelding av norsk vårgytende sild som annen sild osv. har en de senere år i tillegg hatt forbud mot fiske etter sild mellom grunnlinjen og 12 n. mil fra N 60° 30' til N 62°.

I Reguleringsrådet 20. og 21. september 1989 vedrørende en del prinsipielle spørsmål om fiske i 1990 var det enighet om forbud mot fiske etter sild med not og trål innenfor 12 n. mil fra N 60° 30' (N 61°) til en rett linje mellom Lindesnes fyr

og Hanstholmen fyr fra januar og frem til silda har forlatt gytefeltene i området.

Videre var det enighet om forbud mot å fiske norsk vårgytende sild i ICES' statistikkområde IVa, IVb samt et området i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linjer mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr.

Havforskningsinstituttet har ved brev av 29.11.89 uttalt:

"Som kjent ble det observert gyting av Norsk vårgytende sild utenfor Karmøy i 1989. Det kan ikke utelukkes at dette vil gjenta seg også i 1990. Det forventes videre at gyting vil foregå i de samme områder som i 1989 med hovedgyting fra Olderveggen i syd til Sklinna i nord.

Det er ikke fare for innblanding av nordsjøsild i gyteområdene til norsk vårgytende sild i årets fem første måneder."

Videre heter det i telefax av 05.12.89:

"Når det gjelder en eventuell beskyttelsessone langs Vestlandskysten foreslår instituttet at vestgrensen av denne blir satt til 40 nautiske mil (Ref. diskusjon i Reguleringsrådet i september)."

Det vises også til Havforskningsinstituttets (././.) brev av 29.8.89 der instituttet gjør rede for bestanden og vernetiltak som bør iverksettes kommende år.

Fiskeridirektøren vil forslå at:

- Fiske i området innenfor grunnlinjen fra Klovningen (61° 56' N) til 61° N omfattes av reguleringsbestemmelsene for norsk vårgytende sild fra 1. januar til og med 15. mai 1990. Fra 16. mai 1990 vil fisket i dette området bli regulert etter reglene om nordsjøsildfisket.

- Den gjeldende størrelsesbegrensning på 90 fot skal fortsatt gjelde i dette området.
- Forbudet mot å fiske sild i området fra 62° N til 60° 30' N fra grunnlinjene og ut til 12 n. mil opprettholdes.

Fiskeridirektøren vil videre foreslå:

- Et forbud mot fiske etter sild med not og trål innenfor 40 n. mil fra N 60° 30' (N 61°) til en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr fra januar og frem til silda har forlatt gytefeltene i området.
- Et forbud mot å fiske norsk vårqytende sild i ICES' statistikk område IVa, IVb samt et område i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr.

10. Sperring av områder.

Havforskningsinstituttet har i brevet av 29.11.89 uttalt:

"Når det gjelder sperring av områder har F/F "Michael Sars" i november 1989 registrert store overvintringskonsentrasjoner av sild (hovedsakelig 1983-årsklassen) i følgende områder:

Ofofjord
Tysfjord
Gullesfjord
Astafjord m/Gratangen og Lavangen

Et sildefiske, utført med mange enheter og fangstoperasjoner og liten kvote pr. enhet, må unngås i de overnevnte fjordområder. Det vil under fangst- og låssettingsoperasjonene kunne oppstå situasjoner som vil

kunne medføre tilleggsdødelighet på sildebestanden. Sperring av de overnevnte områder bør gjelde fram til midten av februar 1990. Da regner en med at silda har vandret ut fra overvintringsområdene og til gytefeltene.

Overvintrende sild i langt mindre konsentrasjoner enn i de overnevnte fjordområdene ble registrert i følgende områder:

Auresundet (Mjosund ble ikke undersøkt)
Vinjefjord
Sigerfjord, Vesterålen
Sagfjord, Nordland
Vågsfjord, Nordland

Et eventuelt fiske i disse områdene bør foregå under nøye kontroll. Lokalt (f.eks. i den innerste del av Vinjefjorden) kan det være svært tette konsentrasjoner. Det er også blitt registrert sild ved Smøla og Hitra. Prøver av denne silda viser at dette er 1987 - årsklassen, som i hovedsak blir kjønnsmoden vinteren 1990.

I følgende tidligere overvintringsområder ble det i november 1989 registrert lite eller ingen sild:

Gjerdsvika
Øyhellesund
Austnesfjorden
Øksfjord, Lofoten
Sørfjord, Gildeskål
Beiarfjord
Sørfolla
Nordfolla
Sørreisa
Gissund"

Det vises også til vedlagte (./../) brev av 29.8.89 der Havforskningsinstituttet gjør rede for vernetiltak som bør iverksettes kommende år.

Fiskeridirektøren foreslår:

at Ofotfjorden og Tysfjorden i Nordland fylke og Gullfjorden og Astafjorden m/Gratangen og Lavangen i Troms fylke sperres før alt fiske til 15. februar 1990. Fra 16. februar 1990 kan det vurderes puljevis innsegling på fjordene i Sør-Troms såfremt det kan iverksettes nødvendige kontrolltiltak.

Fiskeridirektøren foreslår videre at Sagfjorden, Vågsfjorden og Sigerfjorden i Nordland stenges for alt fiske. Det kan vurderes å gi adgang til puljevis innsegling såfremt det kan iverksettes tilstrekkelige kontrolltiltak.

Videre foreslår Fiskeridirektøren at de tradisjonelle overvintringsområdene i Møre og Romsdal blir sperret som tidligere år, med adgang til puljevis innsegling med landnot/garn i Aursundet, snurpenotfiske i Vinjefjorden og garnfiske innerst i Vinjefjorden.

11. Dagforbud.

I Reguleringsrådsmøte 20. og 21. september 1989 var det enighet om at en også for 1990 skulle ha forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen med not i gyteperioden.

Fiskeridirektøren opplyste i september 1989 at spørsmålet for ordens skyld ville bli fremmet for Reguleringsrådet i desembermøtet.

Fiskeridirektøren foreslår at en har forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen med not i gyteperioden i 1990, slik en hadde det i 1989.

12. Nattforbud i trålfisket.

Trålfisket i januar 1989 medførte store brukstap i Nordland i januar for de som driftet med faststående redskap.

Nordland Fylkes Fiskarlag har ved brev av 24.1.89 (./.) til Norges Fiskarlag funnet det rimelig at det blir innført nattforbud for fiske etter sild med trål. Norges Fiskarlag har ved telefax av 26.1.89 (./.) videresendt henvendelsen til Fiskeridirektoratet, i det fiskarlaget under henvisning til Landsstyrevedtak påpeker at det kan være behov for klare regler for trålfisket i områder hvor det kan stå faststående redskaper.

Fiskeridirektoratets kontrollverk, Distrikt Nordland har ved brev av 26.1.89 (./.) bekreftet brukstapene og støtter Nordland Fylkes Fiskarlags forslag til nattforbud.

Også Oppsynssjefen i Lofotfisket og Fiskerisjefen i Nordland tiltrer ved brev av hhv. 17.2.89 og 20.2.89 (././.). Nordland Fylkes Fiskarlags forslag om alminnelig nattforbud mot tråling etter norsk vårgytende sild.

Fiskeridirektøren har registrert at mens det tidligere år tok lang tid før trålkvoten ble tatt, har trålkvoten de to seneste år vært oppfisket på under 40 dager. Det er fastsatt konsumkrav til fisket etter norsk vårgytende sild, og tråling som fangstform er ansett som gunstig for råstoffkvaliteten på fangsten.

Fisket etter sild med trål utgjør en liten del av totalkvoten, og i og med at trålfisket i år kun tok 27 dager, kan en ikke se at trålerne berøves reelle fiskemuligheter dersom trålingen må henlegges til dagtid i vinterhalvåret.

Fiskeridirektøren foreslår et forbud mot tråling etter norsk vårgytende sild i Nordland fra 1. oktober til 30. april.

13. Åpningstider.

Fiskeridirektøren foreslår:

- At fisket etter norsk vårgytende sild i 1990 åpnes i begynnelsen av januar.
- Fiskeridirektøren stopper fisket når de respektive gruppekvoter eller totalkvoten er beregnet oppfisket.

14. Kontroll av fartøy.

Fiskeridirektøren foreslår:

- At kontrollen med at fartøyene er utrustet og egnet for fisket gjennomføres også i 1990 og at fartøy skal være godkjent før fisket påbegynnes.

15. Samfiske.

Fiskeridepartementet fastsatte 22.7.89 hjemmel for å tillate samfiske som en prøveordning, og prøveordningen ble iverksatt 17.7.89.

Fiskeridirektøren foreslår at prøveordning med samfiske i kystfartøygruppen fortsetter for fartøyer egnet, utrustet og bemannet for fiske etter norsk vårgytende sild i kystfartøygruppen.

Snurpenot/landnot.

Det har vært et tilbakevendende problem både for fisker og Kontrollverk at not med wire, ringer og haneføtter skal brukes til annet fiske enn snurpenotfiske. Fiske etter sild med snurpenot har erfaringsmessig medført betydelig risiko for sprenging, neddreping osv. og fordi snurpenøtene kan være store og kastene derved risikofylte, har en i enkelte fjordområder hatt havdeling mellom snurpenot og landnot ut fra forskjellige hensyn, bl.a. at landnot kan være mer skånsomt og

slite mindre på silda.

Når områder sperres er det fordi en på slike steder har et kvalifisert behov for å unngå neddreping og slitasje på gytebestanden o.l. I slike områder vil det være et særlig behov for at redskap brukes i samsvar med forutsetningene og at Fiskeridirektoratet kan kontrollere og håndheve bruken dersom det tillates puljevis innsegling. Det vil da være behov for å kreve at wire trekkes ut, ringer bindes opp eller haneføttene skjæres av slik at faren for å bruke nota i strid med innseglingsforutsetningene reduseres.

Fiskeridirektøren foreslår at det gis adgang til å definere landnoten som redskap i forskrift med bestemmelse om mulig puljevis innsegling i sperrede områder for fartøy godkjent for fiske med landnot.

16. Overføring av fangst.

Etter gjeldende forskrifter er overføring av fangst tillatt dersom mottakerfartøyet er på feltet og er utrustet for å fiske på angjeldende tidspunkt. Vedkommende fisker må fylle vilkårene for å kunne delta i fisket. Tillatelse til overføring må innhentes fra Fiskeridirektoratets kontrollverk.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme ordning i 1990.

17. Slipping av fangst.

I henhold til gjeldende forskrifter om utøvelse og kontroll kan det enkelte fartøy ikke fange og låssette større fangster enn det som anses nødvendig for å fylle fartøyets fastsatte kvote.

Dersom det er misforhold mellom det kvantum som er fanget/låssatt og angjeldende fartøys kvote, forutsettes at ansvarshavende slipper den overskytende del av fangsten.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme ordning i 1990, derunder at politi/kontrollverk kan slippe den overskytende del av fangsten såfremt ansvarshavende ikke selv etterkommer påbudet.

18. Et fartøy én kvote.

I 1989 har en hatt bestemmelse om at det enkelte fartøy bare kunne ha kvote i en av fartøygruppene. Den enkelte fisker kunne bare ta én kvote. Når det gjelder ansvarshavende fiskers deltakelse i flere grupper, vises til forslag ovenfor.

Fartøyer som oppfylte vilkårene for å delta i flere grupper, f.eks. fartøy som både hadde industritråltillatelse og fylte vilkårene for deltakelse i kystfartøygruppen, kunne velge hvilken gruppe de ville delta i. Men dersom et fartøy hadde levert fangst i en gruppe, tillot en ikke at fartøyet skiftet over til annen gruppe senere.

Når det gjelder spørsmålet om hvilket redskap fartøyet skal ta kvote med har en praktisert den regel at fartøy må benytte det redskap som det har fått kvote i henhold til. Dvs. at fartøy med industritråltillatelse som deltar i sildefisket i henhold til sin trålkonsesjon også må fiske kvoten med trål.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme ordning i 1990 som i 1989.

19. Bifangst.

Utviklingen i torskebestanden siste år har medført større oppmerksomhet omkring problemet med ulovlig torskefangster i fisket etter norsk vårgytende sild med snurrevad og not. I og med at det i utgangspunktet er forbudt å fiske torsk, er det også forbudt å få torsk som bifangst i annet fiske. Dertil er det, ifølge § 14 i forskrift om maskevidde, bifangst,

fredningstid og minstemål m.v. ved fangst etter fisk og sild, forbud å fiske torsk med not nord for N 61°. Det er imidlertid behov for en positiv forskriftsbestemmelse om forbud mot bifangst av torsk ved fiske etter sild.

En kan også forby fisket i visse områder med hjemmel i forskrift om stenging av kyst- og fjordområder for fartøy over 90 fot. Bestemmelsen er ikke blitt benyttet.

For øvrig vises til vedlagte (./.) brev av 27.11.89 til Norges Fiskerilag.

Fiskeridirektøren foreslår forbud mot å ha bifangst av torsk ved fiske etter norsk vårgytende sild med not og snurrevad.

20. Fritidsfiske.

I henhold til gjeldende forskrifter kan det drives fiske med snøre og med inntil ett garn til eget forbruk.

Fiskeridirektøren har i 1989 sett det slik at fritidsfiske er den fjerde gruppe som har tillatelse til å delta i fisket etter sild. Fritidsfiske har derfor måttet innordne seg de gjeldende bestemmelser så langt det passer, det gjelder sperrede ormåder, puljevis innsegling o.l. Dette fordi fritidsfiske ikke skal være en gruppe som er overordnet de reguleringer som gjelder de deltakende grupper for øvrig.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme bestemmelse i 1990.

21. Agnfiske.

Det har i 1989 som tidligere år vært adgang til å fiske sild innenfor grunnlinjene med faststående garn til eget forbruk av agn.

Fiskeridirektøren foreslår at en har samme adgang til å fiske

sild innenfor grunnlinjene med faststående garn til eget forbruk av agn i 1990."

3. Totalkvote

Olsen viste til forslaget at en for 1990 fastsetter TAC til 80.000 tonn og at det av totalkvoten avsettes et kvantum på 8.000 tonn for uregistrert fiskedødelig.

Strand viste til møte i sjøgrenseutvalget og mente at en der hadde lagt til grunn at det ikke skulle gjøres fradrag for uregistrert fiskedødelighet.

Olsen sa det hadde vært ulike oppfatninger om spørsmålet i sjøgrenseutvalget. Vi har foreslått 10% fradrag som i 1989. Basert på biologisk grunnlag går tilrådingen fra ACFM egentlig ut på 0- fisk i 1990,

Bakkevik foreslo at TAC ble fastsatt til 80.000 tonn, uten avsetning for uregistrert utkast. Han begrunnet dette med å vise til de tiltak som var gjennomført, og tiltak som var foreslått i saksdokumentene for å forhindre neddreping av sild på feltet.

Olsen svarte at uregistrert fiskedødelighet ikke bare innbefattet neddreping på feltet, men også eventuell svart omsetning, dvs. alt som ikke kommer i den offisielle fangststatistikk.

Wold mente at dersom en ikke tok hensyn ved kvotefastsettelsen til uregistrert neddreping, måtte en skjerpe kontrollen med fisket vesentlig.

Henriksen mente en måtte ha klart for seg hva en legger i begrepet uregistrert neddreping. Norges Fiskarlag knytter begrepet til den alminnelige neddreping i fisket. Han spurte

om har oppfattet Fiskeridirektøren riktig at uregistrert fiskedødelighet også skal dekke eventuell "svart omsetning".

Olsen sa at med avsetning for uregistrert fiskedødelighet skal en møte det kvantum som ikke kommer inn og blir registrert i den offisielle fangststatistikk som går til ACFM og som skal danne grunnlag for deres arbeid. Han ville imidlertid ikke påstå at det foregikk svart omsetning.

Johnson sa at sildebestanden er svak. ACFM foreslår at det ikke fiskes norsk vårgytende sild. Dersom vi foreslår et fiske, så er det all grunn til å være forsiktig og avsette en bufferkvote på 10%.

Fladmark sa at han ikke var prinsipielt imot en avsetning, men viste til at også andre nasjoner nødvendigvis har uregistrert fiskedødelighet.

Olsen sa til at norsk vårgytende sild er en bestand hvor det i utgangspunkt er Norge som fastsetter TAC.

Andersen viste til at det var foretatt avsetning for uregistrert fiskedødelighet tidligere, i sin tid også for trålfiske etter norsk arktisk torsk.

Fiskeridirektørens forslag om å avsette et kvantum på 8.000 tonn for uregistrert fiskedødelighet fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Andersen, Nakken og Johnson). De øvrige 5 representanter (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander og Wold) stemte for Bakkeviks forslag om ikke å foreta slik avsetning. For øvrig var det enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til totalkvote.

4. Hvilke fartøygrupper skal delta i fiske etter norsk vårgytende sild - fordelingsnøkkel.

Olsen viste til saksfremstillingen under punkt 4, og inviterte

Reguleringsrådet til å komme med forslag til fordeling mellom fartøygruppene i 1990.

Leine foreslo en gruppefordeling i tråd med Landsstyrets forslag til fordeling :

- 64% til kystfartøygruppen
- 32% til konsesjonspliktige ringnotfartøy
- 4% til trålerne.

Bjørklund foreslo at en la til grunn Fiskeridirektørens alternativ I som var en videreføring av kvotenøkkel fra tidligere år med slik fordeling:

- 53% til kystfartøygruppen
- 43% til konsesjonspliktige ringnot fartøy
- 4% til trålerne.

Ved avstemning fikk Leines forslag 9 stemmer (Olsen, Rasmussen, Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander, Wold, Nakken og Johnson). De øvrige 4 reresentnter stemte for Bjørklunds forslag (Bjørklund, Fladmark, Bolstad og Andersen).

5. Ringnot.

Det var enighet i Reguleringsrådet om å ha de samme deltagelseskriteriene i ringnotfisket i 1990 som i 1989. Videre var det enighet om at gruppekvoten fordeles etter samme nøkkel som for fisket etter nordsjøsild.

6. Kystfartøy.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til deltagelseskriterier i 1990 for fartøy i kystfartøygruppen.

Det var enighet om at kystfartøygruppens maksimalkvote for fisket i 1990 fastsettes etter samme skala som i 1989. Videre var det enighet om at enhetskvoten settes til 135 hl.

7. Trålerne.

Det var enighet om en i 1990 har samme deltakelseskriterier som i 1989 (loddetrål- og/eller nordsjøtråltillatelse).

Det var videre enighet om at det fastsettes fartøyskvote for trålerne på 1.200 hl. Deltakelse 1. halvår skjer etter kunngjøring, påmelding og loddtrekning av Norges Sildesalgslag. Dersom fartøyets kvote ikke er tatt 30.06.1990 foretas ny trekning for påmeldte som ikke ble trukket første gang.

8. Konsumspørsmålet.

Krane spurte om konsumbegrepet også gjelder levering til utenlandske fartøy.

Olsen svarte at slik levering er konsumlevering.

Krane sa at det i en avveining mellom tillatelse til levering til utenlandske oppkjøpere og tillatelse til levering til norsk melindustri (fôr og oppdrett) burde hensyn til sistnevnte anvendelse gå foran.

Leine sa at det i 1989 ikke var landet norsk vårgytende sild til utenlandske skip, med unntak av noen få landinger til utenlandske fabrikkskip. Han mente vi måtte holde på konsumkravet, særlig med den lave kvote som nå hadde vært. Silden blir tilbudt norske kjøpere før en tar inn utenlandske fabrikkskip.

Olsen viste til at landing til utenlandske fabrikkskip måtte ha tillatelse fra Fiskeridepartementet, og at departementet gjennom dette førte kontroll.

Leine sa det var skremmende at en kjøpergruppe skulle

utelukkes. Vi må finne ordninger for å ivareta norsk melindustri fremfor utenlandsk oppkjøp. Salgslagene foretar i sine disposisjoner ikke et samfunnsøkonomisk regnskap. Dette er da heller ikke salgslagenes, men departementets jobb.

Bolstad viste til at landing til utenlandske fartøy tildels var kombinert med vilkår om å kjøpe norske varer. Sovjet har imidlertid ikke godtatt slike vilkår som betingelse for oppkjøp. Ofte ser vi at denne silden havner på markeder som vi konkurrerer med.

Leine sa at salgslaget måtte ta hensyn til fiskernes ønske om å oppnå høyest mulig pris for silden og primært låg levering til konsum høyere i pris enn levering til mel.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at det i 1990 som i 1989 settes konsumkrav med adgang for Fiskeridirektøren til å dispensere.

9. Den sørlige grense for fisket etter norsk vårgytende sild. Forbud mot fiske etter sild sør for N 62°.

Det var enighet i Reguleringsrådet om følgende forslag:

- Fiske i området innenfor grunnlinjen fra Klovningen (61° 56' N) til 61° N omfattes av reguleringsbestemmelsene for norsk vårgytende sild fra 1. januar til og med 15. mai 1990. Fra 16. mai 1990 vil fisket i dette området bli regulert etter reglene om nordsjøsildefisket.
- Den gjeldende størrelsesbegrensning på 90 tonn skal fortsatt gjelde i dette området.
- Forbudet mot å fiske sild i området fra 62° N til 60° 30' N fra grunnlinjene og ut til 12 n. mil opprettholdes.
- Et forbud mot fiske etter sild med not og trål innenfor

40 n. mil i området fra N 62° avgrenses i sør av fylkesgrensen mellom Rogaland og Vest-Agder og i øst langs grensen som foreslått av Samarbeidsrådet for de sørnorske faglagene. Forbudet gjelder fra januar og frem til silda har forlatt gytefeltene i området.

- Et forbud mot å fiske norsk vårgytende sild i ICES statistikkområde IVA, IVb samt et område i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr.

10. Sperring av områder.

Olsen viste til forslaget om sperring av områder.

Wold sa at de fjordområder som er foreslått sperret er de beste sildefjordene. Med disse sperringene kan vi ikke utøve sildefisket. Han foreslo at Ofotfjorden i Nordland og Astafjorden i Troms ble unntatt fra Fiskeridirektørens 1. sperreforslag.

Leine støttet Wold og foreslo at Vågsfjorden i Troms og Sigerfjorden i Nordland ble unntatt fra Fiskeridirektørens 2. sperreforslag.

Fiskeridirektørens forslag: Ofotfjorden og Tysfjorden i Nordland fylke og Gullfjorden og Astafjorden m/ Gratangen og Lavangen i Troms fylke sperres for alt fiske til 15. februar 1990. Fra 16. februar 1990 kan det vurderes puljevis innsegling på fjordene i Sør-Troms såfremt det kan iverksettes nødvendige kontrolltiltak. Forslaget fikk 8 stemmer (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Andersen, Nakken og Johnson). De øvrige 5 representanter (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander og Wold) stemte for Wolds forslag om å unnta Ofotfjorden og Astafjorden.,

Fiskeridirektøren foreslo videre at Sagfjorden, Vågsfjorden i

Troms og Sigerfjorden i Nordland stenges for alt fiske. Det kan vurderes å gi adgang til puljevis innsegling såfremt det kan iverksettes tilstrekkelige kontrolltiltak. Forslaget fikk 5 stemmer (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Nakken og Jonson. De øvrige 8 representanter (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander, Wold, Fladmark, Bolstad og Andersen) stemt for Leines forslag om å unnta Vågsfjorden og Sigerfjorden.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at de tradisjonelle overvintringsområdene i Møre og Romsdal blir sperret som tidligere år, med adgang til puljevis innsegling med landot/garn i Aursundet, snurpenotfiske i Vinjefjorden og garnfiske innerst i Vinjefjorden.

11. Dagforbud.

Olsen viste til forslaget om forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen med not i gyteperioden i 1990, slik en hadde det i 1989.

Bakkevik viste til vedtaket i landsstyret om at fartøy med grunnere nøter enn 30 favner ble unntatt fra et eventuelt dagforbud.

Olsen sa at et slikt unntak ville bli svært vanskelig å kontrollere og frarådte et slikt unntak på dette grunnlag. Med de lave kvoter en har vil et dagforbud ikke forhindre at fartøykvotene blir tatt.

Bakkevik sa han såg kontrollproblemene, men at disse ikke var større en kontroll med den innførte garnbegrensningen i torskefiskene.

Det var enighet i Reguleringsrådet om et generelt forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild om dagen med not i gyteperioden i 1990.

Bakkeviks forslag om at fartøy med grunnere nøter enn 30 favner ble unntatt fra forbudet fikk 6 stemmer (Johansen, Bakkevik, Leine, Arctander, Wold og Bolstad). De øvrige 6 representanter stemte mot forslaget (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Andersen, Nakken og Jonson). Forslaget falt dermed med Fiskeridirektørens dobbeltstemme. Representanten Fladmark var ikke til stede under avstemmingen.

12. Nattforbud i trålfisket.

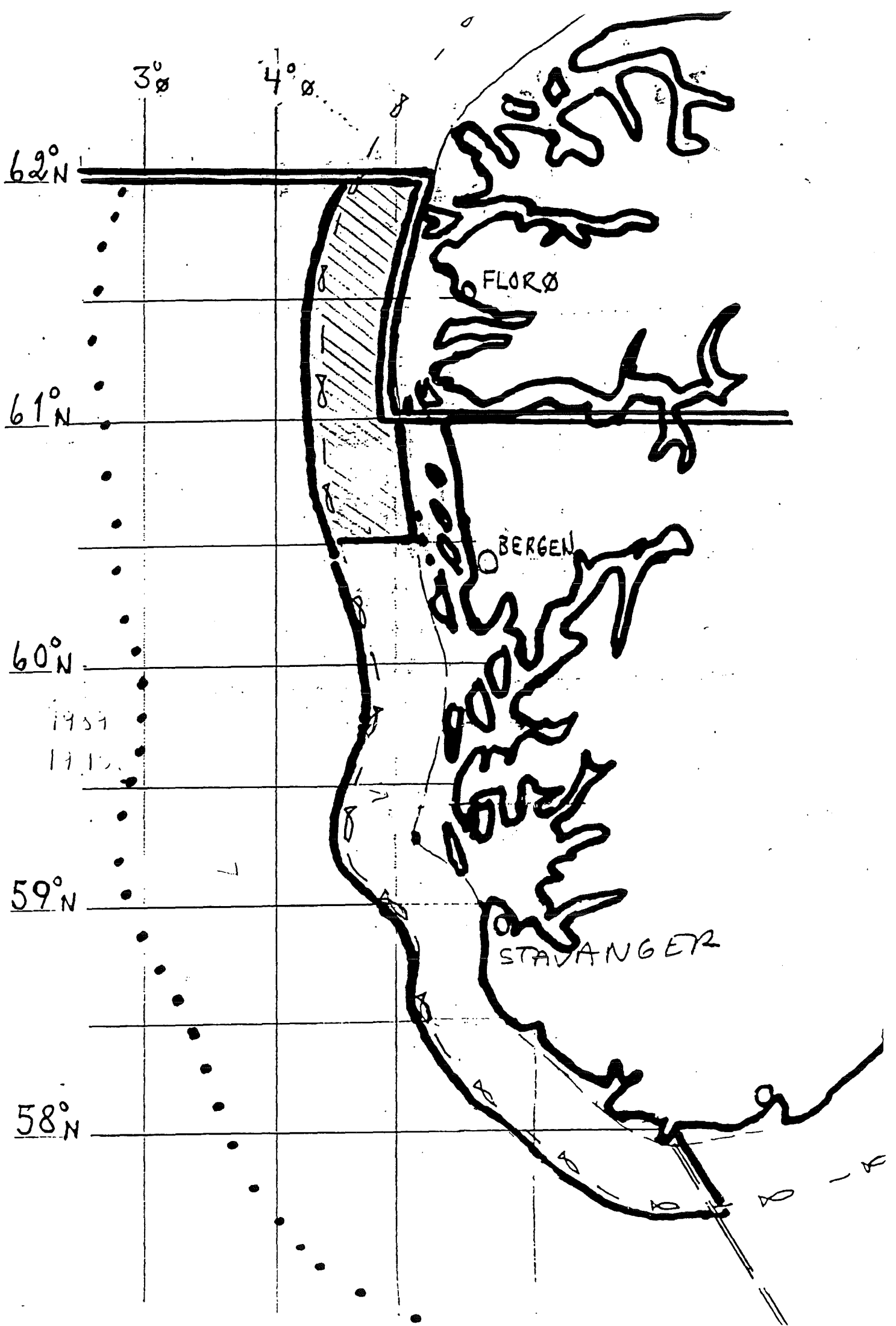
Det var enighet i Reguleringsrådet om forbud mot tråling om natten etter norsk vårgytende sild i Nordland fra 1. oktober til 30. april.

Saksdokumentenes punkt 13-21

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag til regulering angitt i saksdokumentene punktene 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21. Forslaget under saksdokumentene punkt 19 om forbud mot å ha bifangst av torsk ved fiske etter norsk vårgytende sild med not og snurrevad ble utsatt i påvente av høringsuttalelse fra Norges Fiskarlag.

13. Refordeling.

Det var videre enighet i Reguleringsrådet for Leines forslag om at ringotfartøy som ikke hadde startet fisket innen 15. november mistet adgangen til å delta.

7/11/89

14:18

HAVFORSKNINGSINSTITUTET I BERGEN

NO. 884

P001/002

Kopi f-ell. avd
A 41
A 10
Plasse

1
E

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N

FISKERIDIREKTORATET
09931 17.NOV 89

BERGEN, 17. nov. 1989
SENTRALBORD 32 77 00

J. NR. 89/181/48 ON/jp
I ØLE OPPGITT VED SVAR

Önt ut/445

Fiskeridirektøren

Her

Tele- fax	Til/To	<u>Fiskeridirektøren</u>
	Fra/From	<u>Nakken</u>
	Dato/Date	<u>17/11-89</u> Ant. sider/No. of pages <u>2</u>
	Post-# Kontorformulær	3M/Best. nr. 7669

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÄRGYTENDE SILD I 1990.

Deres Utg/89 ES/TBR 17.11.89 Forespørsel om utvikling av gytebestanden.

././ Vedlagte figur viser framskrivning av gytebestanden til 1994 under ulike beskatningsstrategier. En beskatning i området $F=0.00$ til $F=0.05$ vil medføre at gytebestanden vil ligge i området mellom linjene for fangst = 0 og fangst = 100 tusen tonn.

Figuren er tatt fra ICES sin arbeidsgrupperapport høsten 1989.

Med hilsen

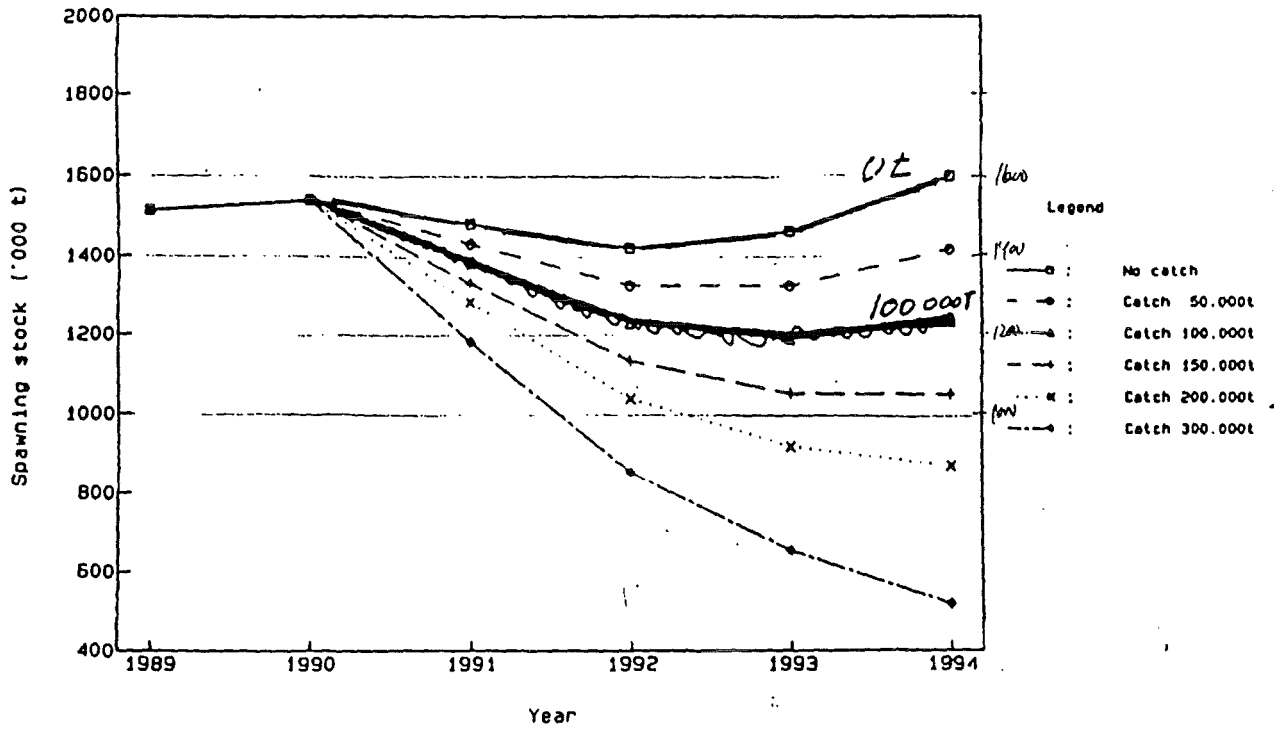
Odd Nakken

Odd Nakken

Kopi: Avd. Pel. nord

Fig. 3.2

Norwegian spring-spawning herring. Catch in 1989: 100.000 t.

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 50
TELEX: 42 297 OCEAN N

BERGEN, 5.12.1989
SENTRALBORD 32 77 00

NR. 89/181/53 ON/jp
(LES OPPGITT VED SVAR)

TELEFAX

.Fiskeridirektøren
.Juridisk kontor/Sund

Her

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990
REF. TELEFAX AV 17. NOV. 1989.

/. Vedlagt er et notat utarbeidet av forsker Reidar Toresen om saken.

Når det gjelder en eventuell beskyttelsessone langs Vestlandskysten foreslår instituttet at vestgrensen av denne blir satt til 40 nautiske mil (Ref. diskusjon i Reguleringsrådet i september).

Med hilsen

Odd Nakken

Kopi: Hamre

Notat vedrørende

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990.

Vurdering av utbredelse i 1990:

Som kjent ble det observert gyting av Norsk vårgytende sild utenfor Karmøy i 1989. Det kan ikke utelukkes at dette vil gjenta seg også i 1990. Det forventes videre at gyting vil foregå i de samme områder som i 1989 med hovedgyting fra Olderveggen i syd til Sklinna i nord.

Det er ikke fare for innblanding av nordsjøsild i gyteområdene til norsk vårgytende sild i årets fem første måneder.

Når det gjelder sperring av områder har F/F "Michael Sars" i november 1989 registrert store overvintringskonsentrasjoner av sild (hovedsakelig 1983-årsklassen) i følgende områder:

Ofofjord
Tysfjord
Gullesfjord
Astafjord m/Gratangen og Lavangen

Et sildefiske, utført med mange enheter og fangstoperasjoner og liten kvote pr. enhet, må unngås i de overnevnte fjordområder. Det vil under fangst- og låssettingsoperasjonene kunne oppstå situasjoner som vil kunne medføre tilleggsdødelighet på sildebestanden. Sperring av de overnevnte områder bør gjelde fram til midten av februar 1990. Da regner en med at silda har vandret ut fra overvintringsområdene og til gytefeltene.

Overvintrende sild i langt mindre konsentrasjoner enn i de overnevnte fjorområdene ble registrert i følgende områder:

Auresundet (Mjosund ble ikke undersøkt)
Vinjefjord
Sigerfjord, Vesterålen
Sagfjord, Nordland
Vågsfjord, Nordland

Et eventuelt fiske i disse områdene bør foregå under nøye kontroll. Lokalt (f.eks i den innerste del av Vinjefjorden) kan det være svært tette konsentrasjoner. Det er også blitt registrert sild ved Smøla og Hitra. Prøver av denne silda viser at dette er 1987 - årsklassen, som i hovedsak blir kjønnsmoden vinteren 1990.

I følgende tidligere overvintringsområder ble det i november 1989 registrert lite eller ingen sild:

Gjerdsvika
Øyhellesund
Austnesfjorden
Øksfjord, Lofoten
Sørfjord, Gildeskål
Beiarfjord
Sørfolla
Nordfolla
Sørreisa
Gissund

Avd. Pelagisk Fisk Nord
Reidar Toresen

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt

NORDNESPARKEN 2
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N

*Kopij Plana
H. & U. avdel
Sund*

*3
D. H. / E.*

BERGEN, 1. sept. 1989
SENTRALBORD 32 77 60

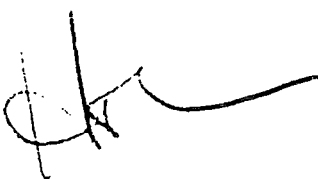
J. NR. 89/181/43 ONV
(BES OPPGITT VED SVAR)

FISKERIDIREKTORATET
07580 04. SEP 89

Nytt tlf.nr. 05 - 23 85 00
Nytt telefaxnr. 05 - 23 85 31

Fiskeridirektøren

Her

REGULERING AV FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD.

Utg. 89/ES/- 16.08.89, PLASSA/SUND

./. Vedlagt er ei utgreiing om denne bestanden og dei vernetiltak som bør iverksetjast i komande år.

Odd Nakken

Odd Nakken

Kopi: Hamre/Røttingen

Institute of Marine Research

DIRECTORATE OF FISHERIES

TELEPHONE: (05) 32 77 60
TELEFAX: (05) 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N
P.O. BOX 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORWAY

Nytt tlf.nr. 05 - 23 85 00
Nytt telefaxnr. 05 - 23 85 31

BERGEN,
NORWAY

890829

Utg. 89/jh/ir

Havforskningsinstituttet

Her

Ref:Utg./89/ES/-, brev fra Fiskeridirektøren av 16/11 1989

NORSK VÅRGYTENDE SILD

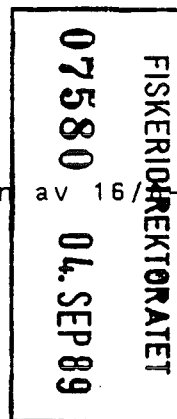
BESKATNING

TAC for 1990 for denne bestanden vil foreligge etter at ICES' rådgivende komite har hatt møte i november 1989. Gytebestanden domineres totalt av den sterke 1983 årsklassen. Den er nå fullstendig rekruttert til gytebestanden. Gytebestanden er beregnet til å være omlag 1.5 millioner tonn. Årsklassene fra 1984 til 1988 er svake. Rekrutteringen fra disse årsklassene og individuell vekst vil omtrent balansere med det som går tapt på grunn av naturlig dødelighet. Gytebestanden vil altså i tiden fram til 1992 avta i størrelsesorden med det kvantum som dør på grunn av fisket.

En har satt 2.5 millioner tonn som mål for gjenoppbygging av gytebestanden og det er altså ikke mulig å nå dette nivå i de nærmeste 4 år. Bestandsituasjonen tilsier derfor at uttaket av bestanden bør begrenses mest mulig i de nærmeste år.

GEOGRAFISK UTBREDELSE

1983 årsklassen har i de siste år overvintret i fjordområdene fra Sørfjorden/Gildeskål og nordover til Sør-Troms. Utvandringen til gyteområdene har begynt i midten av januar. Hovedgyteområdet har vært bankene utenfor Møre, men det har også vært en betydelig gyting i Vikna-Sklinna området. I 1989 ble det registrert gytende sild ved Karmøy, og det er også meldt om gytende sild lengre sør. Det er imidlertid ikke påvist ved prøver at gytende sild sør for Karmøy er norsk vårgytende sild.

Etter gyting beiter silda vest av norskekysten mellom ca 64° N og 70° N og ut til ca 200 nautiske mil av land. Det er få observasjoner av sild i internasjonalt farvann. Det var sovjetiske observasjoner av enkelte individer ved ca 0° - 3° vest i juli 1988. Eventuelle sovjetiske observasjoner i 1989 vil bli forelagt arbeidsgruppen i slutten av oktober. Et islandsk tokt i juni 1989 nord og øst for Island mellom 4° og 8° vest registrerte ikke sild. En har om sommeren registrert enkelteksemplar av vårgytende sild (sannsynligvis norsk vårgyter) i Tampen og Vikingbankområdet i Nordsjøen. I juli/august samler silda seg vest av Lofoten-Vesterålen før innvandringen (hovedsakelig inn Vestfjorden) skjer.

Inntil nå har bestanden således i all hovedsak oppholdt seg i norsk økonomisk sone nord for 62° N, og en har ingen konkrete data som tyder på at silda med det første vil gjenoppta sitt gamle vandringsmønster til Jan Mayen/Island området.

I gyteperioden februar-mars oppholder en del av bestanden seg sør for 62° N. En vet ikke konkret hvor mye sild dette gjelder, men det er lite i forhold til mengden sild som gyter lengre nord. En kjenner heller ikke de nøyaktige vandringsveiene sør for 62° N.

En venter ingen vesentlige forandringer i vandringsmønsteret i 1989 i forhold til tiden 1986-1988. En forventer at hoveddelen av bestanden vil trekke inn i fjordområdene i Nordland og Troms i august-september 1989, og overvintre der til slutten av januar 1990. Det er også mest sannsynlig at gytebestanden i 1990 vil fordele seg langs kysten som i 1989.

VERNETILTAK

Silda står i svært tette konsentrasjoner i overvintringsområdene. Gyteområdene har en langt større utbredelse enn overvintringsområdene, men også i gyteområdene kan det lokalt forekomme svært tette konsentrasjoner av sild. Men her sprer silda seg om natten.

Hittil har sildekvoten vært fordelt på et stort antall deltagere. Dette fører til mange fangstoperasjoner, med liten kvote pr deltagerenhet. Når et slikt fiske utøves i et område med store sildekonsentrasjoner er det svært vanskelig å tilpasse fangstoperasjonen slik at en bare fanger sin tilmålte kvote. Slipping, sprenging mm vil måtte forekomme, og medfører

en større dødelighet i bestanden enn hva totalkvoten tilsier. Dette har vært et stort problem i forvaltningen og Havforskningsinstituttets syn på dette er gitt i et brev til Fiskeridirektoratet 25.5-1989. Hovedpunkter er:

- 1) I utgangspunktet sperres alle fjorder for sildefiske hvor det overvintrer store konsentrasjoner av sild.
- 2) Enkelte områder kan åpnes etter en vurdering av kontrollverket og av personer med innsikt i utøvelsen av selve fisket. Disse blir gjort ansvarlig for at neddreping ikke forekommer, og må derfor føre nøye kontroll med fiske og låssetting.
- 3) Slipping av overskuddsfangst må ikke tillates. For å redusere overskuddsfangst i forhold til kvoten bør puljevis innseiling praktiseres.
- 4) Slepning/låssetting har uten tvil vært årsak til stor neddreping, og må overvåkes nøye.

Det er lite aktuelt å sperre områder på gytefeltene på grunn av tette konsentrasjoner. Dette fordi silda forflytter seg og det medfører store forandringer i konsentrasjonene fra dag til dag på de ulike gytefelt. Det er imidlertid særlig på dagtid at de tette gytekonsentrasjonene opptrer. Et fiskeforbud på dagtid på gyteområdene slik som inført sist vinter kan i stor utstrekning løse dette problemet. Det kan også være aktuelt med et slikt dagforbud langs vandringsveiene mellom Vestfjorden og Møre. Aktuelt tidsrom for en slik regulering vil være 15 januar til 15 april.

FISKET SØR FOR 62⁰N.

A) Vernetiltak

Utifra en generell biologisk betraktning vil en geografisk utvidelse av gyteområde være en fordel for bestandens reproduksjonsevne. Det bør vises forsiktighet og la feltene sør for 62⁰N få utvikle seg, og det bør derfor innføres ekstra vern av silda som gyter på disse feltene. Som nevnt tidligere venter en ikke vekst i gytebestanden de nærmeste år, og en vet ikke om en større del av bestanden vil gyte på de sørlige feltene i årene som kommer. En bør forløpig ikke tillate not og trålfiske etter norsk vårgytende sild på gytefeltene sør for 62⁰N til en ser hvordan gytingen der utvikler seg.

B) Kriterier

I tidsrommet september-mars vil et fiske på kjønnsmoden sild i dette området kunne reguleres på bestand etter enkle biologiske kriterier (norsk vårgyter og Nordsjø høstgyter).

Etter gyting i mars vil det være vanskelig å skille mellom norsk vårgytende sild og nordsjøsild i en fangstsituasjon. Det vil da neppe kunne håndheves et forbud mot fiske på den ene bestanden og ikke på den andre. En eventuell regulering av et sildefiske i tiden fra april til august må derfor skje med utgangspunkt i geografiske avgresninger.

Johns. Hamre

Ingolf Røttingen

HOVEDKONTOR
5023 Bergen
Postboks 4042, Dreggen
Slottgt. 3
Tlf. (05) 31 49 50

DISTRIKTSKONTOR
4601 Kristiansand
Postboks 309
Markenegt. 35
Tlf. (042) 24 160

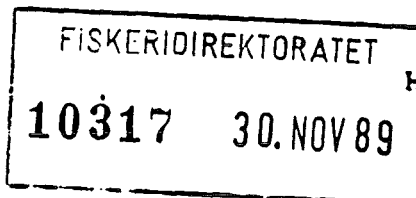
DISTRIKTSKONTOR
9401 Harstad
Postboks 307
Sjøgt. 7
Tlf. (082) 64 935

Salgsavd. direkte
Tlf. (05) 31 50 85
Tlf. (05) 31 51 37

Fiskeridirektøren
Juridisk Kontor
Postboks 185
5023 BERGEN

Att.: Sund

Harstad, den 29.11.89

Vår ref.: OGO/le
Be_161189_ogo

OMSETNING AV NORSK VÅRGYTENDE SILD I 1990 M.V.

Vi viser til Deres telefax, datert 15. november d.å.

Ut fra fakturert kvantum pr. d.d. kan vi gi Dem følgende opplysninger angående fordelingen mellom fartøygruppene for 1989:

Ringnot	-	275.665,56 hl
Kystnot	-	419.851,57 "
Trål	-	38.418,93 "

Totalt		733.936,06 hl

Omsetningen fordeler seg slik:

Utenlandsk havn	-	13.109,87 hl
Øst-Eur. fabr.skip	-	31.194,08 "
Norge - konsum	-	649.729,84 "
Sjøtilvirket	-	16.225,27 "
Mel/olje/fôr	-	23.677,00 "

Totalt		733.936,06 hl

De eksakte tallene vil ikke foreligge før siste halvdel av desember da totalkvoten (ringnot) pr. dato ikke er oppfisket.

Deres spørsmål om forventet omsetning for 1990 er vanskelig å ta stilling til, men ut fra inneværende års erfaring vil vi anta at 900 - 950.000 hl vil være mulig å omsette til konsum.

Når det gjelder Deres siste spørsmål kan vi bekrefte at fisket etter norsk vårgytende sild på kystkvoten har avtatt på Mørkekysten de siste årene, men dette kan skyldes forhold som raskt kan endres igjen.

Bank:
Christiania Bank og Kreditkasse
6501.05.40725

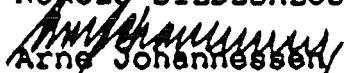
Telex: Bergen 72 400 Fotex
att.: «samhald» Bg
Kr.sand 21 312
Harstad 64 004

Telefax: Bergen (05) 31 50 27
Kr.sand (042) 70 130
Harstad (082) 62 466/63 075

Eventuell endring av fordelingsnøkkelen gruppene imellom, er et forhold som salgslaget nødvendig vil ha noen formening om. Selv om dette sees i sammenheng med omsetning og leveringssituasjonen anser vi spørsmålet for en faglagsek.

Håper med dette De har fått de nødvendige opplysninger.

Med vennlig hilsen
NORGES SILDESALGSLAG

Arne Johannessen
salgdir.

Odd Gunnar Olaisen

Norges Fiskerlag

Olav Tryggvasons gt 24

Postboks 519

7001 Trondheim

Sentrargo (07) 52 96 80

Fiskeridirektoratet Landsfiskerlag

Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet

Postboks 185

5001 BERGEN

FISKERIDIREKTORATET

00896

26.01.89
27. JAN 89 0162/89

KK/GE

Ark.

TELEFAX

BRUKSKOLLISJONER MELLOM FASTSTÅENDE REDSKAPER OG TRÅLRE SOM FISKER SILD I VESTFJORDEN.

Norges Fiskerlag har mottatt henvendelse med kopi til bl.a. Fiskeridepartementet og Fiskeridirektoratet, fra Nordland Fylkes Fiskerlag vedrørende ovennevnte.

Det har vært en økende interesse for deltakelse i fisket etter sild med trål de senere år. Trål viser seg å være et egnet redskap for fangst av sild. Redskapet forutsettes benyttet også i framtiden i sildefisket.

Når det gjelder de konkrete forhold Nordland Fylkes Fiskerlag viser til blir dette bekreftet av Fiskeridirektoratet's Kontrollverk i Svolvær. Etter Norges Fiskerlags oppfatning viser dette at det er behov for klare regler når det gjelder avviklingen av fiske etter sild med trål i områder hvor det kan stå faststående redskaper. Norges Fiskerlag er imidlertid kjent med at det kun er et tidsspørsmål før trålernes sildekvote er tatt og at en eventuell endring av regelverket ikke vil få effekt i inneværende år.

Norges Fiskerlag vil imidlertid vise til Saltvannsfiskeriloven kapittel 5, "Regler om orden på fangstfelt m.v." der det klart går fram at trål skal holdes unna faststående redskaper. Det vises videre til Norges Fiskerlags behandling av regulering av norsk vårgytende sild i 1989 hvor Landstyre uttaler bl.a.:

Norges Fiskarlag

FISKERIDIREKTORATET

00896

27

Olav Tryggvasons gt. 24
Postboks 519
7001 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

"Norges Fiskarlag vil vise til tidligere Landsstyrevedtak hvor en går inn for at områder må sperres når det er fare for neddreping av sild eller når redskapskonflikter oppstår, og at det i enkelte tilfeller er behov for å sperre områder med stor innblanding av undermåls sild og for å unngå ulovlig bifangst av andre fiskeflag."

Landsstyret uttalte videre bl.a.:

"Norges Fiskarlag vil tilrå at myndighetene tar initiativ til, i samarbeid med Norges Fiskarlag, en total gjennomgang av bl.a. prinsipp og kriterier for sperring av områder, retten til samfiske og overføringer av fangst."

Norges Fiskarlag forutsetter at en slik gjennomgang blir foretatt og at Nordland Fylkes Fiskarlags forslag til tiltak for å hindre brukskollisjoner mellom faststående redskap og trålere blir vurdert i den sammenheng.

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Viddis Harsvik
Viddis Harsvik

Kurt Karlsen
Kurt Karlsen

Kopi: Fiskeridepartementet
Nordland Fylkes Fiskarlag
Fiskeridirektoratets Kontrollverk, Svolvær
Fiskerisjefen i Nordland

FISKERIDIREKTORATETS KONTROLLVERK

NORDLAND DISTRIKT

Distriktskontor / Laboratorium

Postboks 278, 8301 Svolvær
Sentralbord 088 - 70 155
Telefax 088 - 70 359
Telegramadr.: Fiskkontroll

Yvoni Klara

ES
LSP

Fiskeridirektoratet -
Juridisk kontor,

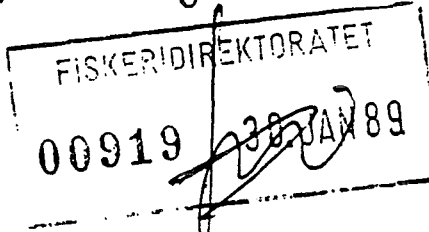
Postboks 185,
5001 BERGEN

SVOLVÆR, den 26.01.89

Deres ref:

Vår ref: SS/EJ

Arkiv:

M. W. R.

BRUKSKOLLISJONER MELLOM FASTSTÅENDE REDSKAPER OG TRÅLERE SOM FISKER SILD I VESTFJORDEN.

Vi viser til vedlagte brev fra Nordland Fylkes Fiskarlag til Norges Fiskarlag.

Distriktskontoret kan bekrefte at trålfiske etter sild erfaringsmessig fører til store problemer med brukstap av faststående redskaper.

Der det er sild er det som regel torsk, og dermed fiske etter torsk. Det kreves ikke at faststående bruk nær land skal merkes med lys, og trålerne, som fisker om natta når silda siger opp, ser ikke bruket.

Distriktskontoret mener på denne bakgrunn at trålfiske nær land burde forbys. Dette har vi også tidligere foreslått. Vi kan også støtte Nordland Fylkes Fiskarlags forslag om nattforbud mot trålfiske. Nattforbudet mot snurrevad har sin bakgrunn i faren for brukskollisjoner, og denne faren er betraktelig større ved fiske med trål enn med snurrevad. Man må regne med at et nattforbud for trål vil begrense trålfisket etter sild meget sterkt, siden dette fisket foregår om natten.

Sverre Sandbø
Sverre Sandbø

Vedlegg.

Kopi: Fiskeridirektoratet -
Avd. for Kvalitetskontroll,
5001 BERGEN

7

Opplysningsvesenets
Ressurskontroll

Norges Fiskarlag
Pir-Senteret
7001 TRONDHEIM

Bergen 27.11.1989
Deres ref.:
Vår ref.: 10706/89 ES/VJ
Arkiv :
(Bes anført ved svar)

**TILLATT BIFANGST I FISKET ETTER NORSK VÅRGYTENDE SILD MED
SNURREVAD OG NOT. FISKE MED NOT ETTER BRISLING.
FISKET ETTER SILD MED SNURREVAD, MASKEVIDDEFORSKRIFTER.**

Kontrollverket i Troms ser for seg en foruroligende utvikling med hensyn til problemet med torsk i sildefangstene. Torsk og sild vil ofte gå sammen på fjordene, opplyser Kontrollverket. Problemet gjelder både fiske med not, særlig snurpenot, og med snurrevad.

Når det gjelder snurrevad, er en bekymret for at den skal kunne benyttes til et "kamouflert" torskefiske. Snurrevad ble som kjent opprinnelig brukt som et passivt redskap. Måten å bruke snurrevad på har imidlertid endret seg de siste årene. Snurrevadfartøyene (ca. 60 - 80 fot) har kraftigere motorer enn tidligere. Derfor kan fartøyene ifølge Kontrollverket bevege seg relativt raskt med redskapen ute og effektivt "tråle" sjøen og ta den fisken som er på fjorden. I tillegg har en gått over til å benytte en noe videre åpning på redskapen enn tidligere. Utformingen av redskapen og det forhold at fartøyet kan bevege seg tilstrekkelig raskt med redskapen ute gjør snurrevadfisket effektivt.

Kontrollverket i Tromsø benevner deler av snurrevadflåten som "rundfisktrål". Fartøyer i sildefiske (Reguleringsforskriftenes kap. IV) i trålgruppen bruker tradisjonelt småmasket trål. Det gjør ikke rundfisktrålerne. Disse har en maskevidde på 125 millimeter, og rundfisktrålerne er etter Kontrollverkets definisjon fartøyer som benytter redskap med 125 mm maskevidde for å ta torsk, hyse og sei. Når rundfisktrålerne benytter redskap med 125 mm maskevidde i sildefisket kan dette fisket lett få et preg av å være

kamuflert torskefiske. Årsaken til at en driver sildefiske med så stormasket trål skal være at en finner dette hensiktsmessig fordi det er lettere å tråle med slik redskap.

Spørsmålet er da om man skal tillate snurrevadfiske etter sild

-) med maskevidde større enn det en tradisjonelt har benyttet for sildefiske (<80 mm).
-) med drag på motoren som gjør at redskapet tråles gjennom sjøen istedenfor å vinsjes inn slik en forutsatte da snurrevad ble "definert" som redskap.

Bifangst:

Fra torskestoppforskriften Jnr. 139-89 hitsettes:

§ 5

"I perioden med fiskestopp er det forbudt å ha større bifangster av torsk ved fiske etter andre fiskeslag enn 40% regnet i rund vekt av hele fangsten ved landing".

Den fartøygruppen som driver fiske med konvensjonelle redskaper benytter også snurrevad både i torske- og sildefiskeriene. Ifølge torskestoppforskriftens ordlyd kan man ved fiske på andre fiskeslag ha 40% bifangst. Det følger imidlertid av forarbeidene at det er det tradisjonelle fiske etter sei/torsk/hyse en har tenkt på når det gjelder bifangstregelen.

Det betyr at torskestoppforskriftens § 5 ut fra en fortolkning ikke får anvendelse på sildefiskeriene.

Ved annet fiske enn fiske etter rundfisk er det ikke gitt egne bifangstbestemmelser nord for N 64°, se J-185-89 § 20 nr. 1. Torskefisket er stoppet for i år for konvensjonelle redskap unntatt trål og teiner. Det betyr at torsken, som det er forbudt å fiske, også er forbudt å fiske som bifangst i annet fiske, derunder fisket etter norsk vårgytende sild i 1989.

Spørsmålet er om man bør ha en bifangstforskrift, dvs. en positiv forskriftbestemmelse for å fastsette premisene for å gå ut i not- og snurrevadfiske og fiske etter sild med not i perioder med stor innblanding av torsk, eller om en fortsatt skal være henvist til en fortolkning om uunngåelig bifangst når det gjelder snurrevadfisket.

Maskevidde.

Det vises til maskevidde- og minstemålsforskriften (J-185-89) kap. II § 2 nr. 1 litra a og § 3. Det fremgår her at det er forbudt å bruke snurrevad med mindre maskevidde enn 125/135 mm nord for N 64°.

Likevel kan en nord for N 64° uten hinder av denne maskeviddebestemmelsen (125/135 mm) bruke snurrevad med maskevidde i fiskeposen mellom 16 mm og 80 mm ved fiske etter sild.

Spørsmålet er så om det er adgang til å fiske etter sild med snurrevad/trål med en maskevidde over 80 mm. På den ene side vil en ut fra en bokstavfortolkning kunne hevde at unntaket fra 125 mm- bestemmelsen bare omfatter redskap med maskevidde mellom 16 og 80 mm. Større maskevidde enn 80 mm i sildefisket med snurrevad vil da være forbudt, eller det vil i hvert fall ikke lenger kunne være et sildefiske. Videre kan det hevdes at det ikke er hjemmel for å fiske på noe slags fiskeslag med redskap med maskevidde mellom 80 og 124,9 mm. En har erfart at det landes fangster med stor innblanding av torsk tatt med 125 mm snurrevad. Dette er en lovlig maskevidde som ikke fordrer dispensasjon. På den annen side må en kunne spørre om hvorfor noen finner det hensiktsmessig å fiske sild med stormasket pose. Maskeviddebestemmelsene er fastsatt med sikte på torsk, hyse og seifiske, og en bør forby fiske med stormasket snurrevad ut året, eventuelt sammen med at en fastsetter en forskrift om forbud mot bifangst av torsk og sei ved snurrevad- og notfiske etter norsk vårgytende sild.

"Tråling".

Snurrevaden betraktes som et bunnredskap.

En har imidlertid sett den praksis at nota trekkes fram med motorkraft med påmontert fløtt slik at snurrevaden benyttes pelagisk. På denne måten fiskes det etter sild med snurrevad, men det skal ha forekommet tilfeller der snurrevaden også har vært benyttet pelagisk etter torsk.

I utgangspunktet er det ikke tillatt å fiske torsk med not, jfr. maskevidde- og minstemålsforskriftens § 14. Men Fiskeridirektoratet forstår det slik at snurrevad brukes i Lofotfiske og at fiske med snurrevadnot derfor ikke er ulovlig. Snurrevadfisket er heller ikke definert som et trålfiske, selv om det vel er tråling som i stor grad utøves på fjordene med dette redskapet. Det er imidlertid Fiskeridirektoratets oppfatning at det er forbudt å ta torsk som bifangst ved fiske etter andre fiskeslag med not.

Videre er det forbudt å fiske torsk med trålredskap der ingen av redskapets deler under fiske er i berøring med bunnen, jfr. maskeviddeforskriftens § 13. Også denne bestemmelse skulle etter sin ordlyd dekke det som foregår, men igjen er det tolkningsmomenter som kommer inn og vanskeliggjør anvendelsen av § 13 på snurrevadfisket.

Det må kunne konkluderes med at maskevidde- og minstemålsforskriftens § 13 er vanskelige å anvende på

snurrevadfiske i dag. Noe paradoksalt inneholder snurrevadfisket de elementer og vilkår som burde gjøre det forbudt å benytte snurrevad i torskefisket eller i et fiskeri der torsk tas som bifangst. For not har en forbudsbestemmelsen i § 14, men en finner det riktig å kodifisere at notfiske som gir torsk som bifangst er forbudt.

Et forbud mot å bruke snurrevad pelagisk ved fiske etter sild vil de facto være en utelatelse av et redskapsslag som har vært inne i sildefisket de siste 3 - 4 sesonger.

Konklusjon:

- 1) På bakgrunn av de forhold som er forsøkt belyst ovenfor vil en foreslå følgende tillegg til kgl. res. av 23.12.1988 nr. 1066 om regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1989 (J-93-89).

"§ 10, tredje ledd (ny).

Ved fiske etter norsk vårgytende sild med snurrevad og not er det forbudt å ha bifangst av torsk."

Videre tilrådes det på bakgrunn av erfaringene fra Trondheimsfjorden en tilsvarende bestemmelse for fiske etter brisling.

En er klar over at fiskernes organisasjoner tidligere har gått inn for at det bør fastsettes en viss pst. bifangst av torsk i sildefisket f.eks. 1 pst. i vekt av den totale fangst.

I en fangst på f.eks. 5.000 hl sild vil en da lovlig kunne ha 50 hl eller ca. 5 tonn torsk.

Sett på bakgrunn av de siste opplysninger om bestandssituasjonen for torsk finner en at dette ikke bør tillates.

- 2) Det vil imidlertid etter vår vurdering være en fordel om en i tillegg fastsetter en egen bestemmelse tillatt maskevidde i sildesnurrevad. En foreslår følgende tillegg i (J-180-88) § 1 bokstav d:

Fiskeridepartementets forskrift av 30.12.1988 om vilkår for deltakelse i fisket etter norsk vårgytende sild i kystfartøygruppen.

§ 1, første ledd bokstav d, annet avsnitt (ny)

"Det kan bare brukes småmasket snurrevad med maskevidde i fiskeposen mellom 16 mm og 80 mm."

En slik snurrevad vil være identisk med sildesnurrevaden i maskeviddeforskriftens § 3, første ledd.

En ber om Norges Fiskarlags eventuelle merknader, hvorpå saken oversendes Fiskeridepartementet.

Viggo Jan Olsen

A. Holm

Kopi: Kontrollverket, Tromsø
Kontrollverket, Svolvær
Ktr. for fiskeforsøk og veiledning
Jur.ktr.
L. W. Plassa
E. Sund

Norges Fiskerilag

hepi kluss

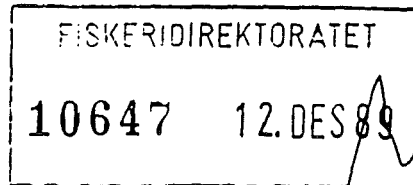
falt hel: 8²⁵

Sutt Top
[Signature]

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr. adr.: Landfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridirektoratet

Boks 185
5001 BERGEN

11.12.1989
J.nr. 1534/89
ark.,
EL/-

T E L E F A X

NORSK VÅRGYTENDE SILD - REGULERINGSOPPLEGG FOR 1990 - SAK 21/89
TIL REGULERINGSRÅDETS MØTE 18. OG 19. DESEMBER 1989.

I saksframlegget til Reguleringsrådets møte 18. og 19. desember 1989, er det i sak 21/89 - Regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 1990, pkt. 19 - Bifangst - vist til brev av 27. 11. 1989 til Norge Fiskerilag.

I nevnte brev ber Fiskeridirektøren om Norges Fiskerilags synspunkter på forholdene om tillatt bifangst i fisket etter norsk vårgytende sild med snurrevad og not. Videre fiske med not etter brisling; fisket etter sild med snurrevad, maskeviddeforskriftene. Det foreslås at med hensynt til bruk av snurrevad ved fiske etter sild, kan det enten settes forbud mot å ha bifangst av torsk eller man kan påby bruk av småmasket snurrevad ved fiske etter sild.

Norges Fiskerilag kan ikke behandle denne saken administrativt og må sende den ut til organisasjonsmessig behandling.

Norges Fiskerilag vil vise til brevet av 27. 11. 1989 hvor det heter at "En ber om Norges Fiskerilags eventuelle merknader, hvorpå saken overendes Fiskeridepartementet". På denne bakgrunn vil en be om at saken ikke tas opp i Reguleringsrådet før det er avgitt uttalelse.

Med hilsen
NORGES FISKERILAG

[Signature]
Otto Gregassen

[Signature]
Elling Lorentsen

Norges Fiskarlag

fast led: 830

*UUC
HR
Fisk. ek.
AH
AW
LWP
TLP*

FISKERIDIREKTORATET
10593 11. DES 89

Vir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr. adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

08.12.89.
J.nr. 1526/89
ark.
HV.

ES

T E L E F A X

REGULERINGEN AV NORSK VÅRGYTENDE SILD.

Ovennevnte sak ble behandlet av Landsstyret i Norges Fiskarlag den 8. desember 1989 og det ble gjort følgende vedtak:

1.

ACFM tilrår for 1990 et fiske av norsk vårgytende sild på inntil 80.000 tonn. Av dette kvantumet er Sovjet tildelt 12.000 tonn, og det resterende kvantum på 68.000 tonn forutsettes disponert av norske fiskere.

Det var for 1989 avsatt et kvantum på 10.000 tonn til antatt uungåelig fangsttap i forbindelse med utøvelsen av fisket. Uttalelser fra Kontrollverket går ut på at gjennomføringen av fisket i 1989 har vært utført på en meget tilfredsstillende måte.

Norges Fiskarlag kan derfor ikke akseptere at det avsettes bufferkvote til uungåelig fangsttap ved utøvelse av fisket etter sild.

Norges Fiskarlag vil tilrå at ordningen for samfiske fra 1989 videreføres til 1990, og mener derfor at det ikke er behov for å avsette et kvantum til såkalt "uungåelig fangsttap" i forbindelse med utøvelsen av fisket.

2.
Norges Fiskarlag forutsetter at norske fiskere kan fiske inntil 68.000 tonn i 1990 og vil foreslå kvoten fordelt slik:

- 64 % til kystfartøygruppen
- 32 % til konsesjonspliktige ringnotfartøy
- 4 % til trålerne

Fisket forutsettes stoppet når de enkelte gruppekvoter er fisket.

3.
Kvoten til ringnotflåten fordeles med fartøykvoter etter samme fordelingsnøkkel som i 1989.
Trålerne reguleres med maksimalkvoter av samme størrelse som minste ringnotfartøy.
Det forutsettes samme deltakelsekriterier for ringnot og trål som i 1989.

Norges

Fiskerilag

FISKERIDIREKTORATET

10593

11. DES 89

Fir-Sektorat, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Tølogr. adr.: Landefiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

4.

På bakgrunn av krisen i torskesektoren må det forventes en relativ stor deltakelse i kystflåtens fiske etter sild også for 1990.

Norges Fiskerilag vil tilrå at kystkvoten reguleres med maksimalkvoter differensiert etter fartøystørrelsen. Det benyttes samme enhetskvotesystem som for 1989 og enhetskvoten fastsettes til 135 hl. Maksimalkvotene må kunne vurderes på nytt i lys av utviklingen i fisket.

5.

Norges Fiskerilag vil vise til at en rekke områder er permanent sperret for fiske etter sild både for redskapsgrupper og fartøygrupper.

Norges Fiskerilag vil vise til tidligere Landsstyrevedtak hvor en går inn for at områder sperres når det er fare for neddreping av sild eller når redskapskonflikter oppstår, og at det også i enkelte tilfeller er behov for å sperre områder med stor innblanding av undermåls sild og for å unngå ulovlig bifangst av andre fiskeslag.

Landsstyret fikk i 1989 gjennomslag for sine synspunkt angående samfiske og overføring av fangst, det har kommet klare indikasjoner på at dette er ressursbesparende tiltak og Norges Fiskerilag går derfor inn for at ordningen fra 1989 videreføres for 1990.

Det gjenstår fortsatt problemer med å fastslå hvilke kriterier som skal legges til grunn for definisjon av visse redskaps typer.

Norges Fiskerilag går derfor inn for at det i samarbeid med myndighetene foretas en total gjennomgang av prinsipp og kriterier som skal legges til grunn i denne sammenheng.

6.

Norges Fiskerilag forutsetter at kvoten for norsk vårgytende sild er anbefalt ut fra biologiske kriterier.

Også andre anvendelser enn konsum må kunne tillates dersom dette vil gi størst økonomisk utbytte.

Norges Fiskerilag går inn for at det gis tillatelse til at et beurennet kvantum blir levert til for og spesialmel.

Norges

Fiskarlag

FISKERIDIREKTORATET

10593 11.DES 89

Mr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr.: Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

7.

Landsstyret i Norges Fiskarlag er kjent med Reguleringsrådets anbefaling om forbud mot fiske etter sild med not og trål i 1990 innenfor 12 n. mil fra 60° 30' N.br. (N 61 grader) til en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr fra januar og frem til silda har forlatt området.

Landsstyret i Norges Fiskarlag går inn for at reguleringene sør for 60° 30' N.br. avgrenses i sør til grensen mot Vest Agder og i øst lange grensen som foreslått av Samarbeidsrådet for dei sørnorske fagлага.

Norges Fiskarlag tar til etterretning at Reguleringsrådet den 20. september 89. i sak 10/89 bl.a. diskuterte følgende:

- "Forbud mot fiske etter norsk vårgytende sild i ICES' statistikkområde IVA, IVb samt et område i ICES IIIa avgrenset i øst av en rett linje mellom Lindesnes fyr og Hanstholmen fyr."

Norges Fiskarlag kan ikke akseptere at det skal være nødvendig å innføre dagforbud i alt fiske med ringnot store deler av første halvår.

En kan likevel akseptere at det blir dagforbud for fartøy med dypere nøter enn 30 favner i nærmere avgrensede områder hvor det er særlig store konsentrasjoner sild og dermed fare for "sprenging" av nota."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG
M. Henriksen
Agent M. Henriksen

Henning Veibust
Henning Veibust

Kopi: Fylkesfiskarlag/Gruppeorganisasjoner

SAK 22/89

A, B OG C REGULERING AV SILDEFISKET I NORDSJØEN, SKAGERRAKK OG VEST AV 4° V.L.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" Fisket i 1989.

Fisket etter sild i Nordsjøen, Skagerrak og vest av 4° v.l., ble i 1989 undergitt en fellesregulering.

Den norske disponible totalkvoten etter avsetning til tredjeland for disse områdene var i 1989 på 188.775 tonn, med følgende fordeling på område:

Nordsjøen	164.575 tonn
Skagerrak	18.400 "
Vest av 4° v.l.	<u>5.800 "</u>
	188.775 tonn

	Avsetning/ kvote	Foreløpige anslag for oppfisket kvantum
Ringnotfartøy over 70 fot	176.900	178.000
Trål	3.800	6.700 ²
Kyst	<u>8.075¹</u>	<u>3.500</u>
	188.775	188.200

- 1) Kystavsetningen var opprinnelig på 7.000 tonn. I tabellen er tallet forhøyet med 1.075 tonn pga. at kvoten til Færøyane ble 200 tonn mindre enn antatt da reguleringsopplegget ble fastsatt. Videre fikk Norge en tilleggskvote på 875 tonn fra EF.

- 2) Dette kvantumet dekker også bifangster av sild i industritrålfisket. Kvantumet vil sannsynligvis øke pga. stort industritrålfiske i høst.

Faktoren i det fartøyregulerte ringnotfisket ble først satt til 4,5. 20. juni ble faktoren hevet til 5,0.

- Fisket i Nordsjøen ble stoppet den 11. januar for trål og den 27. oktober for ringnotfartøy over 70 fot. Ringnotfisket i Skagerrak og området vest av 4" vestlig lengde ble stoppet, den 1. desember 1989.

Regulering av fisket i 1990.

1. Kvotesituasjonen for 1990 .

A. SILDEFISKET I NORDSJØEN.

Det foreligger pr. i dag ingen kvoteavtale med EF for 1990, og det er uvisst om EF-avtalen vil være inngått ved årsskiftet. Etter Fiskeridirektøren sitt syn kan man best løse denne situasjonen reguleringsteknisk ved å avsette et bestemt kvantum som foreløpig norsk kvote i Norges økonomiske sone i Nordsjøen.

Fiskeridirektøren foreslår at 100.000 tonn avsettes som foreløpig norsk kvote for Norges økonomiske sone i Nordsjøen.

Den foreløpige norske kvoten er satt så lavt at den vil måtte heves vesentlig på et senere tidspunkt. Det må også understrekes at før en eventuell EF-avtale er trådt i kraft, gjelder denne foreløpige kvoten bare norsk del av Nordsjøen.

B. SILDEFISKET I OMRÅDET VEST AV 4" VESTLIG LENGDE.

Siden EF-avtalen for 1990 ikke foreligger, kan norske fartøy på nåværende tidspunkt ikke fiske sild i dette området.

C. SILDEFISKET I SKAGERRAK.

Det foreligger ikke Skagerrak-avtale for 1990.

ACFM-anbefalingen for 1990 er på 67.000 tonn sild. Basert på en tradisjonell norsk andel, vil dette gi Norge 9.000 tonn sild i Skagerrak.

Fiskeridirektøren foreslår at det fastsettes en foreløpig norsk sildekvote på 9.000 tonn for Skagerrak i 1990.

2. Fellesregulering av ringnotfisket.

Den tidligere reguleringsformen av fisket etter nordsjøsild, der fisket i Nordsjøen, Skagerrak og vest av 4° v.l. ble regulert adskilt, ble i 1988 erstattet av en ordning der fisket i disse områdene ble regulert med en felles fartøyskvote.

Fellesreguleringen har på en del områder fungert bra; en bør likevel være oppmerksom på at den kan medføre en "skjev" fordeling på de tre områdene fordi det enkelte fartøy ikke har et individuelt motiv til å fiske i alle områdene. F.eks. var det praktisk talt ikke fisket sild i Skagerrak og vest av 4° v.l. da sildefisket i Nordsjøen ble stengt i år.

Til tross for denne svakheten er det mange fordeler med en fellesregulering som etter Fiskeridirektørens vurdering veier tungt. Reguleringsteknisk er ordningen enkel og det oppnås fleksibilitet til fordel for fartøydriften. Det er heller ikke sikkert at de nevnte svakhetene ved fellesreguleringen ville kunne unngås ved et system med særskilte fartøyskvoter i de enkelte områder.

Siden EF-avtalen for 1990 ikke er inngått, vil en fellesregulering foreløpig omfatte Norges økonomiske sone i Nordsjøen og Skagerrak. Etter en eventuell EF-avtale er klar,

kan fellesreguleringen utvides til også å gjelde resten av Nordsjøen og området vest av 4° vestlig lengde.

Fiskeridirektøren foreslår at ordningen med fellesregulering videreføres i 1990.

3. Kystfisket.

Det ble avsatt 7.000 tonn til kystfisket i 1989. Dette viste seg å være tilstrekkelig da det samlede fangstkvantum for kystfisket pr. utgangen av november er ca. 3.500 tonn.

Situasjonen kan likevel endre seg slik at det blir behov for et større kvantum enn 1989-fangsttallet skulle tilsi.

Fiskeridirektøren forslår at det samlet avsettes 7.000 tonn til kystfisket.

Fiskeridirektøren foreslår at det i likhet med 1989 settes krav om levering til konsum eller agn, med adgang for Fiskeridirektøren til å gi tillatelse til oppmaling dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke kan gå til slik anvendelse.

Ringnotfartøy under 70 fot.

Fiskeridirektøren foreslår at ringnotfartøy under 70 fot reguleres som i 1989 med en maksimalkvote pr. fartøy på til sammen 5.500 hektoliter (på kysten, i Nordsjøen og i Skagerrak).

Deltagelsesbegrensning.

Notfiske.

For fartøy som skal delta i kystnotfiske har det vært stilt følgende vilkår:

- Fartøy som skal fiske med not må være egnet til og utstyrt for slikt fiske.

- Hovedsmannen for bruket må stå på blad B i fiskarmanntallet og eie eller være medeier i bruket. Han må ikke eie eller være medeier i annet bruk som deltar i dette fisket.

Fiskeridirektøren foreslår at ovenfor nevnte deltagelsesbegrensning opprettholdes for 1990. Videre foreslås det at fartøy som skal delta må være registrert i merkeregisteret.

Garnfisket.

Det har ikke tidligere vært deltagelsesbegrensning i garnfiske.

Fiskeridirektøren foreslår at det i 1990 settes krav om at fartøy som skal delta i garnfisket må være registrert i merkeregisteret. Videre foreslås det at hovedsmannen må stå på blad A eller B i fiskarmanntallet.

Fritidsfiske.

Fiskeridirektøren foreslår at fartøy/personer som ikke oppfyller vilkårene for å delta i et kommersielt garnfiske får adgang til å delta med ett garn på inntil 30 m regnet pr. husstand.

4. Trål.

I 1989 ble det avsatt en gruppekvote til trål på 3.800 tonn. Kvoten kunne fiskes enten i Nordsjøen eller i Skagerrak. Av gruppekvoten ble det avsatt en bifangstkvote på 2.000 tonn til bruk i et industrifiske etter at kvoten på 1.800 tonn for direkte fiske etter sild var tatt. Det direkte fisket ble regulert med en maksimalkvote på 2000 hl. Fisket ble stoppet 11. januar d.å.

Avsetningen av egen bifangstkvote på 2.000 tonn ble satt for å avhjelpe et forventet problem med innblanding av sild i

industrifisket etter øyepål. Avsetningen gav rom for en tillatt bifangst av 20% sild i industrifiske.

Pr. utgangen av november er det beregnet tatt ca. 6.700 tonn sild, inklusiv bifangst.

Styret i Sør-Norges Trålerlag har under behandlingen av reguleringene i 1990 fattet slikt vedtak:

"Med henvisning til nordsjøtrålernes økonomiske situasjon og ressurs situasjonen, mener styret at et realistisk krav for 1990 er 15.000 tonn til rent fiske samt samme bifangstkvantum i 1990 som i 1989, dvs. 2.000 tonn. Bifangstkvantumet synes å være tilstrekkelig med någjeldende maksimering på 20% sildeinnblanding. Skulle lovlig sildeinnblanding økes i 1990, må det vurderes å avsette større kvanta til bifangst.

Nordsjøtrålernes andel bør reguleres med maksimalkvoter og styret finner det passende med en maksimalkvote på 2.000 hl."

Fiskeridirektøren mener at en sildeavsetning til industritrålerne også i 1990 i første rekke må sikre gjennomførelsen av det tradisjonelle industrifisket.

Fiskeridirektøren vil foreslå at det for å sikre denne målsettingen avsettes 5.000 tonn til industritrålerne.

Fiskeridirektøren foreslår at kvantumet i sin helhet avsettes til et bifangstfiske innenfor en ramme på 20%.

Fiskeridirektøren gis fullmakt til å øke bifangstprosenten, eventuelt vurdere å åpne opp for et direkte fiske dersom det innenfor avsetningen på 5.000 tonn viser seg å være rom for det.

5. Konsesjonspliktige ringnotfartøy og ringnotfartøy mellom 70

og 90 fot.

Fiskeridirektøren vil i det følgende foreslå at reguleringsopplegget for denne gruppen i 1990 legges opp som i 1989.

5.1 Ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot.

Fiskeridirektøren foreslår følgende reguleringsopplegg for denne gruppen i 1990.

De gjeldende deltagelseskriteriene opprettholdes, dvs. at ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot må ha deltatt i fisket utenfor grunnlinjene etter nordsjøild, skagerraksild, makrell i Nordsjøen eller makrell nord for 62° n.br. i 1987, 1988 eller 1989 for å kunne delta i 1990.

Fartøy som oppfyller deltagelseskriteriene reguleres sammen med den konsesjonspliktige ringnotflåten, se punkt 5.2. nedenfor.

Fartøy som ikke oppfyller deltagelseskriteriene kan delta i kystfisket innenfor grunnlinjen.

5.2 Konsesjonspliktige ringnotfartøy.

Fiskeridirektøren foreslår at reguleringsopplegget for 1989 videreføres i 1990.

- Den foreløpige gruppekvoten på 97.000 tonn til konsesjonspliktige ringnotfartøy og ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot, fordeles med foreløpige fartøyskvoter utregnet etter den såkalte "Universalnøkkelen". De foreløpige fartøyskvotene vil omfatte Skagerrak og Norges økonomiske sone i Nordsjøen.

- En eventuell EF-avtale vil medføre at fartøyskvotene omfatter hele Nordsjøen, Skagerrak og muligens området vest av 4° vestlig lengde.

- Fisket stoppes i et område når gruppekvoten eller totalkvoten for området er beregnet oppfisket.
- Fisket stoppes for alle områdene når summen av totalkvotene for områdene er beregnet oppfisket.
- Fisket kan stoppes selv om det enkelte fartøy ikke har tatt sin fartøykvote.
- Dersom fiske i EF-sonen skulle bli aktuelt, settes det krav om levering til konsum av fangst fisket i EF-sonen i Nordsjøen og området vest av 4° v.l.
- Det settes ikke konsumkrav i norsk økonomisk sone og i Skagerrak.

Refordeling.

Fiskeridirektøren vil foreslå at for ringnotfartøy over 70 fot som ikke har startet fisket innen 1. oktober oppheves fartøykvotene. Fiskeridirektøren kan refordele fartøykvotene på de deltakende fartøy.

Fiskeridirektøren kan dispensere fra kravet om deltakelse innen 1. oktober.

Dersom det viser seg nødvendig for å sikre at totalkvoten blir tatt, kan Fiskeridirektøren etter 15. november oppheve alle gruppekvotene og fartøykvotene for ringnotfartøy og trålere.

Det kan avvikles et fiske på restkvoten som Fiskeridirektøren får fullmakt til å regulere på best formålstjenlig måte.

6. Åpningsdato.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket åpnes 1. januar."

1. Kvotesituasjonen for 1990.

Olsen innledet med å orientere om kvotesituasjonen. Ifølge EF-avtalen er TAC for sild i Nordsjøen satt til 415.000 tonn. Avtalen vil bli vurdert etter møte i ACFM i mai. Etter overføring til tredjeland har Norge en disponibel kvote på 118.100 tonn i Nordsjøen og 7.430 tonn i EF-sonen vest av V 4°.

Foreløpig foreligger ingen avtale for Skagerrak, men basert på ACFM-anbefaling og tradisjonell norsk andel har Norge 9.000 tonn.

Isvik sa det var visse muligheter for å få i stand nye forhandlinger om en Skagerrak-avtale i begynnelsen av nyåret.

2. Ringnotfisket - reguleringsform.

Olsen viste til at det i saksdokumentene låg inne et forslag om å videreføre fellesreguleringen for Nordsjøen, Skagerrak og EF-sonen vest av V 4° i 1990. Han sa at han imidlertid såg at fellesreguleringen kunne slå uheldig ut i enkelte tilfeller, og inviterte til en diskusjon om spørsmålet i Reguleringsrådet.

Leine viste til at saken hadde vært behandlet i Norges Fiskarlag som gikk inn for at sildekvotene i Skagerrak, Nordsjøen og vest av V 4° tildels ved individuelle fartøyskvoter for de respektive områder.

Isvik sa at det var betenkelig med separate fartøyskvoter i området vest av V 4°. Dette fordi fartøyskvotene vil bli så små at det vil by på praktiske problem med avviklingen av fisket. Muligheten for feilrapportering er derfor svært stor.

Strand sa at det var fartøy som ville kunne nyttiggjøre seg en lav kvote uten de store driftsomkostninger vest av V 4° ved å

kombinere dette med annet fiske nordvest av Shetland sommerstid.

Bakkevik sa at forslaget om å gå bort fra fellesreguleringen og over til individuelle fartøyskvoter hang sammen med avviklingen av fisket i høst.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at gruppekvote til ringnotfartøy over 70 fot i Nordsjøen, Skagerrak og EF-sonen vest av V 4° fordeles med separate fartøyskvoter i de respektive områder. Videre var det enighet at fartøyskvoten utregnes etter den såkalte "Universalnøkkelen".

3. Kystfisket.

Det var enighet om å avsette 7.000 tonn til kystfisket av den disponible norske totalkvoten. Videre var det enighet at det i likhet med 1989 settes krav om levering til konsum eller agn, med adgang for Fiskeridirektøren til å gi tillatelse til oppmalning dersom silden av kvalitetsmessige grunner ikke kan gå til slik anvendelse.

Ringnotfartøy under 70 fot.

Det var enighet om at ringnotfartøy under 70 fot reguleres som i 1989 med en maksimalkvote pr. fartøy på til sammen 5.500 hektoliter (på kysten, i Nordsjøen og i Skagerrak).

Deltakelsesbegrensning.

Notfiske.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag om å videreføre deltakelseskriteriene fra 1989. Videre var det enighet om at fartøy som skal delta må være registrert i merkeregisteret.

Garnfisket.

Det var enighet om at det i 1990 settes krav om at fartøy som skal delta i garnfisket må være registrert i merkeregisteret. Videre var det enighet at hovedsmann må stå på bland A eller B i fiskermanntallet.

Fritidsfiske.

Det var enighet at fartøy/personer som ikke oppfyller vilkårene for å delta i et kommersielt garnfiske får adgang til å delta med ett garn på inntil 30 m regnet pr. husstand.

4. Trål.

Olsen viste til forslaget i saksdokumentene under pkt. 4.

Leine sa at Norges Fiskarlag gikk inn for at 2% av kvoten forbeholdes industritrålerne, som i kvantum utgjør 2.680 tonn.

Olsen sa at erfaringen fra 1989 tilsa at det i 1990 ville bli problem med avvikling av det tradisjonelle industritrålfisket med en lavere kvantumstildeling enn 5.000 tonn.

Leine mente å kunne spore en tendens til stadig økende andel til trålerne. Han advarte mot en slik utvikling som gikk på bekostning av ringnotflåten.

Vea sa at industritrålerne hadde problem i inneværende år. Vi antar at problemet vil øke i 1990 som følge av en sterkere intensivering i øyepålfisket pga. den forventede situasjonen i tobisfisket. Fiskeridirektørens forslag vil langt på vei avhjelpe situasjon, men med redusert bifangstkvantum vil det tradisjonelle industrifisket kunne stoppe. Det er helt umulig å drive uten bifangst.

Plassa spurte om forslaget fra Norges Fiskarlag var å forstå

slik at hele trålkvatumet skulle reguleres ved maksimalkvoter.

Bakkevik sa at innholdet i vedtaket fra Norges Fiskarlag ikke forhindret at den kvantumsavsetningen som var foreslått gikk til bifangst.

Ved avsteming fikk Fiskeridirektørens forslag 8 stemmer: (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Krane, Nakken og Johnson). De øvrige 5 representanter stemte for forslaget om at 2% av kvoten ble avsatt til industritrålerne.

5. Konsejnspliktige ringnotfartøy og ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot.

Bakkevik viste til vedtaket i Norges Fiskarlag hvor det heter:

"Norges Fiskarlag viser til tidligere vedtak om at gruppen ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot skal holdes på samme antall som i 1985. En vil igjen be Fiskeridirektøren om å utlyse ledige tillatelser innenfor rammen".

Thorvik opplyste at det i 1985 var 10 fartøy i denne gruppen som oppfylte deltagelseskriteriene. I 1990 vil det bli 8 fartøy.

Plassa spurte hva som var Fiskarlagets begrunnelse for at 2 nye fartøy skulle slippes inn.

Bakkevik sa det var et stort press fra fartøy i denne gruppen om å få slippe til i fisket etter sild og makrell. Vedtaket i Norges Fiskarlag måtte sees som en kompromiss.

Fiskeridirektørens forslag om å opprettholde de gjeldende deltagelseskriteriene for ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot fikk 8 stemmer: (Olsen, Rasmussen, Bjørklund, Fladmark, Bolstad, Krane, Nakken og Johnson). De øvrige 5 representanter

stemte for forslaget fra Bakkevik: (Johansen, Leine, Arctander, Bakkevik og Wold).

Det var enighet i Reguleringsrådet for de øvrige forslag fremsatt i saksdokumentene, med tilpasning som følge av den nye kvotesituasjonen og vedtaket om individuell fartøykvoter i de 3 respektive områder. Dette med unntak av Fiskeridirektørens forslag til refordeling hvor representanten Leine reserverte seg mot forslagets ordlyd.

Norges Fiskerilag

Fiskeridepartementet
Fiskeridirektoratet

TELEFAX

REGULERINGEN AV RINGNOTFISKET 1. HALVÅR 1990.

Norges Fiskerilag behandlet i landestyrer sak 114/89 "Reguleringen av ringnotfisket 1. halvår 1990" og gjorde følgende vedtak:

1. Landestyret i Norges Fiskerilag vil innledningsvis beklage at det inntil i dag ikke har vært mulig å komme fram til enighet med EF om en Fiskeriavtale for 1990. Landestyret vil også beklage at det ikke har vært mulig å komme fram til enighet med EF og Sverige om en kvoteavtale for Skagerrak i 1990. Disse forholdene gjør at det i øyeblikket knytter seg stor usikkerhet til rammebetingelsene for flere fiskerier, herunder ringnotfiskeriene første halvår i 1990.
2. Norges Fiskerilag går inn for at sildekvotene i Skagerrak/Nordsjøen og vest av 4° V. tildeles ved individuelle fartøyskvoter for de respektive områder.
3. Norges Fiskerilag vil gå inn for at også industritrålerne og kystflåten tildeles kvoter på grunnlag av samlet sildekvote sør for 62° nordlig bredde. Norges Fiskerilag går inn for at det av den samlede kvoten avsettes 7000 tonn til et kystfiske og at 2% av kvoten forbeholdes industritrålerne. Det resterende kvantum skal disponeres til ringnotflåtens fiske. Det forutsettes at kvantum avsatt til kystflåten er en stipulert størrelse.
4. Kvantumet avsatt til industritrålerne forutsettes å dekke også trålernes behov for bifangst av sild i industritrålfiske i Nordsjøen.
5. Norges Fiskerilag mener at fartøyskvoteregulering av ringnotfiskeriene fører til en økonomisk rasjonell utvikling av fisket, og bidrar til et bedre resultat for det enkelte fartøy og næringen totalt.

Fiskerilaget går derfor inn for at ringnotfiskeriene i første halvår skal fartøyskvotereguleres og at det skal legges til grunn samme fordelingen som i 1989.

10547

FISKERIDIREKTORATET
08. DES 89

Uopi
truskendirektat
A S S d i
f. k. med
A u
P l a n s e

Pir-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 98 80
Telegr. adr.: Landsfiskerilag
Telefax (07) 53 47 42

07.12.1989
J.nr. 1514/89

ark.
HV. *W* *W* *W*
fönt ul 810

W *W* *W*
TH

Norges Fiskarlag

Plr-Senteret, 7005 Trondheim
Sentralbord (07) 52 96 80
Telegr.adr Landsfiskarlag
Telefax (07) 53 47 42

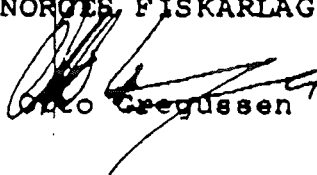
For i størst mulig grad å unngå refordeling av kvoter, går Fiskarlaget inn for at det enkelte fiskeri må overreguleres også i 1990. Dette forutsetter at fisket blir stoppet når gruppekvoten er tatt.

Norges Fiskarlag forutsetter videre at de enkelte områder stenges for norsk fiske når norsk kvote for vedkommende område er oppfisket.

Fisket må være åpent for alle grupper fra 2. januar. De deltakende fartøy må starte sitt fiske innen 1. oktober. Det må foretas ny vurdering av fartøykvoten på grunnlag av deltakelsen 1. oktober. Eventuelt gjenstående kvantum 15. november fordeles i samråd med Norges Fiskarlag.

6. Kystfisket etter sild for fartøy under 70 fot forutsettes begrenset av en maksimalkvote på 5.500 hektoliter som i 1989.
7. Norges Fiskarlag viser til tidligere vedtak om at gruppen ringnotfartøy mellom 70 og 90 fot skal holdes på samme antall som i 1985. En vil igjen be Fiskeridirektøren om å utlyse ledige tillatelser innenfor rammen.
8. Industritrålernes fiske etter sild sør om 62 grader nordlig bredde foreslås regulert med maksimalkvoter.
9. Norges Fiskarlag avventer resultatet av påmelding til loddefisket i NAFO-området før det tas stilling til behovet for regulering."

Med hilsen
NORGES FISKARLAG

Otto Gregussen

Henning Veibust

Kopi: Fylkesfiskarlag
Gruppeorganisasjoner

D. HAVBRISLINGFISKET.

Olsen viste til saksdokumentene hvor det heter:

" Som kjent er det ennå ikke oppnådd enighet om en kvoteavtale mellom Norge og EF for 1990. En forventer at en avtale vil bli inngått senere ut i januar. Under kvoteavtaleforhandlingene har Norge gått inn for å få fiske 2.000 tonn brisling i EF-sonen i 1990. Kvoten for 1989 er på 5.000 tonn. Det er levert 1.580 hl hav-brisling i 1989 (pr. 28.11.89).

En antar at det ikke vil være behov for endringer i reguleringsopplegget i forhold til opplegget for 1989.

Fiskeridirektøren foreslår at fisket blir regulert som et fritt fiske innenfor totalkvoten med adgang til å fastsette turkvoter og utseilingsstopp dersom dette skulle vise seg nødvendig.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag".

E. MAKRELLFISKET I EF-SONEN VEST AV 4°V.L.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" Fisket i 1989.

Makrellfisket i EF-sonen vest av 4°v.l. ble io 1989 åpnet samtidig med det fartøykvoteregulerte ringnotfisket nord for 59°N og integrert i en felles fartøykvoteordning.

Den norske disponible kvote i 1989 var på 19.200 tonn hvorav inntil 15.000 tonn i tiden etter 1. oktober kunne fiskes i EF-sonen i ICES statistikkområde IVa mellom 59°N og 62°N og 1°Ø og 4°V og i NØS mellom 59° og 62°N.

Fisket ble stoppet 28. november 1989.

Regulering av fisket i 1990.

Foreløpig foreligger det ikke noen kvoteavtale med EF for 1990.

Fiskeridirektøren vil foreslå at et eventuelt norsk makrellfiske i EF-sonen vest av 4°v.l. i 1990 åpnes samtidig med det fartøykvoteregulerte ringnotfisket i Nordsjøen.

Det var enighet i Reguleringsrådet om Fiskeridirektørens forslag".

F. LODDEFISKET I NAFO-OMRÅDET.

Olsen viste til saksdokumentene der det heter:

" 1. AVVIKLING AV FISKET I 1989.

I 1989 hadde Norge en kvote på 8.400 tonn lodde i område 3NO utenfor canadisk sone. Norge hadde i 1988 adgang til å fiske i canadisk sone i perioden 1. januar til 31. mai. Det ble fra norsk side rettet en henvendelse til Canada for å få tillatelse til å ta deler av kvoten i canadisk sone i juni måned 1989. Canada opplyste at en kunne åpne for norsk fiske i canadisk sone dersom det ble gitt erklæring om at eventuell gytemoden lodde ikke skulle selges på det japanske marked.

Det ble satt en påmeldingsfrist for interesserte fartøyer til 24. april. Innen fristens utløp var det påmeldt 9 fartøy. 2 fartøy ble påmeldt etter fristens utløp.

Utseilingsfrist ble fastsatt til 1. juni. Det deltok 6 fartøy i fisket som startet 10. juni.

Det ble fastsatt utkastforbud for kapp og faks. Dette førte til en del vansker for flåten fordi en ikke har anledning til å bruke konserveringsmiddel om bord i fartøy som driver konsumproduksjon. Fiske i NAFO-området varte ca. 10 dager og en har ca. 8 dagers gangtid fra feltet og til Norge. Dette medfører at kapp og faks er gått i oppløsning innen levering.

Norske fartøy tok 4.365 tonn lodde i NAFO-område 3NO.

2. REGULERING AV FISKET I 1990.

For 1990 har Norge en kvote på 9.000 tonn lodde i samme område. Dette vil kunne være tilstrekkelig for en deltakelse av 12 - 15 fartøy.

3. FORSLAG TIL REGULERING.

Fiskeridirektøren vil foreslå følgende reguleringsbestemmelser for loddefisket i NAFO-område 3NO:

Påmelding innen 26. april.

Siste utseilingsdato 1. juni.

Fiskeridirektøren kan begrense deltakelsen ved loddtrekning. Fiskeridirektøren kan fastsette kvoter for de deltakende fartøy. Fiskeridirektøren foreslår forbud mot utkast av lodde eller kapp og faks.

Ved rognloddeproduksjon er omregningsfaktoren 2,0 slik at 1 tonn rognlodde blir avregnet med 2 tonn fersk lodde. Ved lodderognproduksjon er omregningsfaktoren 7,58 slik at 1 tonn lodderogn avregnes med 7,58 tonn fersk lodde".

Bolstad viste til forslaget om forbud mot utkast av kapp og faks og spurte om Fiskeridirektøren kunne dispensere fra forbudet.

Olsen opplyste at det ikke var et generelt utkastforbud i området.

Bolstad svarte at vi da ikke bør innføre et slikt forbud, som vil skape store problem for avviklingen av fisket.

Leine spurte hvilket arrangement Fiskeridirektøren tenkte seg iverksatt, dersom det ble satt utkastforbud.

Olsen svarte det kunne bli aktuelt med egen føringsbåt, men at økonomien i dette måtte vurderes.

Lothe mente at slik båtene var utstyrt i dag burde

konserveringsveske 3-65 kunne nyttes.

Leine sa at det ikke var tillatt å bruke konserveringsveske. Spørsmålet om å inføre utkastforbud har flere sider. Vi bør heller søke løsninger sammen, fremfor en avstemming.

Rasmussen spurte om mulighetene for å levere til fabrikk i Canada var undersøkt.

Fladmark svarte at han hadde undersøkt dette med negativt utfall.

Henriksen viste til at dette var et følsomt spørsmål med flere sider og foreslo at spørsmålet ble utsatt til møte i mai.

Det var enighet i Reguleringsrådet om at forsalget om forbud mot utkast av lodde eller kapp og faks ble utsatt til maimøte. Videre var det enighet om de øvrige reguleringsforslag.

SAK 23/89 EVENTUELT.

A) REGULERING AV FANGST AV SKJELL I FISKERISONEN VED JAN MAYEN.

V. J. Olsen viste til saksdokumentene som var blitt fremlagt i møtet:

" I samsvar med forskernes tilrådning gikk Reguleringsrådet inn for at fiskerisonen ved Jan Mayen ble stengt for fangst av skjell i oktober 1987. Undersøkelser i 1988 ga ikke grunnlag for å tilrå en endring av dette, da bestandssituasjonen i liten grad var endret.

Sommeren 1989 foretok Havforskningsinstituttet nye undersøkelser ved Jan Mayen. Undersøkelsene var konsentrert om Straumflaket, hvor den kommersielle fangstingen tidligere foregikk. Instituttet viser derfor til at det ikke har grunnlag for å uttale seg om øvrige felt ved Jan Mayen som eventuelt kan være interessante for fangsting av skjell.

Havforskningsinstituttet viser i vedlagte (./.) uttalelse til at det innenfor et nærmere avgrenset område kan åpnes for fangst på inntil 1.000 tonn haneskjell rund vekt. Instituttet viser imidlertid til at bestandsanslagene er usikre og at fisket derfor må følges nøye. Fartøy som driver skjellskraping i fiskerisonen ved Jan Mayen er pålagt å føre fangstdagbok.

Fiskeridirektøren foreslår at det åpnes for et prøvefiske etter haneskjell ved Jan Mayen på inntil 1.000 tonn skjell rund vekt i et området avgrenset av rette linjer mellom følgende posisjoner:

N 70° 42' W 08° 50'

N 70° 47' W 08° 50'

N 70° 47' W 08° 30'

N 70° 42' W 08° 30' "

Et enstemmig Reguleringsråd gikk inn for forslaget.

B) ORIENTERING OM PRAKTISERING AV DISPENSASJON FRA SISTE STARTDATO I RINGNOTFISKET.

Plassa ga en orientering om Fiskeridirektørens praktisering av dispensasjonsadgangen fra siste startdato i ringnotfisket etter sild og makrell. Han sa at fartøy som på forhånd søkte om å få utsettelse fra siste startdato 1. oktober hadde fått innvilget sin søknad.

Hensikten med denne datoen er å få en oversikt over hvilke fartøy som skal delta i det videre fisket, slik at kvotene kan bli justert ut fra deltakerantallet.

Det er imidlertid ingen fartøy som på individuelt grunnlag har fått slik utsettelse utover 15. november.

Leine ba om at Fiskeridirektøren strammet inn sin praktisering på dette området. Han mente det var uheldig at bl.a. fartøy som var kontrahert i oljeoppdrag ble gitt dispensasjon fra siste startdato.

C) ORIENTERING OM SITUASJONEN FOR UER OG BLÅKVEITE.

Nakken sa at kvantumet for den totale fangst var avtalt men russerne.

Han sa videre at uerbestanden, spesielt snabeluer var i dårlig forfatning, og at dette hadde sammenheng med fangstene av småuer i reketrål. Reduksjonen hadde bestanden vist en viss økning, men bestanden lå fortsatt på et lavt nivå i forhold til tidligere.

Han sa videre at for annen uer hadde man dårlig oversikt over bestanden. Dette skyldtes blant annet at de data som forelå

stammet fra kommersielle fangster. Men det var åpenbart at også denne bestanden var redusert som følge av rekeføralfiske.

Når det gjaldt blåveite sa han at denne hadde hatt god vekst midt på 80 tallet. Rekefiske hadde imidlertid også ført til reduksjon av blåveitebestanden.

Han uttrykte så håp om at skilleristen kunne være med å restaurere bestanden.

Wold sa han bare kunne bekrefte at rekefiske var årsaken til nedgangen.

Nakken sa at hvis han skulle prøve å kvantifisere effekten av rekeføralfiskeri var han av den oppfatning at de 3 årene rekefiske var på topp forsvant det en årsklasse uer pr. år. Han mente derfor at sorteringsrist burde påbys snarest.

D) ARTIKKEL I FISKARBLADET DEN 12. DESEMBER 1989.

Strand sa at han fant de påstander og forslag som var reist i artikkelen sjokkerende. Han spurte om ikke slike utspill måtte komme i samråd med overordnede og ba om en kommentar.

V. J. Olsen sa at det overfor ytre etat var signalisert at ressurskontrollen skulle prioriteres og intensiveres. Han sa videre at disse signalene hadde ført til utstrakt møtevirksomhet "i felten".

Han konkluderte med at det ikke var hensiktsmessig å prøve å kneble fornuftige medarbeidere.

Nakken sa at når det gjaldt ressurskontroll var kvotene de siste årene fastsatt i samråd med tilrådingene. Han sa videre at det nå var på tide å få det faktiske fiske i samsvar med avtalte kvoter.

Strand sa at han ikke var motstander av ressurskontroll, men måten Fiskerisjefen i Troms hadde gått frem.

V. J. Olsen sa at det var å snu saken på hodet når pressen kritiserte at man økte kontrollen. Han sammenlignet dette med "å skyte spurv med kanoner".

Leine var også enig at det burde være effektiv kontroll, men han hevdet at straffereaksjonene ikke hadde vært lik for alle.

Arctander sa seg også enig i at kontroll var nødvendig, men at etaten ikke skulle legge seg opp i hvordan fisket ble utøvet.

V. J. Olsen sa at ressurskontroll var et oppprioritert område, og at man også i fortsettelsen av dette måtte regne med kritikk.

Han sa videre at likebehandling ikke ville foreligge så lenge ikke alle overtredere ble tatt, som følge av at kontrollen var basert på stikkprøver. Han fremhevet imidlertid at de som ble tatt alle ville bli behandlet likt.

E) KONTROLL MED TORSKEFISKE I BARENTSHAVET.

Fladmark sa at det han ønsket orientering om var spesielt påliteligheten av russernes rapporteringer, muligheten for kontroll og de "politiske overtoner" i dette problemfeltet.

V. J. Olsen påpekte at dette strengt tatt ikke var en sak for Reguleringsrådet.

Han sa videre at i forbindelse med ryktene om russisk fusk hadde saken vært forelagt Havforskerne og Kystvakten. Ingen av disse hadde grunnlag for å bekrefte/underbygge de fremsatte påstandene.

Han sa også at det fra et rent fiskerimessig synspunkt ikke

ville være betenkelig med en gjensidig kontroll, men det var som kjent også andre momenter som måtte taes i betraktning.

Wessel Hegg sa at problemfeltet hadde vært tatt opp ved sist møte i den norsk-sovjetiske fiskerikommissjon. Den norske parten hadde etter dette ikke funnet grunnlag for å gå videre med saken.

V. J. Olsen sa at det nok ikke var lagt opp til en systematisk omgåelse, men at man utfra erfaring med enkelte norske skipper, kunne ha grunn til å tro at overtredelser også forekom på russisk side. Han presiserte at eventuelle overtramp ikke hadde sovjetiske myndigheters velsignelse.

Strand sa at man i forhandlingene ble oppfordret til å ta det med ro med hensyn til spørsmålet, og at han derfor hadde valgt ikke å ta det opp.

Fladmark konstaterte at man også i fremtiden var henvist til å tro på russerne, uten mulighet for kontroll. Han sa videre at han syntes at færøvingene opererte svært fritt i russisk sone hele året.

Wessel Hegg sa at så lenge delelinjen ikke var avklart manglet man grunnlag for å gå videre.

F. PRAKTISERING AV BIFANGSTREGLENE FOR TORSK.

Wold sa at reguleringen burde være slik at det var mulig å innrette seg lovlydig. Han hevdet at man i dette møtet hadde gått inn for reguleringer som ville gjøre fiskeren til lovbrøyer. Han mente at bifangsten burde regnes ut i forhold til en tidsenhet, for eksempel en uke.

Løbach sa at praktisering av de aktuelle bifangstbestemmelsene hadde vært en kasteball mellom direktoratet og departementet i 1989. Dette hadde ført til endringer i praksis i løpet av

året. Resultatet av dette var at det i 1989 var lagt til grunn en praksis som var forskjellig fra praktisering av bifangst i annet fiske.

Krane sa at ved å trekke bifangsten ut, for eksempel over en uke, ville man gi fiskere mulighet for å regulere innblandingen og dermed unngå utilsiktede overtredelser.

Han anmodet derfor Fiskeridirektøren om å vurdere en mer smidig ordning.

Gullestad sa at dette ville kunne føre til et direkte fiske under dekke av bifangst. Målet burde kunne nåes ved en liberal og smidig praktisering.

Han sa videre at utligning av bifangst ville innebære at Reguleringsrådet måtte avsette et kvantum til dekning, og at dette ikke hadde vært gjort i tilstrekkelig grad.

Siden det er den Nordøstlige delen av Straumflaket som i denne sammenhengen peker seg ut som et mulig område for fangst, har en foretatt beregninger som viser sammenhengen mellom bestand av fangstbar haneskjell (større enn 60 mm skallhøyde) i dette området og effektiviteten av trekantskrapa som blir benyttet (figur 3).

Denne beregningen forutsetter en tetthet av haneskjell i området tilsvarende et gjennomsnitt basert på antall skjell i våre skrapetrek og at denne delen av feltet har en utstrekning på 3 * 4 nm.

Det er foretatt et betydelig antall skallhøydemålinger av skjell fra dette området slik at den målte andelen av skjell større enn 60 mm skallhøyde antas å være representativ for populasjonen.

Det er ikke gjort undersøkelser av skrapeeffektiviteten til den trekantskrapa som benyttes ved de norske haneskjellundersøkelsene. Imidlertid har en på basis av tidligere undersøkelser, hvor det ble tatt bunnfotografier samtidig med skraping på haneskjellfeltene, forsøkt å beregne trekantskrapas effektivitet. Dette viste at den beregnede effektiviteten kunne variere fra 5.9 til 50.5 % med et gjennomsnitt på 26.1 %. Ved denne beregningen er det også knyttet store usikkerheter til bruken av fotomaterialet i utregningen av en gjennomsnittlig skjelltetthet på de enkelte områdene, slik at disse tallene er høyst usikre.

Ved bruk av et visst skjønn sammenholdt med de beregnede skrapeeffektivitetene har en kommet til at trekantskrapas effektivitet sannsynligvis ligger på rundt 20 %. Ved bruk av ligningen som er grunnlaget for kurven i figur 3., gir dette en fangstbar bestand av haneskjell i den nordøstlige delen av Straumflaket på ca. ti tusen tonn rund haneskjell.

Tidligere beregninger av maksimum vedvarende langtidsutbytte av haneskjellpopulasjonen ved Jan Mayen viste at ved et minstemål på 60 mm var maksimum utbytte ved en fangstdødelighet på 0.1 - 0.15. Dette tilsier at dersom våre beregninger totalbestanden er riktige, kan det høstes ca. et tusen årlig fra dette feltet.

Angående deltagelse av forskere under et eventuelt fiske ved Jan Mayen.

I 1987 ble alle norske fartøyer som deltok i haneskjellfiske ved Jan Mayen og i Svalbardsonen pålagt av Fiskeridirektøren å føre fangstdagbok. Dette pålegget ble etterfulgt av de fleste fartøyene, men flere av de som har tatt de største fangstene har ikke levert dagbøker. Dette har gjort det umulig å skaffe noen oversikt over de kvanta fangstet haneskjell som skyldes den relative nedgangen i bestandene som vi registrerer på de enkelte feltene.

Med bakgrunn i ønsket om å få kalibrert våre metoder som brukes i ressursovervåkingen av haneskjellbestandene, ville det være sterkt ønskelig å kunne delta i et fiske etter haneskjell i et avgrenset område. Det forutsettes at det føres nøye oversikt over kvantumet som tas samt en registrering av antallet skrapetrek. Fisket bør avsluttes med et survey av området hvor en foretar skrapetrek med trekantskrape på de samme stasjonene som ble undersøkt sommeren 1989. Dette vil kunne gi oss gode mål på hva et bestemt fangstuttak tilsvarer i relative endringer i bestanden målt med våre metoder. Ut fra arbeidsmengden ved en slik undersøkelse burde det være tilstrekkelig om en person deltok og det forutsettes at utgiftene til toktgodtgjørelse etc. dekkes av Havforskningsinstituttet. Hvis fisket varer lenge kan det være aktuelt å forsøke å få istand en avtale med Forsvarets fellessamband om flytransport til eller fra Jan Mayen. En slik reise går i såfall via Bodø.

Jobb led: 10 50
gatt Rye
H7

Fiskeridirektoratets Havforskningsinstitutt
NORDNESPARKEN 2.
POSTBOKS 1870 - NORDNES
5024 BERGEN - NORGE
TELEFAX: 32 13 59
TELEX: 42 297 OCEAN N

BERGEN, 11.12.1989
SENTRALBORD 32 77 60

J. NR. 89/201/2 ON/jp
(BES OPPGITT VED SVAR)

Tele- fax	TM/To <u>Ynnesdal Fisk. dis.</u>
	Fra/From <u>O. Nakken, Havf. inst.</u>
	Date/Date <u>11/12</u> Ant. sider/No. of pages <u>9</u>
Post-# Kontorformulær nr.	3M/Best. nr. 7660

Fiskeridirektøren
Juridisk kontor/Ynnesdal

Her

M

FISKERIDIREKTORATET

10610 11.DES89

SØKNAD OM SKRAPING ETTER HANESKJELL I JAN MAYEN SONEN
Deres utg. 89/HY 17.11.89.

Vedlagt er et notat fra forsker Jan Sundet om saken. Notatet konkluderer med at det er rom for fangst av et kvantum begrenset til omlag 1000 tonn rundskjell innenfor et nærmere angitt område.

Hvis fangsttillatelse gis, bør fartøyene pålegges å føre en fangstdagbok som instituttet kan bruke i bestandsanalyser. Fangstdagboken må derfor utarbeides i samråd med Sundet. Det bør også foretas en etterundersøkelse i området med samme skrapetype som den som er benyttet av instituttet ved tidligere undersøkelser. Instituttet vil avtale en slik etterundersøkelse med ett av fartøyene/det fartøyet som evt. får tillatelse til fangst.

Med hilsen
Odd Nakken
Odd Nakken

Kopi: J.Sundet

FISKE R I D I R E K T O R A T E T

10610 11.DES89

NOTAT.

av

Jan H. Sundet

VEDR. SØKNADER OM SKRAPING ETTER HANESKJELL I JAN MAYEN-SONEN.

Haneskjellfeltene ved Jan Mayen var de første i norsk sone som ble fisket på ved oppstarten av dette fisket i 1985. Våren 1987 ble fisket avsluttet og undersøkelsene som ble foretatt av disse feltene samme sommer resulterte i at en anbefalte området stengt for fangst av haneskjell. Det opprinnelige feltet, på vestsiden av Straumflaket, var på det tidspunktet betydelig nedfisket.

Resultater fra undersøkelsene i 1989.

Størrelsesfordelingen av skjella i dette området gir indikasjon på at det er en jevnere rekruttering til skjellpopulasjonen på Straumflaket enn det er på feltene i Svalbardsonen. Hoveddelen av populasjonen er fortsatt større enn 60 mm skallhøyde, noe som er karakteristisk for alle undersøkte skjellfelt i norsk sone.

Veksthastigheten hos haneskjella ved Jan Mayen er noe lavere enn det en finner hos skjell fra kysten av Nord-Norge, men høyere enn hos haneskjell fra feltene nord av Svalbard. I gjennomsnitt tar det 9 år før haneskjell ved Jan Mayen når fangstbar størrelse (60 mm skallhøyde).

Det ble i 1989 foretatt 128 skrapetrek på Straumflaket i løpet av undersøkelsene ved Jan Mayen. Skrapestasjonene ble tatt med 0.5 nm avstand i den vestre og nordøstre delen av flaket (se figur 1). Siden bunntypen i den sørøstlige delen av flaket er uegnet for skraping, ble dette området ikke prioritert undersøkt.

Konklusjoner.

Under de ovenfor nevnte forutsetningene kan en konkludere med at det er rom for fangst av et begrenset kvantum haneskjell innen et avgrenset område ved Jan Mayen. Konkret bør tillatt fangstmengde være i størrelsesorden et tusen tonn rundskjell.

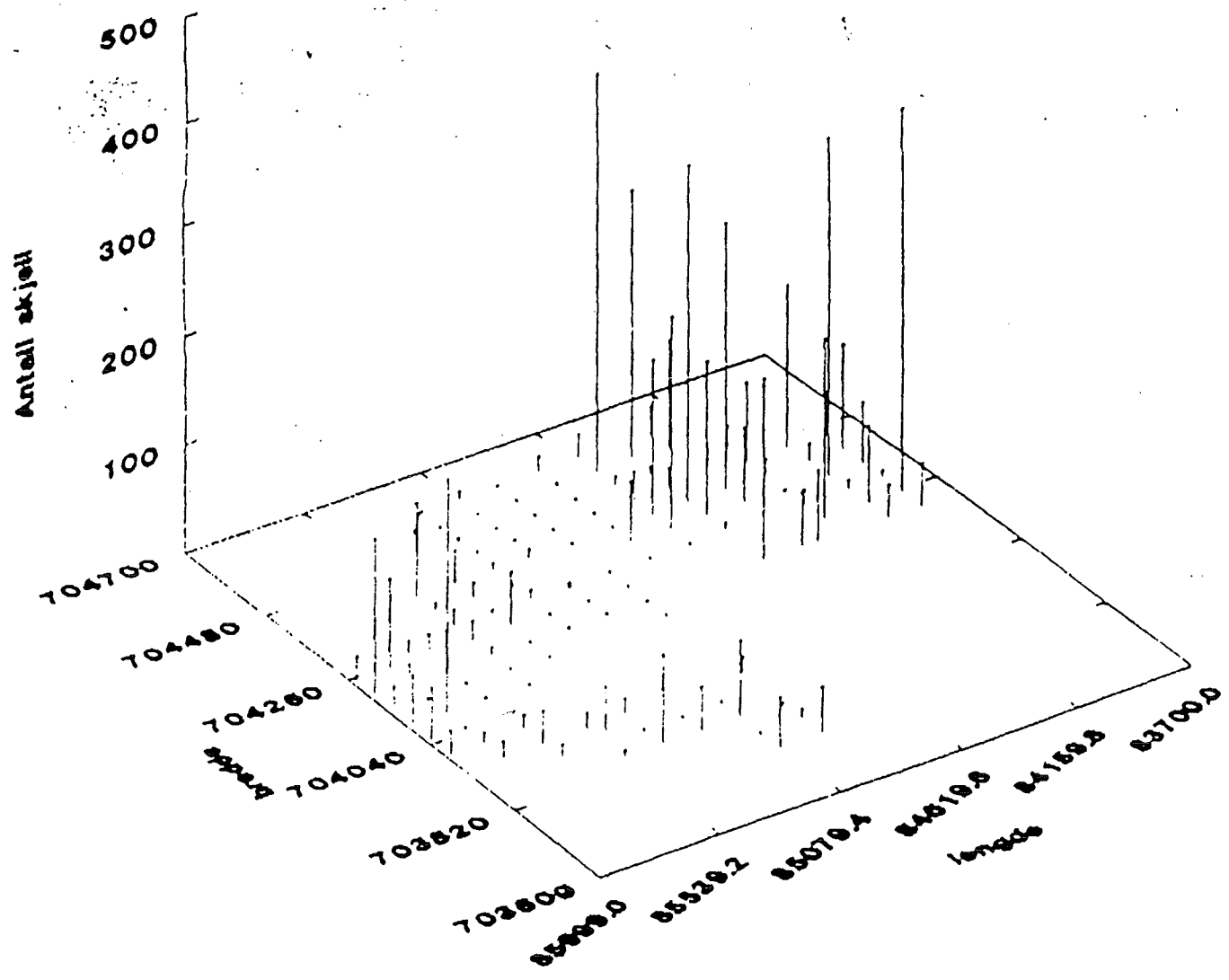
Fangsting foreslås avgrenset innenfor rette linjer mellom posisjonene; 70 42'N og 08 50'W, 70 47'N og 08 50'W, 70 47'N og 08 30'W, 70 42'N og 08 30'W.

Hvis tillatelse til fangst blir gitt bør fartøyene pålegges å føre nøye oversikt over antall skrapetrekk, fangstposisjon, tauetid og fangstkvantum i samråd med Havforskningsinstituttet, samt at det bør forhandles med et av fartøyene om å bruke tid til å foreta etterundersøkeser i området med vår skrapetype i de posisjonene som ble undersøkt i 1989. En slik undersøkelse vil anslagsvis kunne gjennomføres i løpet av et døgn.

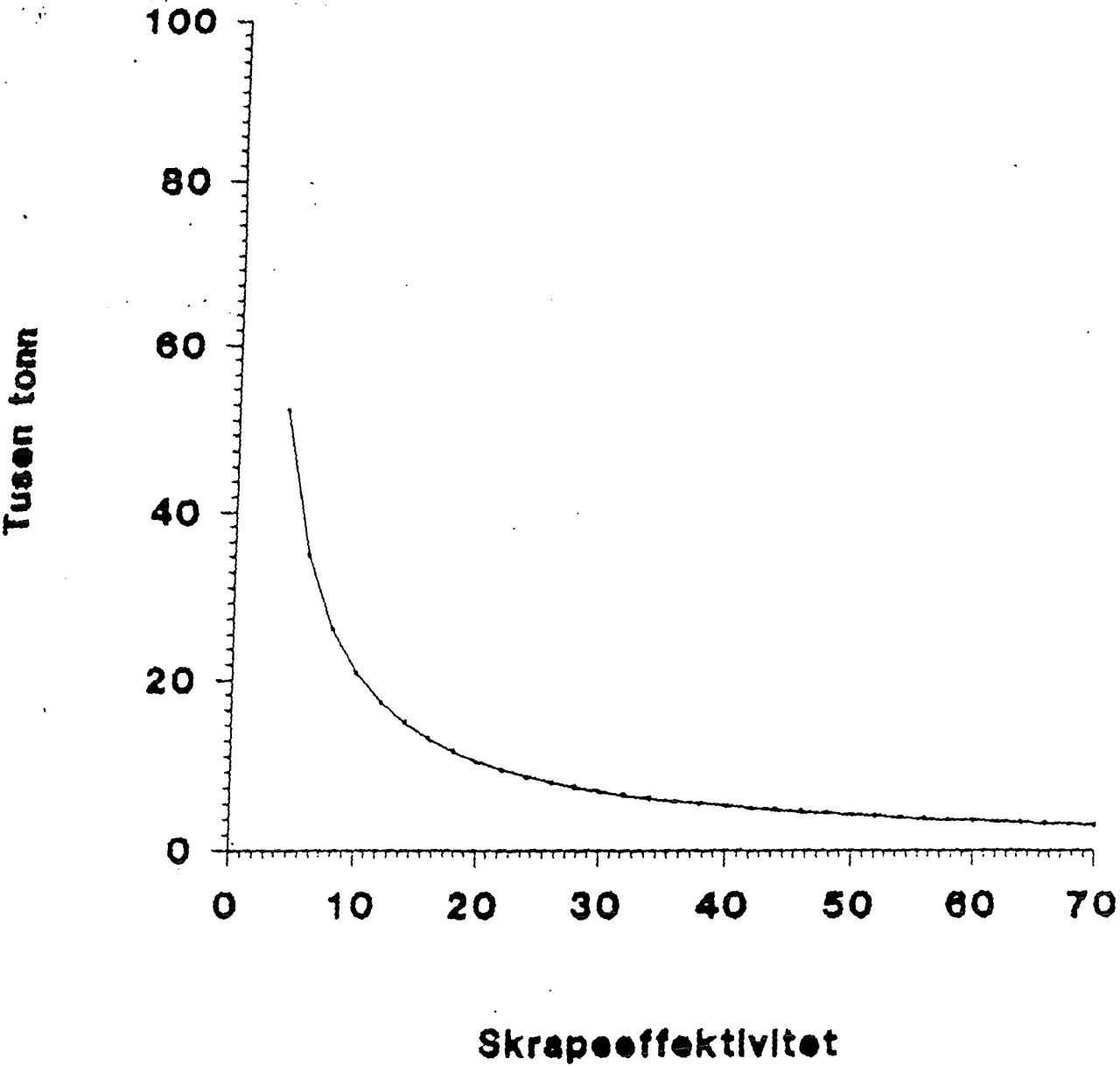
Fra Havforskningsinstituttets side er det kun foretatt haneskjellundersøkelser på Straumflaket når det gjelder områder i norsk sone som ligger utenfor territorialgrensen.

En har derfor ikke grunnlag for å gi råd om andre områder ved Jan Mayen som kunne være interessante for fangst av haneskjell.

Avslutningsvis vil en understreke de usikkerhetene som ligger i anslagene over bestandsstørrelsen som er gitt i dette notatet.

Figur 2. Tredimensjonal fremstilling av antall haneskjell i skrapetrekene for hver stasjon på Straumflaket ved Jan Mayen i 1989. Enhetene på x og y-aksen er henholdsvis vestlig lengde og nordlig bredde.

Grafisk fremstilling av sammenhengen mellom trekant-
effektivitet og beregnet antall tonn fangstbar hane-
len nordøstlige delen av Straumflaket, Jan Mayen.

PETTER LUDVIG FLADMARK
ALEBUND

TH/SLS
TELEFAX

Kopi: UJO
HR
Fisk.øk
AW
fötw 1358 AH
W

Fiskeridirektøren
Bergen

FISKERIDIREKTORATET
10664 12.DES89

NØTE I REGULERINGSRÅDET 18. OG 19. DESEMBER 1989

Det er to saker jeg gjerne vil ha tatt opp på dette møtet og håper det lar seg gjøre, f.eks under eventuelt:

1. Skjellskraping ved Jan Mayen

Det er nå bare to fartøy igjen av den norske skjellflåten. Disse arbeider tungt men kan likevel ha visse muligheter for å "overleve". Feltene ved Svalbard er nå stengt av is. Den eneste muligheten for fangst i januar/mars er feltene ved Jan Mayen.

Jeg kan ikke tenke meg at det vil innebære noen fare for skjellbestanden ved Jan Mayen om disse to fartøyene får drifte der i vintermånedene. For fartøyene kan denne aktiviteten imidlertid være avgjørende. Jeg vil derfor foreslå at feltene blir åpnet igjen - eventuelt som en prøveordning denne vinteren.

2. Kontroll med torkefisket i Barentshavet

Det har i den senere tid ved flere anledninger vært reist alvorlig tvil om kontrollen av torkefisket i Barentshavet er god nok - og det er spesielt stilt spørsmål om påliteligheten av de sovjetiske fangstoppavene. Jeg har tidligere ved et par anledninger tatt opp denne problemstillingen i Reguleringsrådet. Jeg mener at vi nå for alvor må vurdere om ikke tiden er inne til et sterkere utspill overfor Sovjet med tanke på en tilfredstillende kontroll også i den østlige delen av Barentshavet. Jeg er klar over at spørsmålet har politiske overtoner men er opptatt av at disse må veies mot de alvorlige ulemper et eventuelt ukontrollert overfiske vil ha for norske interesser. Jeg har vanskelig for å se at norsk fiskeri-næring i det lange løp kan leve med den usikkerhet som mangelen på gjensidig kontroll innebærer. Jeg vil derfor be om at det blir gitt en bredere orientering om problemstillingen på dette møtet.

Siden dette er en sak som først og fremst må vurderes i Fiskeridepartementet, sender jeg kopi av dette brevet dit med anmodning om at saken blir vurdert på nytt og at Reguleringsrådet får en orientering.

Med hilsen

Petter Ludvig Fladmark

Kopi til:
Fiskeridepartementet Oslo
Fiskeindustriens Landsforening Tromsø